

BRILJANTNE VESTI

BROJ 82

CENA 8,50 DINARA

NINJA

SUPER
KONKURS

BRŽI OD SAME SMRTI

IZDAJE SE SVAKO PETERMO VEDRO, BRANJE I UBOJE SVAKOMERNA 3 DNE, AUSTRIJA 26 AUCH. SVAKOMERNA 10 DNE

DEREK FINEGAN

BRŽI OD SAME SMRTI

Derek Finegan
BRŽI OD SAME SMRTI

Izdavač:
DEČJE NOVINE, G. Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1990. DEN PRESS

NINDA 82 -- MART 1990. GODINE
Izdaje NIRO Dečje novine, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28 — uredništvo i 714-250, prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovu: 61811-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257310-03292. Štampa »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

BRŽI OD SAME SMRTI

Ki Vest je odista divno mesto. Ukoliko ste bogati turista i ukoliko u Ki Vest niste stigli u vreme koje je za sebe rezervisao jedan od uragana koji, iz među juna i novembra, vrlo redovno posećuju ovaj deo sveta.

Nije baš neka uteha što se u poslednjih trideset ili četrdeset godina ti uragani na vreme najavljuju i dobijaju svoja imena. Ženska, naravno. Starosedeoci Ki Vesta uostalom, kažu da žena koja nije uragan nije ni vredna da se nazove ženom.

Dama koja se oslonila o šank jednog od stotinak malih barova otvorenih prema čuvenoj plaži Smaters nije bila baš uraganski raspoložena. Nimalo čudno, jer je plaža bila praktično prazna, a i ono malo najhrabrijih kupaca podozrivo je gledalo prema nebu, zaplašeno najavom da će uragan Lina do Ki Vesta stići za nekoliko sati.

Bio je to poslednji otvoreni bar na Smaters Biču, a i on je radio samo zato što je imao poslednje dve mušterije na plaži. Ona prva, po svemu sudeći, privukla je pažnju dame koja bi inače do sada sigurno potražila neko sigurnije sklonište.

Duboko uzdahnuvši, crvenokosa dama otpi gutljaj mint hulepa sa gadljivim izrazom na licu. Njena duga večernja haljina, čiji je izrez potpuno otkrivao levu nogu, bila je izgužvana, lice umorno, kosa neuredna. Pod debelim slojem šminke oči su joj bile mutne od neprospavane noći, ali joj nešto nije dopuštalo da se povuče u krevet.

U redu, muškarac koji je sedeo tri barske stolice dalje od nje bio je veoma privlačan. Visok, uskih kukova i širokih ramena, ozbiljnog i markantnog lica i kratke crne kose. Tamno-

plave oči, međutim, bile su ono što je privlačilo najviše pažnje i govorilo da taj čovek, ipak, nije običan...

Ridokosa tresnu časom o šank u očiglednom pokušaju da privuče pažnju nepoznatog. Ovoga puta joj je uspelo i on na trenutak zadrža pogled na njenom licu.

— Uhhh...

Zastenjala je i sagla se, masirajući rukom članak leve noge i grčeci bolno lice. U takvom položaju, nepoznati je imao izvanredan pogled na njene vrlo krupne i pune dojke u izrezu večernje haljine. Na zaista vitkom telu dugonoge žene, te grudi su bile nerasprostrto velike, ali je ona i te kako bila svesna činjenice da to neizmerno uzbuđuje većinu muškaraca.

Udar vetra zatrese niz palmi duž plaže, dižući finu prašinu sa peska. Barman, Kubanac, za brinuto pogleda prema nebu.

— Gospodo — reče oprezno — možda bi bilo vreme da...

— Idi do đavola, Hose — od vrati ona promuklim glasom.

-- Ja nisam Hose, gospodo. Ja sam Eulalio...

— U redu, Hose. Daj mi još jedan mint hulep. I neka bude hladan, za ime božje!

Dok je barman bio zauzet mešanjem pića, žena izvuče dugu tanku cigaretu iz tabakere i upi-

tno se zagleda u nepoznatog. Osmehnuvši se, on side sa svoje stolice i gipkim korakom priđe ženi, prinosеći plamen upaljača cigareti i štiteći ga dlanom druge ruke.

Ona se saže, pružajući mu još jednom priliku da se divi obilju njenih grudi.

— Hvala, mister — reče duboko uvlačeći dim u pluća. — Pitala sam, se da li ćete imati dovoljno nerava da mi konačno priđete, znate!

Muškarac se smireno osmehnu, ali su mu tamnoplave oči ostale hladne.

— Eulalio je u pravu, gospodo — reče prijatnim, dubokim glasom. — Vreme je da krenete kući.

— Ha! — ona prezrivo izbacila dim kroz nos. — Zar sada, kada je ovde konačno postalo zanimljivo?

— Poslušajte me. — Vidite ona tri momka koji izlaze iz kola?

Žena se okrete na sedištu, skupljajući oči.

— Vidim. Pa šta?

— Oni dolaze da me ubiju.

Pogled žene u jednoj jedinjoj sekundi pređe nekoliko puta sa trojice pridošlica na lice nepoznatog i natrag.

— To je neka šala, a? — upita promuklo.

— Na žalost, nije. Pogledajte!

— Oh, bože!

Iako očigledno kratkovidna, že na ipak shvati da je predmet koji prvi od one trojice nosi u ruci spuštenuj niz desni bok za pravo pištolj sa velikim prigušivačem.

Sasuljala se sa stolice i otrčala ne osvirćući se, smešno na badajući visokim štiklama po pesku sve dok nije izbila na asfaltnu stazu.

— To su oni -- tiho reče Eulalio. I sasvim nepotrebno, naravno. — Idem ja sad, mister Eldridž...

— Samo napred — visoki mu škarac se osmehnu, gurajući preko šanka krupnu novčanicu. — Ovo je za tebe, Eulalio.

Ona trojica zastadoše na nekih dvadesetak jardi rastojanja, očigledno zbunjeni činjenicom da ih žrtva tako mirno očekuje.

Čovek sa pištoljem bio je nizak i višljast, u uskim pantalonama i košulji živih boja. Kao i kod druge dvojice, masli nastala koža i crni brkovi i kosa odavali su tipične Južnoamerikance. Centralno Amerikance, bolje rečeno, jer Floridu uglavnom naseljavaju Kubanci uma kli sa svog ostrva posle Kastrove revolucije.

Dozivajući pokretom ruke dvojicu svojih pratilaca da kreću za njim, čovek sa pištoljem pođe bliže baru. Njih dvojica se najpre podozrivo osvrtoše oko sebe, a zatim i sami zakoračiše napred.

Zastali su ponovo, sva trojica, nekoliko koraka od svoje buduće žrtve koja ih je proučavala sa savršeno hladnokrvnim izrazom na licu.

— Eldridž? — sumnjičavo upita onaj sa pištoljem. — Leslie Eldridž?

— Taj sam — lako se nakloni čovek kraj šanka. — S kim imam čast, senores?

— Ti znaš ko nas šalje, Eldridž?

— Hmmmm... da razmislim... Da nije možda Solano?

Čovek sa pištoljem se isceri.

— Da, senjor Solano lično. Čuo je da se raspituješ o njemu po Ki Vestu, a senjor Solano ne podnosi radoznalce, Eldridž.

— Fino. Već odavno tražim nekoga ko bi mi mogao reći nešto više o Solanu. Ti ga lično poznaješ?

— O, da. Veoma dobro — isceri se plaćeni ubica. — Vrlo dobro, senjor Eldridž.

— Pričaj mi, onda, o njemu. Gde bih, na primer, sada mogao da ga nađem?

Trojica ubica se zgledaše. Kao i svi koji žive opasnim životom, naučili su veoma rano da poštuju snažnije i hrabrije od sebe. A čovek pred njima, sasvim očevidno, spadao je u tu kategoriju.

— A čemu, senjor? — sleže ubica ramenima. — Čak i ako ti to sve kažem, nećeš imati mnogo koristi od toga, zar ne? Solano me je poslao da te ubijem, ako nisi još shvatio šta radimo ovde... A mrtvacu zna nje o Solanu ne može koristiti, he-he-he!

— Da me ubiješ? — nepoznati podiže obrve. — Ti si lud, **hombre**, **Loco**. Ti mene ne možeš ubiti.

— Je li? — oružje sa teškim prigušivačem se podiže. — Pogledaj ovo. Ovo je pištolj, Eldridž! Pištolj. Ima tu jednu crnu rupu iz koje će, kad pritiskom okidač, izleteti mali, mekak. I načiniće ti malu, crnu rupicu nasred čela. Jedino što ne valja jeste što će ta rupa otpozadi biti mnogo, veća, senjor Eldridž. Vidao sam ljude kojima je metak iz ovog pištolja odneo polovinu mozga napolje!

Smešeći se, Eldridž odmahnu glavom.

— **Loco** — ponovi glasno. — Pričaš mi priče, **hombre**. To oružje mene ne može ubiti.

— Govoriš to već drugi put — isceri se ubica. — Izazivaš me, Eldridž!

— Idemo, Rohas — nervozno progovori jedan od dvojice pratilaca. — Već smo predugo ovde, mogao bi neko da naiđe...

— Niko neće naići — odvra ti Rohas prćivo. — Senjorita Lina je sve proplašila. Sami smo sa našim dragim prijateljem Eldridžom, zar ne vidite? Gde smo ono stali, gringo?

Osmehnuvši se još jednom, nepoznati elastično skoči sa visoke barske stolice, ali ostade da stoji kraj nje, malo razmaknutih nogu, kao da se sprema da svakog trenutka skoči u napad.

— Ostani gde si! — procedi Rohas, stežući zube. — Ostani tu i ništa ne pokušavaj!

— A zašto? Imaš pištolj u ruci, zar ne? Ili me se, možda, plašiš, Rohas?

— Ja! Ja da se plašim tebe, usrani gringo? Smešno!

— U redu, onda. Da vidim možeš li da me pogodiš sa tog rastojanja...

— Rohas, oprezno! — dobaci drugi pratilac Južnoamerikanca. — Taj momak ili je lud, ili stvarno misli da mu ne možeš ništa!

Eldridž sa osmehom na licu saslušao rafal španskih reči.

— Nisam lud — odgovori istim jezikom. — Rohas me zaista ne može ubiti!

— **Cabron!** — zareža Rohas. — **Hijo de puta!**

Njegov pištolj promuklo se zakašlja. Tri pucnja, izobličena prigušivačem, nisu se mogla čuti na više od pedesetak jardi daljine.

Rohas zatrese glavom kao da to može da rastera plavkasti barutni dim pred njegovim očima.

— Šta se dogodilo, Rohas?

Eldridž je stajao na istom mestu i smireno se smeškao.

— **Madre de Dios!** — prošapta Rohas užasnuto, uzmičući jedan korak. — **Santissima Madre!**

Njegovi pratioci takođe ustuknuše, potežući pištolje do tada skrivene skutima košulja puštenih preko pantalona. Tri cevi su sada gledale Eldridža, ali ni jednu od njih nije držala sigurno ruku.

— Bacite te igračke, momci — posavetova ih čovek po imenu Lesli Eldridž. Nikakve korigirani od njih, znate.

— Rohas! — prostenja jedan od ubica. — Rohas... da puca-mo?

Oči pune straha zaustaviše se na Eldridžovim očima. S naporom, kao da je pištolj težak

bar desetak funti, Rohas ponovo počeo da diže svoje oružje.

Leva Eldridžova ruka se podiže. Savršeno običnim pokretom koji prisutne upozorava na nešto što treba da vide.

Pokret je bio tako sugestivan da tri para očiju bez oklevanja krete za njim, propustivši pokret koji je, zapravo, mnogo važniji.

Čak i najbolji svetski iluzionisti ne bi se postideli veštine s kojom je Eldridž svoju publiku naveo da gleda u levu ruku, za vreme dok se desna dva puta podigla i spustila.

Da, dva puta, u toku pet ili šest stotih delova sekunde. Oba puta između prstiju je izleteo po jedan blistavi projektil malih dimenzija, zujeći u svom letu kao gnevna osa.

Rohasov pištolj zalajao je još jednom, ali njegovi pratioci nisu imali vremena čak ni za to. Projektili u obliku šestokrakih zvezda, sa ivicama istanjenim tako da podsećaju na oštrice žileta, zarili su se u cilj; jedan u grlo prvog, drugi u grudi drugog čoveka.

Kao i prva tri, i četvrti Rohasov metak promaši, iako je on bio ubeđen kako ovoga puta zaista ne može promašiti. Iskusni ubica poput njega, čovek koji svakog dana na strelištu

ispali po pedesetak metaka da bi ostao u formi, jednostavno ne može, a da ne pogodi cilj udaljen svega pet ili šest jardi!

Možda je strah izoštrio Rohasove reflekske, ili je ovoga puta Eldridž bio za nijansu sporiji; u svakom slučaju, razrogačene oči ubice opazile su munjeviti pokret kojim je Eldridž uklonio gornji deo svojeg tela sa putanje metka.

To je izvodljivo, naravno. Ako ste dovoljno brzi i dovoljno sigurni u sebe. Ipak, u pitanju je sport koji se ne preporučuje nikome. Ne samo zato što i najmanje zakašnjenje može da bude fatalno.

— Nemoguće! — prošaputa Rohas pobledelim usnama, odstupajući još za korak nazad. — Nemoguće!

Spotakao se o ispruženo telo iza sebe, telo čoveka koji se ko preao na leđima, izdižući se sa peska i pokušavajući da zarije prste u grudi kako bi iz njih išćupao parče oštrog čelika.

Eldridž je, još jednom brz kao munja, stigao u pravi čas da ga pridrži. Gotovo bez napora istrgao mu je pištolj iz ruke i odbacio ga u stranu, a onda povukao Rohasa za sobom, pre nego što je ovaj uopšte i pokušao da pruži otpor.

Možda je tome doprineo vrisak policijskih sirena iz obližnje Ulice Dival. Rohasove oči skrenule su u tom pravcu i ostale prikovane za siluetu automobila koji se pojavio iza ugla, na udaljenom kraju ulice što teče paralelno sa plažom.

Prvi slabašni pokušaj otpora načinio je u trenutku kada je shvatio da sa policijom, ipak, ima mnogo veće šanse nego sa ovim užasnim čovekom koji prkosno hicima iz automatskog pištolja.

Prekasno. Policijska kola bila su na stotinak jardi od njih kada se Eldridž sa svojim teretom bacio u zapenušane talase i počeo da ih reže snažnim zamasima nogu i jedne ruke.

Razbacujući pesak točkovima, zahuktali policijski automobil zaustavi se na samoj ivici žala, tako da ga jedan jači nalet vetra zasu penom sa neмирne površine mora.

Dva policajca hitro iskočiše, sa pištoljima u rukama. Raskoračeni, da bi stajali stabilnije, držeći svoje oružje obema rukama, oni ispališe po jedan hitac u pravcu dve crne tačke što su se njihale na samoj ivici kovalnog spruda koji je štitio plažu od naleta talasa sa otvorenog mora.

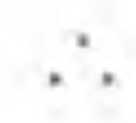
Pogledali su jedan drugog, slegli ramenima i vratili oružje u futrole. U ovakvim uslovima izgledali da pogode cilj dok im vetar baca vodenu prašinu u lice i oči bili su praktično nikakvi...

Nekoliko koraka iza njih, čovjek pogoden u grudima konačno se umiri. Njegov očajnički pokušaj da iz rane u grudima istrgne šestokraku čeličnu zvezdu je uspeo, ali je ujedno označio i kraj njegovog života.

Policaajac koji mu je prišao prvi čuenu da bolje pogleda predmet stegnut okrvavljenim prstima, a onda tiho zviznu, pokazujući svom kolegi oružje kojim je žrtva bila usmrćena.

Drugi policajac skide kapu i rukavom obrisa obojeno čelo.

— Znao sam da će nam se ovo pre ili kasnije dogoditi, Mek — proštenja. — Posle svih tih šašavih filmova o japanskim borilačkim veštinama, neki momak je i ovde uobrazio da je postao — ninda!

Gliser je poskakivao na sve višim talasima, ali je vetar imao povoljan pravac, tako da

nije nimalo usporavao kretanje brzog čamca. Jedino čemu je posada mogla zameriti bili su ponekad nekontrolisani skokovi sa vrha na vrh talasa, ali dvoje ljudi koji su tu posadu činili nisu se dali uznemiriti takvim sitnicama.

Klečeći na pramcu, devojkica niskog rasta i duge crne kose, već vlažne od pene sa talasa, pažljivo je proučavala horizont. Za upravljačem glisera stajao je izuzotno krupan i snažan mladić u čijim je rukama krma izgleda kao dečja igračka. Vetar je i njegovu dugu plavu kosu nosio kao vlažnu zastavu, ali je njegovo otvoreno, preplano lice bilo u ekstazi zbog ovog gospodarenja nad prirodnim silama i brzine čamca.

— Vidiš li šta, Sumiko? — zaurla on, nastojeći da savlada hukanje vetra. Tačno pred njima poznati obrisi obale Ki Ve sta izronili su iz sumaglice, kao da je neki mađioničar potezom svog čarobnog štapića iznenada podigao zavesu od oblaka.

— Još ništa. Uspori, Pite — vikala je devojkica. — Pred nama je koralni sprud!

Sa očevitim žaljenjem na licu plavokosi smanji gas, istovremeno skrećući čamac po elegantnom luku koji će nje-

govu putanju učiniti paralelnom sa linijom od bele pene na mestu gde se talasi sudaraju sa preprekom od koralala.

— Eno ih! — uskliknu devojka, naglo se naginjući da bi rukom pokazala pravac. — Tako, Pite!

— Vidim ih! — zaurla plavokosi šireći lice u širok osmeh. — Dobro je, uspeo je da pređe koralni sprud vukući i tog tipa za sobom! Ha-ha-ha, Solano će ziniti od čuda kad čuje šta se dogodilo!

Prateći pogledom pokrete ruku devojke koja mu je davala signale, Pit načini još jedan oštar zaokret, da bi potom naglo smanjio brzinu.

Čamac se zaustavi, plešući na talasima koji su se na ovom mestu sukobljavali, odbijajući se od koralnog spruda. Ostavljajući motor da radi, Pit priiskoči ogradi naginjući se daleko preko nje i pružajući ruku prema uzburkanoj površini.

Grabeći Rohasa nimalo nežno za kosu i ispod pazuha, on ga kao dete izvuče iz vode i baci na pod. Eldridž je već sam izlazio, pridržavajući se jednom rukom za ivicu čamca. Njegovo lice bilo je savršeno mirno, nije bio čak ni zadihao, kao da je plivanje preko pola mi-

lje zatalasanog mora oko koralnog spruda nešto što čini sva kog jutra iz čiste zabave.

— Idemo, Pite — reče kratko, svlačeći sa sebe mokru odeću. Policija se pojavila na plaži; ako odmah upotrebe radio, možda će naći neku patrolu Obalske straže raspoloženu da se muva unaokolo po ovom nevremenu.

Plavokosi džim prezrivo sleže ramenima, dok je lagano dodavao gas, povećavajući brzinu čamca.

— Njih se bar ne plašim — doviknu, nadjačavajući hujanje vetra. — Da su ti momci za nešto sposobni, ti, Sumiko i ja ne bismo morali da napuštamo sunčanu Kaliforniju da bismo igrali žmurke sa floridskim uraganima!

Navlačeći suvu odeću koju mu je donela devojka, Eldridž se okrete Rohasu. Lica zelenog od straha, on je klečao tamo gde ga je Pit bacio, i nešto mirniji usrdno se krsteći.

— Naš prijatelj ne voli more — primeti devojka ravnodušno. — Reci mu da će, ako povrati na palubu, sam morati i da je čisti, Les!

— On to već zna. Je li tako, Rohas?

Divlji pogled, pun gneva, ošinu Eldridža. Rohas nastavi sa svojim molitvama, dobacujući plašljive poglede olovnom nebu!

— Šta kaže prognoza? — tiho upita Eldridž.

— Imamo najmanje dva sata pre nego što počne ono pravo — odvrati ona, isto tako tihim glasom. — Sasvim dovoljno vremena da obidemo Ki Vest i stignemo do Baia Honde...

— Fino. Onda ćemo imati i vremena za razgovor sa Rohasom... Rohas, dodi ovamo!

U huci vetra i urlanju snažnog motora čamca, njegov glas ipak odjeknu jasno i razgovetno. Kao dresirana zver koja prepoznaje glas svog gospodara, Rohas se nespreno uspravi i zakorači prema Eldridžu, smešno šireći noge da bi održao ravnotežu na nesigurnoj palubi.

Njegovo lice pokazivalo je neobičnu mešavinu straha i zbuđenosti. Straha od olujnog neba i nemirnog mora i još više od tog neobičnog čoveka kome obično oružje ne može ništa. Zbunjenost je, opet dolazila od činjenice da je samo njegovo telo poslušalo glasno izgovorenu zapovest, a da mozak nije u tome imao nikakvog udela.

Kao kod robota, prolete mu kroz glavu. Kao kod robota!

— Rohas, ti si do sada svakako shvatio šta hoću od tebe...

Rohas pokuša da se isceri drhtavim usnama.

— Solana, zar ne? — izgovori promuklo.

— Da, Solana. Znam da je na Baia Hondi. Ono što hoću jesu podaci o kući u kojoj se nalazi, broju čuvara oko nje, načinu da se neopaženo dođe do njega. Razumeš me, hombre?

— **Qué va!** — odmahnu Rohas glavom. — Ma nemoj! A posle toga? Ne znaš šta će se dogoditi sa mnom ako Solano dozna da sam ga odao.

Eldridžov glas rezao je kao oštrica noža kada mu je odgovorio.

— Ne zanima me mnogo šta će se s tobom dogoditi, Rohas. Dvaput si pokušao da me ubiješ i zato moraš biti kažnjen. Umesto o Solanovoj koži, bolje će biti da razmišljaš o onome što će se dogoditi tebi ako mi ne kažeš to što želim da doznam!

Novi snažni udar vetra na trenutak poremeti Rohasovu ravnotežu i on se zatetura po palubi. Pogled mu je očajnički bludeo unaokolo, iako je već

morao znati da se ne sme nadati ničijoj pomoći. Desno od njih u sumaglici su se nazirali obrisi Ki Vesta, ali je površina mora inače bila prazna; čak i oni najhrabriji sklanjaju se na bezbedno mesto kada uragan stigne u Meksikanski zaliv.

— Imam ideju — dobaci Pit. — Da ga većemo uzeatom i malo vučemo za sobom, jedno mi-lju ili dve, a? Možda će mu to razvezati jezik?

— Nemoj to činiti, *amigo* — zastenja Rohas. — Govoriću... ali tek pošto mi kažeš šta ćeš pošto toga učiniti sa mnom!

Eldridž je ćutao, netremice ga fiksirajući pogledom.

Taj pogled bio je potpuno ja-san. Rohas se stresse čitavim telom, a zubi mu zacvokotaše.

— Ti... ti ćeš me ubiti?

Ponovo bez odgovora. Lice čoveka pred Rohasom bilo je nepokretno kao jedna od onih drvenih indijanskih maski.

— Zašto onda da ti izdam Solana, prokletstvo? Zašto? Ti ćeš me ionako ubiti! Učini to odmah i... i...

Rohasova hrabrost, pothranje na gnevom, nije izdržala dugo. Usne mu još jednom zaigraše pod tankim brčićima i on steže jednu ruku drugom da bi pri-krio koliko se one tresu.

Džinovski Pit sada je stajao uz Rohasa, nadvisujući ga za čitavu glavu. Rohas se oprezno odmače u stranu kad mu ovaj položi tešku ruku na rame.

— Šta misliš, ortak — upita Pit — koliko ima načina da se neko ubije?

Rohasov pogled još jednom prelete po okolini. Dva muškarca nemilosrdnih pogleda. I devojka koja sada stoji za upravljačem čamca, držeći se kao provereni motonautičar.

Nikakve pomoći. Niotkuda.

— Ti načini — nastavi Pit ozbiljnim glasom, kao da učestvuje u naučnoj raspravi — mogu se pre svega podeliti na lake i teške. Mislim, sa tačke gledišta onoga ko je osuđen na smrt. Lak način je, na primer, metak u glavu. Metak u trbuh već je nešto teži, zar ne. Ali postoje i oni najteži načini, *hom-bre*... Kada te neko, recimo, svuče do gole kože, namaže te melasom i vezanog baci na mra-vinjak.

— Nemamo ovde mravinjak, Pite — kratko se nasmeja Eldridž. — Smisli nešto drugo!

Rohas ne uspe da zadrži cviljenje, iako je svom snagom stezao zube.

Poznavao je dobro ovu okru-tnu igru, i sam se često igrao

sa nemoćnim žrtvama. Znao je i kako će se okončati.

— Prestanite, ljudi — zastenja. — Prestanite, za ime bože... Govoriću!

— Fino — osmehnu se Eldridž, ali u tom osmehu nije bilo ništa više topline nego ma ločas. Sjedimo u kabinu, tamo bar nećemo morati da se dovikujemo!

U miniijaturnoj kabini, zaklonjenoj od sve jačeg vetra, Rohasu se donekle vrati hrabrost dok je pogledom prolazio po stvarima oko sebe.

— Sedi, Rohas — zapovedi Eldridž. — Znaš li šta je to na stolu pred tobom?

— Si señor. Vojna sekcija južnog dela Floride. I... i... ovo bi mogli biti avionski snimci Baia Honde...

— Tačno. Pokaži mi Solanovu kuću.

Rohas se nađe nad sekciju, vukući prstom duž puta koji je sledio obalu ostrvceta poznatog pod španskim imenom Baia Honda.

— Ovde — reče, pokazujući široki zaton. — To mora da je ovde...

Eldridž klimnu glavom. Dobro izabrano mesto, svakako, sudeći bar po sekciji. Do kuće se može doći jedino uskom as-

faltnom stazom koja se odvaja od glavnog puta. I morem, naravno, jer se kuća nalazi gotovo na samom vrhu jezička kopna koji se uvukao u more između dva zatona.

— Ima li Solano ogradu oko kuće?

— Živa ograda — odmahnu Rohas glavom. — Nije, verovatno, teško proći kroz nju, ako želiš da izbegneš sam put.

— Kakva je to kuća?

— Ne mnogo velika, na sparat. Spavaće sobe su gore, u prizemlju su veliki salon, Solanova radna soba i kuhinja. Ne poznajem je celu, ulazio sam samo u salon i radnu sobu.

— Je li? Nikada nisi tamo prespavao?

— Ne, ne. Solano je svoje ljude podelio na grupe. Moj posao uvek je bio na drugim mestima. Tu spavaju momci koji ga čuvaju.

— I mnogo im je lepše nego tobi, izgleda. Koliko ima čuvara?

— Šestorica — Rohas na trenutak obori pogled. — Obično dežuraju po trojica, sem ako se ne dogodi nešto nepredviđeno...

— Lažoš, Rohas!

Čovek se trže čitavim telom, kao od udarca bičem.

— Ja... ja ne...

— Ne budi lud, Rohas. Mene ne možeš slagati, zar ti to još nije jasno? Koliko ljudi čuva Solana?

— O-osam... a ponekad...

— Ponekad?

— Ponekad, kada Solano oče kuje napad, angažuje još neko liko ljudi iz Majamija. Petoricu, šestoricu, ne znam...

— Je li? To mu se često događa?

— Ne često, ali se događa. Senjor Solano ima puno neprijatelja.

— Ne čudi me — osmehnu se Eldridž. — Jedan od najvećih trgovaca drogom u ovom delu sveta mora imati puno neprijatelja. I pretpostavljam da se policije još ponajmanje plaši.

— O, da — blede se osmehnu Rohas. — Policija nije problem. Čak ni FBI, senjor Eldridž. Ali je konkurencija veoma oštra, kao što znate... Pa i vi sami, zar ne...

— Ja? Misliš da mi je stalo do Solanovog biznisa? Čoveče, vauš se!

Rohas se lukavo nasmeja. Da, hrabrost mu se sve više vraćala.

Zašto i da ne. Zaboravljen pod gomilom karata i fotogra-

fija na stolu, samo nekoliko palaca od njegovih prstiju, ležao je policijski revolver kalibra 38...

Ipak, neko neobično osećanje zadržavalo je Rohasa od pokušaja da ga zgrabi. Uspomena na ono što se zbilo na plaži Smaters, možda?

Ko je ovaj čovek, neprestano se pitao u sebi. Otkud mu toliko hrabrosti, spretnosti... i drskosti! — da nepokretnog lica stoji pred uperenim pištoljima, savršeno siguran da ga nijedan metak neće pogoditi?

I kako se uopšte moglo dogoditi da on ne bude pogođen?

Rohas nije bio previše suseveren, ali ga je neki neobjašnjivi strah zadržavao da ščepa pištolj, dok se sve vreme zavaravao pomišlju da je situacija u njegovim rukama. Možda u nekom pogodnijem trenutku, kad mu Eldridž na trenutak okrene leđa, ali...

Kao da mu čita misli, Eldridž se sa zamišljenim izrazom na licu okrete da proviri kroz okrugli prozorčić.

Rohasova ruka polete, kroz stisnute zube izbi mu kratki uzvik trijumfa.

Pištoli škljocnu kad prvi metak ulete u ležište u cevi. Podižući ga sa obe ruke, Rohas se eerio čitavim licem.

— Opet? -- reče Eldridž mirno, i dalje gledajući kroz prozor. — Koliko puta treba da ti ponovim da me TI ne možeš ubiti, Rohas?

— Okreni se! — procedi u bica kroz zube. — Okreni se, prokleto bio! Neću da ti pucam u leđa!

Eldridž se okrenu. Lice mu je bilo nepokretno, kao isklesano od kamena. Jedina promena na njemu mogla se zapaziti u očima; njihov tamnoplavi sjaj zamenio je blesak na lik blesku usijanog čelika.

— Hoćeš li i da ti kažem za što ne možeš da me ubiješ, Rohas?

Niz lica Južnoamerikanca slivale su se krupne kapi znoja, ali je oružje u rukama mirovalo, uprto pravo u široke grudi protivnika.

— Tvoje me priče ne zanimaju, Eldridž... Crkni!

Oštar pucanj. Udišući raširenim nozdruvama miras baruta, Rohas skoči na noge, naginjući se napred da bi bolje video kako njegova žrtva pada.

Njegove zenice stigle su samo da se rašire, što je obično prvi znak iznenađenja na ljudskom licu. Pesnica koja je izronila iz oblaka dima smrskala

Rohasovu lobanju isto onako brzo i nemilosrdno kao što bi je smrskao i parni čekić da se nekim slučajem našla pod njom.

— Glup si bio, Rohas — dopre glas iz oblaka dima. — Ja sam ninda... a nindu može ubiti samo drugi ninda!

Uragan Lina stigao je nad Meksikanski zaliv. Preciznije, stigao je do onog lanca sitnih ostrva koja su dobila naziv Florida Kiz, od španske reči *cayo* koja i znači ostrvce.

Lanac dug skoro stotinu milja povezan je dvostrukom trakom, i autoputem i prugom, od poluostrva Florida do najzapadnijeg ostrva koje s pravom nosi naziv Ki Vest. Turizam je učinio da Florida Kiz procvetaju, na veliku žalost Konča, starosedealaca koji su se do tada sasvim lepo snalazili ribareći i pomalo se baveći krijumčarenjem robe koja je u određenom trenutku mogla doneći najveću zaradu.

Harija Morgana, jednog od njih, Hemingvej je ovekovečio

u svom romanu »Imati i nemati«. Nije nimalo sporno da su Florida Kiz još uvek puni Harija Morgana, jer ih je Hemingvej dobro upoznao živeći tri desetak godina upravo na Ki Vestu.

Savremeni Hari Morgani, međutim, ne zadovoljavaju se sitnom zaradom. Nose uglavnom španska imena, jer je trgovanje drogom u ovom delu sveta postao monopol kubanskih izbeglica, Kolumbijanaca i Venecuelanaca...

Brzi čamci, luksuzne jahte, privatni hidroavioni i helikopteri svake noći prevoze tone i tone belog praha sa plantaža Srednje i Južne Amerike do uvek glasnog američkog tržišta. Troškovi ovih operacija su ogromni, ali su ogromni i profiti. Dobar njihov deo, posle pranja u stranim bankama, sa svim legalno se vraća kroz ulaganja u druge delatnosti gde je profitna stopa mnogo niža, ali zato i mnogo sigurnija.

Ukratko, u ovoj operaciji ne vca ima za sve. Od policajaca i pripadnika Obalske straže, do agenata FBI, sudija i članova senatskih komisija koje raspravljaju o »beloj smrti«. Nije, dakle, nikakvo čudo što borba protiv trgovine drogom nema

većih uspeha, bez obzira na publicitet koji povremeno dobija poneko od otkrića policije. Veliki šefovi samo slegnu ramenima i zaplenjenu robu otpišu sa ostalim troškovima operacije.

Ova noć, međutim, biće jedna od ređih kada brzi čamci neće brazdati površinu Meksičkog zaliva, a avioni sletati na tajne aerodrome koji danju služe kao igrališta za golf. Čak ni kamioni sa natpisima postojećih i nepostojećih kompanija neće krenuti putem prema kontinentu.

Uragan dolazi i pred njim su svi ljudski poslovi sitni i beznačajni. Svaki od tih uragana raspe ogromne količine energije po atmosferi i nanese ogromne štete čak i najčvršćim ljudskim građevinama.

Samo oni najhrabriji usuđuju se da izađu iz zaklona i otvoreno se suprotstave vetru koji nosi krovove, čupa drveće iz korena, prevrće automobile i kao ljuske od jajeta razbijaju skupocene jahte o obalu. Bez obzira što su meteorolozi, prilično oprezno, najavili da je uragan Lina jedan od onih čija je energija znatno ispod uobičajenog proseka.

Svetla na ostrvu Baia Honda ugasila su se već posle prvog

udara uraganskog vetra kojim je Lina grubo najavila da je stigla u posetu. Najveći deo ostrva ostao je u mraku, ali ne u potpunom: javne zgrade i veće privatne vile godinama imaju agregate koji služe upravo u ovu svrhu i retka svetla nastavila su da trepere kao da prkose silini olukana.

Vetar je pred sobom nosio gotovo vodoravno mlazeve kiše, pomešane sa lišćem otrgnutim sa drveća, kada je jedna pognuta prilika izronila iz žbunja na severnoj obali ostrva. Dvadesetak jardi dalje nemirni talasi spajali su se, naizgled, sa olujnim nebom, gutajući sve tu liniju od peska koja običnim danima odvajala more od obale.

Čovek odeven u crno od glave do pete još jednom zastade da proverí svoj položaj, tražeći pogledom nekoliko svetlih tačaka na vrhu uskog rta desno od sebe.

Pod crnom kapuljačom koja mu je, osim uskih izreza za oči, potpuno skrivala lice i glavu, usne se pomeriše, iako se u huci uragana nije mogao čuti nikakav glas.

— Solano, ja dolazim...

Crni kostim od svile niz koju se voda slivala, ostavljaju-

ći ga, nekim čudom, potpuno suvim...

Kapuljača... dugi mač ukoso učvršćen preko leđa, tako da mu drška strči nad levim ramenom...

Holivudska industrija je u poslednjih nekoliko godina uspela da stvori stereotip od ove pojave, prenoseći tako na drugu stranu Tihog okeana japanske legende o nindama. Nevolja je, međutim, bila u tome što čak ni scenaristi i kostimografi, koji su brižljivo proučavali istoriju srednjovekovnog Japana, nisu ni posumnjali da je legenda o nindama zasnovana na opipljivim činjenicama.

Malo ko, čak i u Japanu, veruje da ninde još postoje. Praktično niko, bilo gde, neće vam poverovati da ninda može postati i neko ko nije Japanac.

Ipak, Lesli Eldridž je bio ninda. Njegovu tajnu doznali su mnogi, ali je za sve njih to bilo najčešće i poslednje što su doznali pre nego što su umrli...

Sa dva izuzetka, Sumiko, devojka koju voli, i Tabasko Pit, jedini čovek koji se sme nazvati prijateljem ninde.

Njih troje su već godinama vodili borbu protiv organizovanog zločina na Zapadnoj obali, držeći se San Franciska kao

svoje osnovne baze. Zločin je, međutim, hidra sa stotinu glava i umesto svake odsečene, odmah joj niknu tri nove.

Nimalo ohrabrujuća perspektiva za borce protiv zločina, zar ne?

Solanu bi to, ipak, sasvim drukčije izgledalo da je znao ko mu se to približava, zajedno sa uraganom po imenu *Li-na*.

Zaobilazeći u skoro potpunoj tami pobesnelo šiblje i drveće čije su krošnje pod pritiskom vetra gotovo doticale mokro tle, ninda produži svoj put, sledeći krivinu zatona. Napredovao je brzo, siguran da mu ove noći niko neće stati na put.

Osim prirodnih sila, Nimalo bezazlenih, uostalom; opasnost da ga nalet vetra kao perce od nose u uzburkano more, da mu se bez opomene sruči na glavu stablo prelomljeno pri samom korenu, takva opasnost bila je potpuno realna.

Ninde su tu, međutim, u prečnosti nad nama, običnim ljudima. Ninde imaju haragei.

Ta neprevodiva japanska reč opisuje stanje duha u kojem jedno biće postaje najviši stupanj jedinstva sa okolinom, stapajući se sa njom i postajući njen deo. Kada ninda otvori sva svoja čula prema spektru

utiska što stižu iz okoline, u stanju je da oseti i najmanji pokret, šum ili vibraciju koji predstavljaju prvi znak opasnosti.

Ninda je živio i disao sa uraganom koji istresa svoj veličanstveni gnev na ostrvo. Nijedan nagli udar vetra nije ga mogao iznenaditi, njegova podsvest u svakom trenutku je znala da li će drvo kraj kojeg prolazi popustiti ili izdržati još nekoliko sekundi ili sati. Što se tiče raznovrsnih opasnih predmeta koje je orkanski vetar nosio pred sobom, naslućivao ih je još dok su bili na stotine jardi daleko, podešavajući svoje kretanje tako da se ne izloži pogotka komada limenog krova ili pazueta zašiljenog drveta otognutog sa nedovoljno čvrste ograde.

Na samo nekoliko koraka pred njim, živa ograda oko Solanovog imanja uvija se kao duga, vlažna zmija pod udarcima biča. Mokro grmlje šušti i ječi, upirući sve svoje snage da se održi u tlu koje mu daje život...

On je u stanju da oseti sav napor čak i tako primitivnog živog bića. Gotovo isto onako dobro kao i strah čoveka pripijenog uza zid kuće pedesetak jardi dalje...

Potpuno nepokretan, ninda je stajao, istražujući pogledom mesto odakle su doprili jasni signali paničnog straha.

Siluista čoveka, jedva prepoznatljiva na samo nešto malo svetlijoj pozadini zida. Solano ipak ne želi da riskira i jedan od njegovih telohranitelja dobio je božak i opasan zadatak da izdrži udarce olujnog vetra štiteći svog gazdu od opasnih pridošlica koje bi mogle stići zajedno sa uraganom.

Još dok je ninda gledao u tom pravcu, vrata kuće se otvoriše. Svetli pravougaonik je u mrklom mraku delovao nestvarno, kao i prilike trojice ljudi koji su se rvali sa lakim vrataima u pokušaju da ih dovoljno dugo zadrže otvorenim da se izvrši smena straže.

Jedna prilika šmugnu napolje, druga, još brže, utrča unutra. Šireći usne pod kapuljačom u osmeh, ninda se bez oklevanja probi kroz živu ogradu i zakorači preko negovanog travnjaka prema kući.

Čovek koga su upravo izgurali napolje, imaće još nekoliko sekundi muke da prilagodi svoje oči mrklom mraku, kao i svako ko naglo izađe iz osvetljene prostorije. To vreme biće sasvim dovoljno da se ninda dočepa zaklona gustog žbu-

na čije je cvetove oluja otrgla na samom nailasku uragana.

Haragei upozori nindu na opasnost negde oko polovine brisanog prostora...

Lina je odlučila da oproba svu svoju snagu. Nalet vetra, mnogo snažniji od ranijih, stizao je noseći pred sobom čitav talas od sitnih i krupnih otpadaka.

Prilika u crnom opruži se po tlu, smanjujući tako površinu izloženu pritisku vetra. Zariva jući prste ruku i nogu u vlažnu travu, ninda sačeka da opasni nalet prođe.

Prvi put iz opšte huke izdvoji se nekoliko pojedinačnih šumova. Prasak polomljenog drveta u šumici iza njega, lomljava drvenih salona na kući i karakteristični zvuk razbijenog stakla.

Da, Solano će ove noći imati čitavu gomilu problema. A među njima i jedan koji nikako ne može rešiti, čak ni uz svesrdnu pomoć svojih telohranitelja...

Oluja je i dalje hučala nad Floridom, ali ne onom silinom kao do pre nekoliko minuta. Neupućeni često pomisle da je ono najgoro prošlo, pa se događa da ih novi nalet uragana iznenadi tamo gde nipošto ne bi smeli da budu.

Salonovi ljudi, na primer; po dižući glavu sa mokre trave, ninda jasno viče siluete ljudi u osvetljenoj prostoriji iza razbijenog velikog prozora. Koprca li su se pokušavajući da sastave polomijene šalone i navuku zavese koje će bar sprečiti vetar da u prostoriju unese otpatke spolja.

On sam strpljivo je čekao no vi nalet za koji mu je haragei već rekao da će naići.

Čestice vazduha udarale su ga po telu silinom ravnom mlazevima vode teranih snažnom pumpom kada je stigao novi udarni talas orkana.

Jedno drvo, istrgnuto iz tla zajedno sa korenom, nečujno prelete, gotovo ga na trenutak dodirnuvši lišćem sa krošnje. Cisteći žbunje pred sobom kao kakva džinovska metla, drvo se sudari sa zidom Solanove kuće i ostade u njemu, zariveno kao nož, očajnički tresući granjem.

Podigavši se, ninda pojuri kroz tamu ispunjenu vihorom sitnih otpadaka. Ljudi u kući imaju pune ruke posla pred opasnostima koje nosi uragan; čak i ako pogledaju u njegovom pravcu, izgledi da ga opaze praktično su nikakvi.

Sada je ležao pod samom verandom, onde gde se samo nekoliko minuta ranije nalazila

leja sa raskošnim tropskim cvećem. Iako su Solanovi ljudi bili samo nekoliko stopa nad nje govom glavom, nije čuo nikakav šum, jer je hujanje uragana potpuno potiralo i prigušivalo sve druge vibracije u atmosferi.

Izdižući se na lakat, ninda proviri. Zgrčen uza zid, stražar je okrenuo leđa orkanskom vetru, priljubljujući lice uz drvenu površinu da bi uopšte mogao da diše. Automatska puška M-1, jedan od poslednjih modela, bila mu je u rukama, ali se njome više služio da se otičupre o zid, nego da zapreti eventualnom neprijatelju.

Trojka iza razbijenog prozora konačno je uspela da načini neku vrstu barikade od nagomilanog nameštaja, ali su morali ostati tu da bi rukama pridržavali teške, vlažne zastore od somota.

Sačekavši da se novi udar vetra sudari sa zidom kuće, ninda se uspravi. Prešao je bez žurbe onih nekoliko koraka do stražara, držeći desnu šaku na dršci vakizašija, dugog noža za taknutog za široki opasač od crne kože.

Morao ga je dotaći po rame, nu da bi se ovaj okrenuo. Beonjače zasvetloše u tami kada je stražar shvatio da neko stoji iza njega.

Ninda sačeka da se usta otvore, da se u grlu formira krič. Sačeka čak i da stražar vrisne i vetar odnese taj vrisak da leko čak i od njegovih ušiju.

Vakizaši se diže i spusti, nalik bešumnoj munji od plavka stog čelika. Zadirući duboko u telo, oštrica raspori nemoćnu žrtvu od grla do donjeg tribuha, tako da naglo oslobođena creva zalepršaše na vetru koji je odnosio njihov sadržaj.

Saginjući se, ninda obrisa krv o odeću oborenog čoveka, dok mu je pogled počivao na razbijenom prozoru.

Niko iza njega nije ništa opazio. Siluete ljudi još uvek su bile napete samo od borbe sa olujom...

Čudno. Morali bi da budu mnogo oprezniji, jer su znali kakva im opasnost preti.

Iako mu do ušiju nije dopro nikakav šum, Eldridž je znao koju je reč stražar izgovorio pre nego što je umro...

Reč — ninda!

— Taj film je ubrzan — promla Solano, leno žvaćući komad crnog hleba sa kavijarom.

Čovek koji je stajao nekoliko koraka dalje odmahnu glavom. Pritiskom na daljinski upravljač, on za nekoliko kvadrata vrati sliku na ogromnom video-ekranu.

— Nije. Pogledajte, pokreti svih ostalih potpuno su prirodni.

Scena na plaži Smaters još jednom zažive na ekranu, i to onaj trenutak u kojem je ninda sa dva šurikena eliminisao Rohasove pratilce i jednim skokom se stvorio pred ubicom.

— Taj Eldridž je jednostavno đavolski brz, senjor Solano — dodade čovek, ponovo zastavljajući traku. — Želite da vidite još jednom?

— Ne, ne želim, do đavola. U redu, brz je, ali, po svemu sudeći, radi potpuno sam... Još uvek mi nije jasno zašto sam te poslušao i kriomice napustio Baia Hondu, Berni!

Isključujući uređaj, Berni se spusti u fotelju preko puta Solanove i dohvati čašu u kojoj je nežno zveckao led.

— Najpre zbog Eldridža, senjor Solano. Mislim da je taj tip mnogo opasniji nego što mi mislimo. Ne mnogo... hiljadu... ili, bolje rečeno, milion puta opasniji od svakog ko nam se do sada suprotstavio!

Solano se zasmjeja punim ustima, tako da mu salo zadrhtia pod šarenom košuljom žarkih boja. Nekoga bi mogla zavara-
ti Solanova gojaznost i dobro-
ćudno lice sa ogromnim, komi-
čnim brkovima, ali bolji pozna-
vaoci fizionomija otkrili bi na
tom licu naročito u očima, ne-
što što pre izaziva strah nego
smeh.

-- Gluposti, Berni. Otkud ti,
za ime božje, takva ideja?

— Recimo da je za sada sa-
mo predosećanje — Berni ba-
ci pogled na skupoceni ručni
sat. — Čim se oluja smiri, oče-
kujem jednog posetioca kome
ću takođe prikazati ovaj film,
senjor Solano. Ako on potvrdi
moje sumnje, mislim da ćete
mi biti zahvalni što sam vas
ubedio da predete u Flamingo.
Uostalom, ni uragan ne treba
poteenjivati, zar ne?

Solano klimnu glavom, spo-
rim pokretom prinosći usnama
visoku, usku čašu do pola is-
punjenu šampanjcem. Zastao
je, osluškujući nekoliko trenu-
taka hukku vetra spolja.

— Ovde smo dva nivoa is-
pod površine zemlje — tiho re-
če Berni. — Zamislite kako sa-
da izgleda napolju... a uragan
nas je dočao samo jednim svo-
jim krajem. Baia Honda je na

pravcu samog oka uragana, zna-
te li to?

— Rekao si mi. Misliš da se
može dogoditi da se ta kuća
tamo sruši? Boga mu!

— Osigurana je, je li tako? —
suvo se osmehnu Berni, smeš-
tajući se udobnije. — Ali, vra-
timo se Eldridžu. Treba razmi-
sliti o tom tipu, senjor Solano.
Pre svega zato što zapravo ne
znamo ni ko je, ni za koga ra-
di. Dolazi i nestaje po svojoj
volji i nijedna od zamki koje
smo mu do sada postavili nije
uspela da ga uhvati. Štaviše,
danas smo izgubili i Rohasa, a
to je prilično gadan udarac.

-- Da -- Solanove guste obr-
ve se skupišće. — Rohas zna
mного toga, do davola...

— Između ostalog i o kući
na Baia Hondi — podseti Ber-
ni sa hladnim osmehom. — Mo-
žda baš u ovom trenutku taj
Eidridž pokušava da upadne u
kuću, misleći da ste tamo.

— To nije teško proveriti...
ako telefonske linije nisu a pre-
kidu.

-- Koliko je ljudi ostalo ta-
mo, senjor Solano?

Solanove usne se bešumno
pomeriše pod brkovima dok je
sabirao u sebi.

— Šestorica — reče konačno.
— I Kluge je sa njima. Taj Nemač neće im dozvoliti da se opuste, bez obzira na uragan.

— Da, dobar je — složi se Berni. — Samo trenutak...

Pokrenuvši dugme daljinskog uređaja, on potraži program stanice koja je radila na ostrvu Ki Largo.

Slika je troperila, ali je ton bio čist i razgovetan. Kadrovi o štetama koje je nanio uragan smenjivali su se jedan za drugim, ali je voditelj ipak za nekoliko minuta najmanje tri puta ponovio da je ono najgore prošlo i da je uragan Lina prohujao dalje na svom putu preko Meksikanskog zaliva.

— Ono najgore je prošlo — primeti Berni, isključujući televizor. — Moj gost će svakog trenutka stići i... Ah, to mora da je on!

Primeo je uhu slušalicu telefona koji je nežno zazvonio i izgovorio nekoliko tihih reči, dajući Solanu glavom znak da je to onaj koga očekuje.

Nekoliko trenutaka kasnije, vrata lifta na drugom kraju podzemne prostorije tiho uzdahnuše i otvoriše se, propuštajući šumove oluje koji su se mnogo razgovetnije čuli kroz vertikalno okno.

Krhki, pogureni starčić zastađe na trenutak, proučavajući pogledom prizor ispred sebe.

Vrlo niskog rasta, vrlo mršav, lica tako izbornog da su mu se usta i oči gotovo gubili među borama. Te oči, međutim, blistale su snagom i energijom koja kao da je prkosila krhkost, nejakom telu.

— Ovo je mister Nomura — reče Berni, s poštovanjem ustajući pred starcem. — Mister Nomura, oprostite što vam ne mogu reći ime svog drugog gosta, ali on želi da ostane anonimnan...

Sklapajući ruke na grudima, Japanac se nakloni.

— Suvišna opreznost, senjor Solano — reče tihim, ali jasnim glasom, savršenim engleskim jezikom. — Više ime, a i vaše lice, prikladno je poznato.

Solanov osmeh nije delovao oduševljeno. Ipak, leno se digao i pružio ruku Japancu koji je bez žurbe prišao da je prihvati.

— Sedite, mister Nomura — ponudi Berni. — Ne tu... želeli bismo nešto da vam pokažemo na video-uređaju. Piće?

— Samo čašu obične, sveže vode — osmehnu se Japanac, smeštajući se u za njega pre-

veliku fotelju. — Hmm... mislim da smo tu temu već načinjali, mister Berni?

— Tačno. Ovoga puta imamo i snimke tog čoveka. Rohas i njegova dva čoveka pokušali su da ga eliminišu, a ja sam za njima poslao ekipu sa videokamerom. Snimak je prilično dobar, s obzirom na rastojanje koje su morali neprestano držati.

— Vidim da ste bili oprezni — sa odobravanjem klimnu starac glavom. — Možemo li sa da pogledamo?

Berni uze daljinski upravljač i slika na ekranu ponovo zatreperi, pokazujući već poznate kadrove snimljene na plaži Smaters Ki Vesta.

Starac se naže napred i ostade u tom položaju sve dok se slika na ekranu ne zaustavi. Tek tada se oslonio i tiho uzdahnuo, nalik čoveku koji je vrlo dugo zadržavao dah.

— Dakle, mister Nomura? — i Bernijev glas bio je tih, napet.

— Nema sumnje — odgovori Japanac. Reči su mu teško izlazile iz grla, kao da svaka mora da izgura iz pluća ulažući ogroman napor. — To je ninda!

Berni obrisao čelo od sitnih kapi znoja, iako je klima-uređaj radio punom snagom.

— Ninda — ponovi tiho. — Ali, kako? On očigledno nije Japanac, mister Nomura!

— Ne, nije. Molim vas, još jednu čašu vode...

Starčeva ruka sasvim je primetno drhtala dok je prinosisio čašu usnama. Iza njegovih leđa Solano upitno pogleda Bernija. Njegovo ugojeno lice pokazivalo je da još ne shvata šta se ovde događa.

— Kako jedan ne — Japanac uopšte može postati ninda, mister Nomura.

Japanac se blede osmehnulo.

— Na isti način kao i Japanac. Bilo je potrebno samo da nađe školu i učitelja — mi ih nazivamo sensei — spremnog da prekrši zakone i primi čoveka sa Zapada. To ne može biti običan čovek, naravno; koliko sam ja uspeo da doznam, samo jedan od šest ili sedam kandidata uspešno završi obuku i postane ninda.

Solano tiho zviznu.

— Šta se događa sa ostalima? Mislim, mogu li se iskoristiti? Ako je sve ono što se priča o nindama tačno, onda i onaj koji nije baš savršen može korisno poslužiti, zar ne?

Nomura se tiho nasmeja.

— Nema loših učenika u škola ma za ninde, senjor Solano. — Onaj ko nije dovoljno dobar umire još u toku obuke. Na ža kost, to je jedini način da se obezbede visoki standardi koje ninducu postavlja.

— Sigurni ste da ne preterujete, Nomura?

— Sasvim siguran. Već gotovo punih pedeset godina ninducu je jedino čime se bavim. Uzgred, to je i razlog zbog kojeg sam pred sam rat pobjegao iz Japana, senjor Solano.

— Mister Nomura je priznati stručnjak na tom polju — požuri da objasni Berni. — Osim samih nindi, nema čoveka na ovoj planeti koji bi više znao o ninducuu.

Solano nestrpljivo sačeka da mu Berno dopuni čašu, samo da bi njen sadržaj stresao niz grlo jednim jediniim žurnim pokretom ruke.

— Do đavola — progunda — da počnemo iz početka. — Recimo, taj tip Eldridž je stvarno ninda. Šta to, u stvari, znači? Nemojte mi reći da on ne može biti eliminisan, boga mu!

— Može — tiho reče Nomura. — Pitanje je samo da li VI to možete, senjor Solano.

— Da li...? Ma hajde, Nomura! Nema tog momka na sve

tu koji neće umreti ako ga pogodi dovoljno metaka!

— To je tačno. Ali, kao što ste videli, Rohasu nijednom nije uspelo da ga pogodi. Koliko znam, za vas ne rade amateri — nasmeši se Japanac. — Stvar je u tome što je nindu praktično nemoguće pogoditi iz va trenog oružja. Ninda se kreće neshvatljivo brzo, a svako vatreno oružje ima nezgodnu osobinu da metak ide putanjom određenom samo položajem ce vi iz koje je ispaljen. Dovoljno brz čovek uvek ima vremena da se ukloni sa te putanje, zar ne?

— Šta znači dovoljno brz? — tvrdoglavo odmahnu glavom Solano. — Niko nije brži od metaka!

— Ninda jeste.

— U redu, može izbeći jedn om čoveku sa pištoljem. A šta ako trojica, četvorica, petorica istovremeno opale na njega?

— Verovatno bi ga neki od metaka pogodio — priznade Nomura sa finim osmehom na naboranom licu. — Samo, bojim se da ninda sebi nikada ne bi dopustio da dospe u tako nepovoljnu situaciju. Problem, zapravo, i jeste u tome: strategija ninducia tako je dobra da brojna prednost protivnika ne igra nikakvu ulogu: ninda će napasti tamo gde ta prednost

neće doći do izražaja, birajući najpovoljniji trenutak za napad. Ne, ako želite da eliminišete Eldridža, morate pre svega drugog biti lukaviji od njega. I to nije sve...

Sada je Solano bio na redu da obriše iznenadni znoj sa lica.

— Drugim rečima -- promrmlja -- svi mi smo u užasnoj opasnosti od časa kada nam je taj prokletnik ušao u trag! Sem vas, Nomura, naravno.

— Bojim se da nije tako — tiho reče Berni. — Ako Eldridž otkrije da nam Nomura pomaže, i on je osuđen na smrt. Je li tako, Nomura?

— Utoliko bolje — prigušeno se zasmeha Solano. — Utoliko bolje. Nomura će uložiti više truda da se rošimo Eldridža, zar ne?

Naborano lice starog Japanca samo na trenutak izobličiti grimasa čije značenje nije odmah bilo jasno, Gnev? Strah? Ili mešavina ta dva osećanja?

— Moramo biti brzi — šapnu Berni. — Davolski brzi...

Japanac se sada smešio.

— Ne možete biti brži od smrti — reče vrlo tiho. — Samo su ninde brže od smrti!

Nekoliko trenutaka u prostoru je bilo tako tiho da se spoila sasvim jasno čuo besoluje koja je već menjavala.

Kada je telefon zazvonio, i Solano i Berni su se trgli. Nomura je ostao nepomičan, jedino su mu se kapci na trenutak podigli kada je skrenuo pogled prema spravi na stolu.

— Da? — reče Berni — pri noseći slušalicu uhu. — Kluge? Sta? Sta?!

Naginjući se naglo napred, iskeženih zuba ispod crnih brkova, Solano mu otrže slušalicu iz ruke.

— Kluge! — zaurila moćnim glasom. — Sta se to, do đavola, tamo događa?... Ne znaš. Kako, boga mu, ne znaš?... Ko ubija tvoje ljude? Nemoguće! Nemoguće da je nevidljiv i da...

Ponovo nekoliko trenutaka grobne tišine. Nomura je prvi načinio pokret glavom, levo i desno, ali nije izgovorio ni reči.

— Veza se prekinula — mu kio reče Solano, dodajući slušalicu Berniju. — Kluge... rekao je da neka... nevidljiva sila... ubija njegove ljude! A onda se veza prekinula.

— Ninda — tiho, zloslutno reče Nomura. — Ninda...

Solano duboko udahnu, a za tim se opusti, kao čovek koji je naglo doneo neku odluku.

— U redu — reče, a glas mu je metalno zvonio. — Recimo da je taj tip stvarno ninda, Ber

ni. Šta možemo učiniti da ga se otarasimo?

— Mister Nomura je ovde upravo zbog toga — odgovori Berni. I on je netremice gledao u Japanca.

Ovaj se pribrano osmehivao.

— Sve ima svoju cenu, senjor Solano — reče. Koliko ste spremni da platite?

Solanove oči otvrdnuše. Ovo je već bio teren na kome se mnogo bolje snalazio.

— Troškovi plus petnaest odsto. Uobičajena cena.

Nomura se grleno nasmeja.

— Da. Za uobičajen posao, senjor Solano. Ovaj posao, međutim, teško se može svrstati u tu kategoriju...

— Koliko? — Solanov glas odjekivao je kao zveket kockica leda u kristalnoj čaši.

— Jedna lepa okrugla cifra — glas Japanca bio je miran, kao da govori o vremenu. — Milion.

— Dolara? Neka sam proklet ako dopustim da me ucenjujete, Nomura!

— To vredi toliko, senjor Solano.

— Sa garancijom da će uspeti?

Nomura lagano odmahnu glavom.

— Bez garancije. Imamo posla sa nindom, ako ste zaboravili, senjor Solano. Predujam

od dvesta hiljada za ono što bi ste vi nazvali troškovima. Ostalo kada posao bude obavljen.

— A šta ako posao ne bude obavljen, Nomura? Gubim mojih dvesta hiljada, a?

Ponovo onaj suvi grleni smeh, karakterističan za Japanca.

— Ako posao ne bude obavljen, senjor Solano, niko od nas neće biti u poziciji da se brine zbog toga...

— Šta to, dodavola, treba da znači?

— Bićemo mrtvi, senjor Solano. Svi mi...

Ljudi u Solanovoj kući, dakle, znaju da imaju posla sa jednim nindom...

Kako?

Postoji samo jedan način da to otkrije, naravno...

Odbacujući mrtvo telo stražara na pod, bez bojazni da će neko čuti tupi tresak, ninda priđe razbijenom prozoru.

U paklenoj buci uragana, sluh mu nije mogao pomoći, ali je kroz debele zastore ipak prodiralo dovoljno svetlosti da se mogu naslutiti siluete ljudi zauzetih očajničkom borbom da

spreče prodor vetra u unutrašnjost kuće.

Oslanjajući se vrhovima prstiju desne noge o okvir prozora, ninda isuka katana iz ko-rica na leđima. Dugi samurajski mač blesnu, ali ni izbliza onako kako bi blesnuo na svetlosti sunca.

Dugi parajući potez odozgo naniže. Vetar zabaci naglo oslobodene krajeve zastora u stranu, otvarajući mu prolaz.

Ljudima u unutrašnjosti učinilo se kao da je uragan među njih u magnovenju uneo je dno od onih užasnih bića iz legendi o demonima osвете. Sve tlučava oštrica načinila je cik-cak pokret, tako hitar da nije dno od tri žrtve nije imala vremena čak ni da uzvikne od iznenađenja.

Glava prvog odlete u stranu, pogađajući u grudi čoveka koji je stajao korak iza još uspravljenog, obezglavljenog tela. Njega, opet, vrh mača pogodi u trbuh i produži horizontalnim rezom, otvarajući mu utrobu tako brzo da je umro pre nego što je rukama uspeo da prihvatiti prosuta creva.

Treći, sasvim levo od mesta na podu gde se ninda iznenada stvorio, stigao je samo da okrene glavu prema silueti u crnom. Zenice su mu se raširile, registrujući iznenađenje. I os-

tale ukočene u tom položaju i kad mu se lobanja razdvojila na dve simetrične polovine pod udarcem mača koji je kroz kost prošao kao kroz topli buter.

Uragan provali za nindom u unutrašnjost kuće, takvom silinom da se i on sam u jednom trenutku morao boriti da ostane na nogama. Laki zidovi se zatresoše, vrata na drugoj strani prostorije odleteše, potpuno izbačena iz svog ležišta.

Mlaz svetlosti navre sa druge strane, iz susedne prostorije. Dvojica ljudi ostali su ukočeni u pokretu kojim su pokušali da se dignu iz udobnih fotelja salona.

— Kluge! — viknu jedan. — Hej, nešto se dogodilo onoj trojici!

Jednim jedinim skokom dugim punih dvadeset stopa, ninda se stvorila pred njima. Prvi, onaj bliži, vrisnu i baci se na pod u pokušaju da izbegne zamahu podignute oštrice. Drugi steže zube i upola se obrte, grabeći desnom šakom za pištolj u futroli gurnutoj sasvim na leđa.

Vrh mača stiže onoga što se bacio na pod, bešumno prodirući kroz kožu onde gde se vrat spaja sa glavom. Čak i amateri znaju da je gotovo svaaka povreda kičmene moždine na tom mestu fatalna.

Drugi čovek podiže levu ruku da se zaštiti od mača koji odmah potom skrete prema nje govom licu.

Vrisak. Oštrica gotovo bez otpora glatko preseče podlakticu i produži istom putanjom, ukoso pogadajući lice i odnoseći gornji deo lobanje, na palac iznad očiju razrogačenih od straha.

I dalje bešumno, u buci oluje koja je sada bez ikakvog otpora vršljala kućom, prevrćući stvari i razbijajući stakla, ninda se izgubi iza debelog zastora koji je zaklanjao čitav jedan zid. I njegovi krajevi su lepršali, ali je on stao bočno na pravi glavni udar vetra, tako da uragan nije uspeo da ga potpuno odvoji od zida.

Dvojica ljudi uskočiće u prostoriju, sa automatskim puškama na gotovs. Osvrnuli su se tražeći cilj, a onda im pogledi zastadoše na dva unakažena tela na podu.

— Oh, bože! — zastenja jedan. — Oh, bože...

Ustuknuli su, kao da su se dogovorili, a njihov zajednički strah rastao je sa svakim palcem prostora koji su prelazili.

— Čembers! — ču se oštar glas druge prostorije. — Šta se, do đavola, dogodilo?

— N-ne znam... Dođi da vidiš...

Ostali su na vratima susedne prostorije, šibani vetrom, klataći se na nogama, ali su se bez sumnje osećali sigurnijim sada, dok je čitava prostorija izložena njihovim pogledima i mećima.

Ninda se bešumno pomerio duž zida prema vratima. Još samo dva ili tri jarda i moći će da ih dosegne vrhom isukanog mača.

Koraci...

Ninda zastade da proceni situaciju. Tri čoveka sa spremnim puškama u rukama mnogo su opasniji nego dva...

— Šta je bilo, Čembers?

— Pogledaj sam, do đavola!

„To je Kluge“, reče ninda u sebi. „Podaci koje je Tabasko Pit prikupio o Solanu kažu da je to njegov glavni telohranitelj. I vrlo opasan tip...“

Zaštićen telima svojih ljudi, Kluge proviri u prostoriju.

— Ko je to učinio?

— A otkuda ja to, do đavola, znam? — onaj po imenu Čembers bio je nervozan i svađalački raspoložen. — Kad smo stigli, Feris i Don su ležali ova ko kao što ih vidiš.

— Ninda — tiho reče Kluge.

— To je ninda...

— U redu, pa šta?

Kluge odstupi još jedan korak.

— Ostanite tu — reče tiho, kao da zna da je nevidljivi ubica u blizini. — Pored vas ne može proći a da ga ne vidiš.

— A ti? Dižeš sidro, a, kao i šef?

— Obavestiću šefa. Od ove kuće ionako više neće imati mnogo koristi kad ova proklata oluja prođe. Tražiću dozvolu da ode mo čim se vetar malo stiša.

— O kej, o kej! Učini to već jednom, nemoj samo držati pre davanje!

Pomerajući se duž zida, ninda ču zvuk tastera telefonskog aparata.

— Kluge ovde! — reče promuklim glasom. — Ti si, Berni? Slušaj, reci šefu da ovde imam pravi pokolj... Neko je upao u kuću i ubija sve redom... Šefe? Ne, ne, do đavola, ne znam... Ne, nisam ga video... Niko ga nije video! Da... sem onih koje je ubio, boga mu...

Ninda izroni iza zastora, sledeći munjeviti pokret kojim je vrh katana istovremeno bočno prošao kroz dva tela, pogadajući oba srca sa nepogrešivom sigurnošću.

Preskočio je tela koja su tek počela da klizaju naniže, a onda je oštrica katana kao brijajem prerezala gajtan telefonske slušalice i ostala na stolu, izložena zapanjenom Klugeovom pogledu.

Ispuštajući beskorisnu slušalicu, visoki čovek, obrijano glave i slomljenog bokserskog nosa, okrete se i podiže obe ruke uvis.

— Čekaj! — reče žurno. — Stani! Nemoj!

Vrh katana se diže sa stola i dotiče Klugeovu bradu.

— Zašto? — glas ispod crne kapuljače bio je prigušen, ali sasvim razumljiv.

— Od mene mrtvog nećeš imati nikakve koristi. Sve dok sam živ... do đavola, možda bih ti mogao i pomoći!

— Spreman si da prodaš gazdu u zamenu za svoj život? — prigušeno se nasmeja ninda. — To nije lopo od tebe, Kluge, znaš!

--- Do đavola! Ni on ne bi bio ništa sentimentalniji da se radi o njegovoj vašljivoj koži!

— Vrlo verovatno — složi se ninda. Vrh katana lagano je klizio po Klugeovom licu, blago pritiskujući kožu, ali je Nemačvcoma dobro znao da je dovoljan sasvim mali pritisak da se čelik naoštren kao brijak za rije pod kožu. — U redu, šta imaš da mi kažeš, Kluge?

— Gde se nalazi arhiva o Solanovim poslovima... Šef sa gotovinom za hitne poslove...

— To me mnogo ne zanima. Gde je Solano?

— U Flamingu — odmahnu Kluge glavom. — Berni Olkot ga je nagovorio da se skloni oдавде. I bio u pravu, prokletstvo! Ti si mnogo opasniji nego što smo mislili!

— Ko je Berni Olkot?

— To je tajna koja puno vredi — sleže Kluge ramenima, ali su mu oči pokušavale da prate pogledom vrh mača koji mu je klizio duž nosa. — Olkot je krupna zverka u politici; budući senator. Veza sa Solanom mogla bi mu uništiti karijeru ako ta stvar izbije na videlo.

— Solano finansira njegovu izbornu kampanju?

Naravno. Ambicije i lova retko kad idu zajedno, a Olkot je veoma ambiciozan tip. S druge strane, gazda uloženi novac tretira kao dugoročnu investiciju. Jednoga dana može mu se isplatiti to što u ruci ima momenta na visokom položaju u ovoj zemlji, zar ne?

— Da, staru priču. Koliko znam o Solanu, on već ima u šakama nekoliko krupnih zverki?

— O, da. Predsednik gore u Vašingtonu ima zaista ozbiljnu nameru da uništi naš mali biznis sa Kolumbijom. I mi moramo puno ulagati da bismo opstali na tržištu, zar ne?

— Jasno. Ko je na Solanovom platnom spisku.

Kluge lagano odmahnu glavom, osećajući kako mu oštrica, još topla od krvi njegovih ljudi, klizi po levom obrazu.

— Ti podaci su u arhivi o kojoj sam ti govorio, nindo...

— Reći ćeš mi gde su te hartije, ali najpre, ko vam je odao da vam je ninda na tragu?

— Olkot je neprestano insistirao na tome. Isprva mu nismo verovali... Zapravo, nismo mu verovali sve dok se danas nije dogodilo ono sa Rohansom. Olkot je odmah pozvao Solana i nekako ga ubedio da ode u Flamingo, ostavljajući nas ovde da za njega vadimo košenje iz vatre!

Novi udar vetra zatrese čitavu kuću iz temelja i novi talas vazduha punog kapljica vode prohuja kroz razbijene prozore i razvaljena vrata, zasipajući dvojicu ljudi finom izmaglicom.

— Olkot je, dakle, u Flamingu. Gde, precizno?

Oprezno udahnuvši vazduh Kluge počeo da govori. Govorio je precizno, koncentrisano, nimalo nalik čoveku kome nad glavom visi nešto mnogo opasnije od Demoklovog mača.

Mač nindo...

— Lažeš, Kluge!

Čovek se trže i po prvi put mu se u očima vide nešto što bi moglo ličiti na strah.

— Kako... kako znaš, proklet bio!

Ispod kapuljače dopre prigušen smeh.

— Olkot vam nije rekao sve o nindama, Kluge. Verovatno zato što i sam ne zna dovoljno. Za početak, svaki od nas je pravi priručni detektor laži.

Kluge oprezno ovlaži usne jezikom.

— Ne... ne razumem...

— Nije to teško razumeti. Po smatram te dovoljno dugo da poznajem manir tvog govora i sve mišiće tvog lica i očiju. Odaju te pokreti kojih nisi ni sve stan, Kluge; treptaji glasa, znaj na čelu. Pi reči koje biraš pažljivije nego obično da bi bile uverljivije. U stvari, nimalo teško, ako imaš dovoljno prakse. A ja je imam, veruj mi...

Progutavši pljuvačku, Kluge produži da govori, nastojeći da mu lice ostane nepokretno.

Ninda ga više nije prekidao. Štaviše, samo jednim delom svo je pažnje pratio je ono što Kluge govori, znajući da će svaka izgovorena reč ostati urezana u njegovoj memoriji za kasniju analizu.

Uragan je napolju još uvek besneo, ali je osetljivo uho moglo naslutiti da su to zapravo poslednji izlivi gneva prirodnih sila, slabiji iz minuta u minut. Uskoro će moći bezbedno

da se izade iz zaklona zidova, možda čak i da se zaplovi uzburkanim morem prema kopnu Floride.

Ali ne... ovo što Kluge sada govori, opominje na opreznost. Taj Olkot je vrlo lukav i inteligentan, očigledno. Što je još opasnije, naslućuje da u borbi sa nindom mora upotrebiti posebna sredstva, i...

I?

Drugi deo svesti ninde, onaj koji neprestano bdi nad njegovom sigurnošću, upozori na pokret u predvorju kuće.

Ne, nije zaboravio Rohasove reči o broju telohranitelja u ovoj kući. Taj koji se sada sunja po predvorju imao je šansu da preživi ako ostane u svom uglu, puštajući da ono što se mora dogoditi prođe bez nje govog učešća.

On je, međutim, odlučio da se umeša i time, i ne znajući, potpisao sebi smrtnu presudu...

Huka oluje je popustila tako da je, uz nešto veću koncentraciju, sada mogao da nasluti šum koraka i čak, šuštanje vlažne odeće po oznojenom telu čoveka.

Čak i da svega toga nije bilo, blesak u Klugeovim očima odao bi mu da se neko nalazi iza njega.

— Baci polako taj mač, davo! — reče duboki, promukli

glas iza njega. — Baci ga, digni ruke nad glavu i polako, polako se pomeri dva koraka u stranu!

Smešeci se pod svojom kapu ljačom, ninda se obrte na vrhovima prstiju, ukrštajući noge kao baletina koja se sprema da izvede piruetu.

Taj pokret imao je dvostruku svrhu: da dovede čoveka sa puškom u vidno polje ninde i da...

Da vrhom mača glatko preseče Klugeovo grlo, pre nego što je ijedan od dvojice Solanovih ljudi shvatio šta će se dogoditi.

Mlaz krvi šiknu iz presečene vratne arterije, zalivajući pod kao vatrogasna cev.

Čovek sa puškom je do sada sigurno video kako se umire, ali nikada se to nije dogodilo ovako brzo i na ovako surov način. Bilo kako bilo, šok je na trenutak zadržao njegov prst na obaraču i taj trenutak bio je fatalan po njega.

Zapravo, ništa se ne bi izmijenilo čak i da je reagovao najbrže što se može, granicama ljudskih mogućnosti...

Šuriken, smrtonosna čelična zvezda, već je jurio prema njegovom srcu u času dok je ninda dovršavao svoj poluokret. Jedan oštri krak zario se u cilj samo delić sekunde pošto je

vrh mača dovršio pokret koji je prerezao Klugeovo grlo.

Skidajući kapuljaču sa lica, ninda se saže da iščupa šuriken iz rane na grudima. Učinio je to hitrim, naglim pokretom, od koga se mrtvo telo još jednom refleksno trže na podu.

Obrisavši plemeniti čelik svog oružja o odeću poslednje žrtve, ninda ga pažljivo vrati na mesto.

Napolju, vetar je duvao sve slabije, u udarima. Jedna oluja prohujala je nad Baia Hondom. Oluja smrti. Ona druga, izazivana besom prirodnih sila, takođe se smirivala...

* *

Od svih bučnih barova Ki Ve sta, najbučniji i najslavniji je bar kod »Aljkavog Džoa«, i to ne samo zato što je u svoje vreme i Hemingvej proveo puno svojih slobodnih trenutaka u njemu. »Slopi Džoa« je jednostavno postao jedna od tačaka na ostrvu koju svaki turista mora posetiti. I to dobro platiti, naravno, jer i slava ima svoju cenu, zar ne?

Ova noć, međutim, ostaće zapamćena kao jedna od najmirnijih u dugoj istoriji »Slopi

Džoa«. Pre svega, ovo doba godine nije turistička sezona, a i oni retki gosti Ki Vesta smatrali su da je mnogo mudrije da ostanu u svojim sobama dok ih ne prođe strah od uragana koji je prethodne noći unakazio pri vlažno lice ostrva.

Crni klavirista u uglu leno je prebirao po dirkama, klimajući monotonu glavom. Svud unaokolo još su se videli trago vi uragana; vlažne mrlje po zidovima i podu, nedovoljno dobro oprana nova stakla na prozorima koje drveni saloni nisu uspeli da zaštite.

Ipak, »Slopi Džo« je radio, jer to je, u neku ruku, zahtevala i tradicija »Konka«, staroselaca ovog dela Floride. Konzervativni po prirodi, nalik školjkama po kojima su i dobili ime, oni sa gotovo nadljudskim strpljenjem, podnose sve ono što im donose hirovi prirode i hirovi radoznalih i bogatih turista koji im još teže padaju od onih prvih. Prema tome, »Slopi Džo« je morao raditi ove noći i radio bi čak i da je nekim slučajem posle uragana ostao bez krova.

Već poznati trio sedeo je u jednom uglu i, bar je tako izgledalo, odlično se zabavljao, kao svaaka družina turista željnih zabave kojima cene kod

»Slopi Džoa« ne izgledaju preterano visoke. Svakih nekoliko trenutaka iz ugla bi odjeknuo bučan smeh, privlačeći pažnju rećkih posetilaca, a momak iza šanka zadovoljno je klimao glavom očekujući novu porođbinu od očevidno dobro raspoloženog društva.

Bila je to, međutim, samo predstava za neupućene. Veoma uspela, jer je čak i Tabasko Pit uz nindžu naučio koliko je gluma važna u opasnom poslu kojim se trio iz San Franciska već godinama bavi...

— Naš prijatelj za susednim stolom — naže se Lesli prema Pitu i Sumiko spuštajući glas kao da se sprema da isprika još jedan od nepristojnih viceva — počinje da sumnja u svoj vid. Čini mu se da mi nikako ne možemo biti oni opasni ljudi koje su mu naredili da prati!

Zasmejali su se, svi troje uglas, a Pit dade momku iza šanka znak da ponese već spremnu sledeću turu pica. Pili su ga sa svim ozbiljno, naravno, jer čovek za susednim stolom nije propuštao nijedan njihov pokret i glasnije izgovorenu reč od časa kada je, samo nekoliko minuta posle njih, zauzeo to mesto i raširio novine pred nosom.

Onaj ko ga je poslao upozorio ga je da bude oprezan, ali je propustio jednu sitnicu: nije mu rekao da će imati posla sa jednim nindom...

Posmatrajući iskosa lice pratioca sa svog mesta, Leslie je s lakoćom čitao one nesvesne pokrete usana i grkljana koje svi mi činimo kad intenzivno razmišljamo, subvokalizujući neizgovorene reči. Ninde su taj trik tako uspešno savladale da japanske legende pouzdano tvrde kako ninde umeju da čitaju tuđe misli.

I to je bilo gotovo sasvim tačno, bar kod njihovog suseda, u odeći bleštave elegancije i sa maslinastom kožom Južnoamerikanca. Govorljiv po prirodi, očevidno se nije mogao uzdržati da pokretima usana i glave ne otkrije o čemu s toliko koncentracije razmišlja.

— Da ga oteramo? — promrmlja Tabasko Pit brišući dlanom pivsku penu sa usana. — Ovako ne možemo progovoriti ni reč, do đavola!

Sumiko upitno pogleda nindū, a ovaj sleže ramenima, široko se osmehujući. Čak i da njihov neoprezni sused nije seo tako blizu, u inače polupraznoj sali, znao bi da ga Solano drži na oku. Možda i nije loše dati mu do znanja da su njih troje toga svesni.

— Zašto da ne? — reče glasno, dižući svoju čašu. — U zdravije našeg velikog prijatelja, senjor Solana, onda! I neka nje gova čitulja što pre stigne u »El. Miami Herald«!

— Tako je! — oduševijeno odvrati Tabasko Pit. — Pijmo u to ime!

Novine za susednim stolom zašuštaše, kao da je Solanov čovek u njima upravo otkrio sopstvenu sliku među čituljama, a troje prijatelja prснуše ponovo u glasan smeh, drsko fiksirajući nepoznatog pogledima.

Ovaj to stočki izdrža, iako oštro oko ninde primeti kako mu ruke lagano drhte. Staviše, energično je prevrnuo sledeću stranu novina koje u Majamiju izlaze paralelno na engleskom i španskom jeziku i zario nos u njih, kolutajući očima kao da ga članak zaista jako zanima.

Njih troje nastaviše da se glase šale na Solanov račun, sve dok nepoznati pratilac ne odustade. Bacivši gnevno nekoliko novčanica na sto, on gurnu novine pod pazuhu i pođe ukočenih leđa prema izlazu.

Nije zastao u prolazu pored šanka, ali je ninda pažljivo pratila njegove pokrete u velikom zidnom ogledalu, tako da mu nije promakao znak koji je dao ženi udobno smeštenoj na visokoj barskoj stolici.

— Oho! — primeti Tabasko Pit tiho. — Solano ima i zgodnijih saradnika od onog tipa sa novinama!

— Poznata dama — mirno reče Leslie. — Već drugi put je, naizgled slučajno, u mojoj blizini...

— Drugi put? — Sumiko ga iznenađeno pogleda. — Nisi je do sada pominjao?

On je potapša po ruci.

— Hajde, savršeno dobro znam da nisi ljubomorna, devojčice. Juče se našla na plaži, ne koliko trenutaka pre nego što je naišao Rohas sa svojim ljudima. Izgubila se čim je ugledala oružje, očlično glumeći strah, tako da čak ni ja nisam po sumnjao da ima veze sa Solanom.

Sumiko namignu Tabasko Pitu.

— Pit — reče — idemo li u šetnju?

— U šetnju? — Pit baci oprezan pogled prema nindi. — Misliš da smemo ostaviti ovog momka samog pred takvim iskušenjem?

— Moramo — osmehnu se devojka. — Dama je dovoljno dekorativna da bi se mogla naći i prilično visoko u hijerarhiji trgovaca drogom. I njena inteligencija to potvrđuje, zar ne? Slažeš se, Les?

— U svakom slučaju, izvršna je glumica — zamišljeno reče ninda. — Da, pogrešio sam što sam zanemario njenu jučerašnju pojavu na plaži...

— Što se još uvek može nadoknaditi, a?

Stavljajući cigaretu u usta, Sumiko naglo skoči na noge.

— Ti, prljavi kućkin sine! — vrisnu iz sveg glasa. — Ti meni to da ponudiš? Meni?

Njena ruka munjevito polete prema Lesliejevom obrazu. Naravno, refleksi ninde s lakoćom bi izbegli neugodni udarac, da je on to želeo, ali je u ovom trenutku bilo veoma važno da sve što se događa za njihovim stolom deluje do krajnosti uverljivo.

Samim odjeknu kao prasak pištolja i cela sala se okrete prema njihovom stolu.

Okrenuvši se na peti, kao do bro uvežban vojnik, Sumiko za baci tašnu na rame i energičnim korakom pođe prema izlazu, dok se ninda držao za obraz zbunjeno gledajući za njom. Isto tako zbunjeno delovao je i Pit, ali samo nekoliko trenutaka. Odgurnuvši stolicu tako naglo da je pala na pod, on pohitao za devojkom, dozivajući je iz sveg glasa.

Momak iz bara lagano obide šank i priđe da podigne obore-

nu stolicu. Odmerio je Leslija prezrivo pogledom, oslanjajući se obema rukama na sto.

— Želite možda da platite račun, mister? — upita drsko.

Ninda ga iznenađeno pogleda. Još uvek je vrhovima prstiju oprezno opipavao obraz sa upadljivim tragovima devojčine šake.

— Šta?

— Mislim da bi bilo najbolje da platite šta ste popili i da pođete na spavanje.

— Šta si mi ti, do đavola, ovde? Nešto kao staratelj, a? — promuklim, pijanim glasom, reče ninda. — Neka sam proklet ako odem odavde samo zato što jedna obična glupača nema smisla za humor! Viski! Dupli!

Slegnuvši ramenima, momak se vrati do šanka. Smeškajući se u sebi, ninda zapali cigaretu i prede mutnim pogledom po sali.

Vitka, dugonoga žena velikih grudi čiju je lepotu zapazio još na plaži, nije gubila vreme. Pri lazila mu je njišući se u kukovima i široko mu se osmehujući.

— Halo, dragi! — reče dubokim, grlenim glasom. — Nemaš ništa protiv da ti malo pravim društvo, a?

— O? — reče on glumeći iznenađenje. — Ova!... uh... da! Svakako!

Skočio je na noge, kao pravi južnjački džentlmen, pomažući ridočosoj da sedne, ali ona zastrede i zabulji se u njega.

— Neka sam prokleta — reče — ako to nije onaj momak što je trebalo da bude ubijen na plaži Smatres!

Da li je žena bila svesna da on glumi, isto kao i ona? Ako jeste, ničim to nije pokazivala.

Pijano se cereći, Lesli usrdno zaklima glavom. Njegove oči zastadoše na dubokom izrezu haljine od srebrnog lamea, pita jući se da li proces njenog svlačenja bar donekle podseća na prizor koji u sličnoj situaciji pružaju otrovne zmije...

Jer, ova žena je bila opasna, toliko opasna da se čudio kako mu je to promaklo prilikom njihovog prvog susreta!

Ili se nešto u međuvremenu promenilo, možda?

I ona je njega proučavala pogledom neskrivenog divljenja, ali je u pozadini tog pogleda svetlucalo nešto ledeno hladno i proračunato...

— Nisu me ubili! — reče, zadovoljno se smeškajući. — Viski?

— Hoze zna šta pišem — odgovori žena i ne gledajući momka koji je u međuvremenu stigao, dozvan Leslijevim pokretom. — Ko su ti tipovi, or-tak?

— Nije važno. Uostalom, ime je Eldridž, Leslie Eldridž.

— To znam — nasmeja se ona promuklo. — Maio sam se raspitivala unaokolo posle onoga na plaži. Pravo je čudo što si umakao Rohasu, ortak. Gadan tip.

Ninda podiže obrve.

— Ako se ne varam — reče tiho, naglo prestavši da glumi pijanstvo — mi treba ozbiljno da porazgovaramo o nekim plažama i nekim Rohasima?

Ona zabaci glavu i zakikota se kao da je čula najbolji vic ove večeri. U neku ruku, sa ne što izmenjenom postavom, nastavljala se predstava već igrana za ovim istim stolom.

— Ma u pravu si, prijatelju — reče, tapšuci ga po ruci i na ginjući se napred da mu pokaže raskoš svojih grudi. — Momci poput tebe uvek su u pravu. Nego, možeš me zvati samo Dorin. Svi me tako zovu u ovoj prokleboj rupi!

— O keji, Dorin. Znaš neko bolje mesto da pričamo?

— Stotinu. Samo... ta mesta nisu zdrava, znaš.

— Da li bi to trebalo da bude upozorenje?

Ona se još jednom zakikota, dižući čašu. Kucnuli su se i otpili po gučljaj, glumeći par čija je očigledna namera da krene

u krevet čim to pristojnost dozvoli.

— Veruj mi, Eldridž — reče Dorin tiho — jedino što ove noći ti i ja ne smemo učiniti jeste da ostanemo negde sami. Bez svodoka koji bi mogli ponoviti o čemu smo govorili!

Sada je na njega bio red da se nasmeje i obgrli je rukom oko nagih ramena. Riđokosa mu to dopusti, takođe se smejući.

— Rešenje postoji, naravno. Čovek nigde nije usamljeniji nego u gomili, zar ne, Dorin?

— Tačno. I na čitavom Ki Vestu postoji samo jedno mesto gde se još može naći gomila ljuđi raspoloženih za zabavu.

Lesli iz unutrašnjeg džepa sa koa izvuče lisnicu punu krupnih novčanica, veoma bitan deo maske koju je ovih dana nosio na Ki Vestu.

— Idemo onda tamo — reče, bacajući jednu novčanicu na sto. — Ako si još raspoložena, naravno?

Ona se graciozno diže, uvijajući kukovima u prelesnoj haljini:

— Nećeš se pokajati — obeća dovoljno glasno da je oni najbliži mogu bez napora čuti. — Imaš kola ili da kažem Hozeu da zovne taksi?

— Imam kola, ali ne vozim u ovačkom stanju — odmahnu on glavom. — Hoze, pozovi nam

taksi — dobaci momku iza šanka.

— Nisam ja Hoze — promrmlja ovaj, ali je već video cifru na novčanici bačenoj na sto i zato je spremno dograbio slušalicu telefona.

Nekoliko minuta kasnije, jer Ki Vest je zapravo mali grad, taksi se zaustavi pred jednom neosvetljenom zgradom u Ulici Vajt i njih dvoje se izvukoše, pridržavajući se jedno za drugo.

Ako je taksista pripadao Solanovim ljudima, neće moći ni šta naročito da javi svom šefu; proučavajući pogledom prizor pred sobom, Lesli je na članovima još osećao napete bradavice žene i raširenim nozdrama udisao njen prijatni miris. Ukratko, na zadnjem sedištu taksijsa dogodilo se ono što se obično događa kada se u tako bliskom kontaktu nađu muškarac i žena koji žele jedno drugo.

Sačekavši da se taksi izgubi iza ugla, žena priđe širokim ulaznim vratima i pritisnu dugme interfona na zidu kraj njih.

Sklapajući na trenutak oči, ništa pokuša da proceni atmosferu iza mračne fasade...

Ne, nema tu direktne opasnosti. Naprotiv. Kuća pred kojom stoji odiše atmosferom nekog slatkog umora, zaskočenosti...

Nasmešio se, obavijajući ruku oko vitkih kukova žene kraj sebe. Ta kuća namenjena je višje ili manje zabranjenim uživanjima, sada je već siguran u to.

Kao i svaka dobra javna kuća, uostalom...

Vrata su se otvorila bešumno i njih dvoje su skliznuli u mračno predvorje. To je potrajalo samo trenutak, jer su svetla ble snula čim su se vrata zatvorila za njima.

— Dobro veče, gospodine. Dobro veče, Dorin — toplim, prijatnim glasom reče najlepša mulatkinja koju je Lesli ikada video. Stajala je na sledećim vratima šireći ruke u znak dobrodošlice, a njeno divno izvajano telo bilo je ukrašeno samo sa nekoliko cvetnih desena u raznim bojama.

— Zdravo, Lia — nehajno do baci Dorin. — Pošalji nekoga po gospođu Stebins.

Krećući se kao neko ko dobro poznaje ovu kuću, Dorin odvuče Leslija za ruku u ogromni salon na čijem se suprotnom kraju, uz stepenište, nalazio do bro snabdeveni bar.

Prostorija je bila prazna, osvećljena samo svetiljkama postavljenim uz pod u uglovima, ali je s malo mašte bilo lako zamisliti široke fotelje i sofe popunjene senzualnim telima nagih i polunagih žena i muškaraca koji su ovamo došli da bi uživali u tim telima pošto se u salonu pripreme uz nekoliko napitaka plaćenih pića.

Gledajući jedno drugo u oči, njih dvoje podigloše čaše da bez reči nazdrave, stojeći uz šank presvučen mahagonijom. Sve vreme ninda je bio svestan da neko stoji na vratima prekrivenim zastorom, bočno od njega, ali kako nije osećao najavu nikakve opasnosti, ponašao se kao da ništa ne primećuje.

— Ah! — reče Dorin poslovnim tonom. — Gospođa Stebins, Leslie. Ona vodi ovaj, moram reći, veoma uspešan posao!

Spuštajući čašu, ninda se nakloni veličanstvenoj pojavi žene pedesetih godina, visokoj gotovo kao i on sam, ali bar dvostruko široj. Izranjajući kroz zastore, žena se srdačno smešila, iako su joj oči bile hladne, proračunate.

— Moj prijatelj bi želeo za ovu noć nešto zaista posebno, Mili — reče Dorin. — Pošto vidim da nema drugih gostiju, šta preporučujete?

— Nešto zaista posebno! — ponovi gospođa Stebins proučavajući pridošlicu pogledom. Ninda je imao osećaj da je ta žena u stanju da do poslednjeg centa proceni vrednost odeće i obuće na njemu i debljinu lisnice u unutrašnjem džepu sakoa. — Hmm... šta misliš o »Noći s Kaligulom«, Dorin. Ili možda »Južna mora«, kompletnu predstavu. Ako vam se ne žuri, možemo najpre pogledati video-trake u mojoj kancelariji?

— Zuri nam se — vragolasto odgovori Dorin, bacajući ispod oka pogled na Leslija. »Noć sa Kaligulom« bi nam odgovarala, a, srce?

— Zvuči zanimljivo — klimnu ninda glavom, izvlačeći lisnicu iz džepa. — Plaćanje unapred, pretpostavljam?

— Svakako — osmehnu se riđokosa, hvatajući ga za ruku. — Vрати to u džep, glupane. Jedna od devojaka doći će po novac dok mi popijemo još po jedno piće. Uostalom, i kreditne kartice sasvim su u redu.

— A ne, hvala. Naučio sam da zadovoljstva ovakve vrste plaćam gotovinom. Za svaki slučaj — nasmeja se ninda.

— Kako god hoćeš. Cena je hiljadu i sto, hiljadu osam stotina i tri hiljade dolara, je li tako, gospođa Stebins?

— Imaš dobro pamćenje, Dorin. Na vama je da se odlučite, mister, do koje cene želite da idete.

— Uhh... a šta dobijam za tri hiljade?

— Pravu ongiju iz vremena Kaligule. Zajedno sa prizorima mučenja robova. Zainteresovani?

— To baš nije po mom ukusu. Ostanimo, recimo, kod lepih stvari — odluči ninda sa osmehom. — Slažeš se, Dorin?

— Ni ja ne volim previše krv — klimnu žena glavom. Hiljadu osam stotina, dakle. Hvala, Mili.

Visoka žena ponovo se izgubi iza zastora, a Dorin još jednom napuni njihove čaše izvrsnim viskijem. Još jedna naga mula tkinja bešumno iskrсну, odnoseći na minijaturnom poslužavniku gomilu novčanica koje je Leslie ostavio na šanku.

— Neobično mesto — primeti on glasno, sledeći pogledom njihanje kukova devojke. -- pretpostavljam da postoje i jeftinija zadovoljstva?

— Kako da ne. Petnaest klasičnih minuta sa jednom od devojaka u običnim sobama — sleže Dorin ramenima. — To nije za tebe, dragi. Kladim se da ćeš biti bolji Kaligula od svih koji su do sada prošli ovuda.

— Je li? Imam utisak da bi ta uloga mogla da bude i prilično naporna, a?

— Samo ako ti to želiš. Imaćeš oko sebe dvadesetak divnih devojaka koje će učiniti sve da te uzbuđuje; ti odlučuješ sa kojom od njih ćeš leći i koliko puta.

— A ti?

— I ja sam na meniju — nasmeja se ona, polazući šaku na njegovu mišicu. Privila se uz njega tako čvrsto da je morao osetiti napete bradavice i vrelinu njenog tela pod tesnom haljinom. — Kao predjelo, na primer.

— Kao predjelo, glavno jelo. desert, uz konjak i kafu — nabrajao je Leslie, milujući joj zadnjicu vrhovima prstiju, tako da se stresla, kao od električnog udara.

— O? Siguran si da možeš to lako postići?

— I više od toga — uveravao je on, hvatajući je za ruku. — Pogledaj sama...

Njeni osetljivi prsti predoše preko izbočine na pantalonama muškarca i oči joj se raširiše od iznenađenja.

— Čoveče — promukli, strasni šapat. -- Čoveče, ako odista umeš da upotrebiš tu stvar koju ti je Bog darivao, onda... Ohhh!

— Gladan sam — promrmlja on. — Šta je s tim predjelom?

Ona se s vidnim naporom na licu otrže od njega, duboko udahnuvši.

— Budi strpljiv. Pripreme traju kratko, ali ipak zahtevaju izvesno vreme. Još jedno piće?

On primi ponuđenu čašu, ogledajući se oko sebe. Ninde su naviknute da pogledom najpre istraže svaki do tada njima nepoznati prostor, pripremajući se za eventualnu borbu na takvom mestu. Lesli je to učinio još maločas, pri ulasku, i sada je u njegovu memoriju bio urezan svaki od mnogobrojnih detalja tog ogromnog, polumračnog salona, sve do broja nabora na zastorima koji su prikrivali prozore.

Ovaj drugi pogled imao je za cilj da otkrije mesta sa skrivenim kamerama i mikrofonom. Svaka ovako velika i dobro organizovana javna kuća ponekad se bavi učenama, kao sporednom delatnošću. Obični turisti, od one vrste što jednom godišnje okusi zabranjeno voće, nisu posebno zanimljivi, ali se podaci o posetiocima dugo čuvaju. Ponekad se ta igra na duge staze isplati, kad naleti neka poznata ličnost koja sebi ne sme dopustiti luksuz da bude uhvaćena na jednom ovak-

vom mestu. Ili — još ređe — kada posle mnogo godina rada dospe na visok položaj, samo zato da bi doznao kako njegovi gresi iz mladosti još nisu zaboravljeni...

Još jedna naga mulatkinja pojavi se na vrhu stepeništa, da juči znak rukom.

— Idemo — šapnu Dorin. — Sve je spremno...

Uspinjali su se uz stepenice lagano, kao da namerno povećavaju svoju strast, odlažući trenutak za kojim oboje toliko žude.

Sem toga, međutim, ninda je imao još jedan razlog da ne žuri.

Svaki novi korak bliže spratu pojačavao je za jednu nijansu upozorenja harageija, tog ču la za opasnost koje poznaje i veruje mu svaki ninda!

Da, bila je ovo zamka. Prilično vešto smišljena i izvedena, ali ipak suviše providna, još od trenutka kada je uhvatio pogled dobačen Dorin od strane Solanovog čoveka sa novinama kod «Slopi Džoa».

Nimalo ga ne bi iznenadilo ako otkrije da je Solano potpuni ili delimični vlasnik ove javne kuće; novac zaraden u trgovini drogom dobra je osnova za investicije koje će doneti nove profite. A što je posao dalje

od granice zakona, utoliko su i profiti veći.

U redu, Solano mu je spremio zamku, gore na spratu. Prilično opasnu zamku, sudeći bar po jačini signala kojima ga haragei upozorava...

Cudno, sve do sada nije smatrao Solana sposobnim za ovako suptilne zamisli. Ili će ovo ipak biti plan tog Oikota, za koga mu je i Kluge potvrdio da je lukaviji od Solana?

Videće brzo, uostalom. Ako Solano želi da zaliže krvlju raskošne topine po kojima se nećujno i sa uživanjem gazi čak i u hodnicima javne kuće, neka mu bude!

Ne ispuštajući mu ruku, Dorin otvori teška vrata od maha gonija na desnoj strani hodnika na spratu. Ušla je ispred njega, tako da ni on nije oklevao da je sledi. Ni signali harageija ni su se pojačali sa otvaranjem vrata, što je značilo da očekivani napad još neće početi.

Naravno, oni sada sasvim sigurno znaju da imaju posla sa nindom i biće strpljivi i opreznji. Sačekajte, recimo, da svuče svu odeću sa sebe, misleći da je, poput njih, bespomoćan bez svog oružja.

Grešili su, naravno...

»Opasno oružje?«, začuđeno je upitao sensei Tanaka kada

je jednog dana, još na samom početku obuke, postavio takvo pitanje. »Kakvo opasno oružje, dečake?«

»Mislio sam da ćemo vežbati sa oružjem«, tvrdoglavo je odgovorio mladi Amerikanac. »A u stvari... samo radimo... gimnastiku!«

»Ah! Tebe zanima oružje, dečake! Ako je odista tako, onda si pogrešio što želiš da postaneš ninda!«

Zbunjeno je pogledao starca, pitajući se da li je dobro razumeo rečenicu izgovorenu na japanskom, jeziku za koji još uvek nije bio siguran da mu razume sve nijanse značenja.

»Opasno oružje«, ponovio je starac zamišljeno. »Šta bi odgovorio kada bih ti rekao da takva stvar kao što je opasno oružje ne postoji?«

Opasno oružje ne postoji? Da li je taj starac zaista polupuno senilan, kako mu se nekoliko puta učinilo?

»Ti, verovatno, ovo želiš da nazoveš opasnim oružjem?«, pitao je sensei Tanaka, munjevitim pokretom izvlačeći katana iz korica. »Ovo?«

»Pa da«, odgovorio je mladić, sve zbunjeniji i zbunjeniji. »To jeste opasno oružje, učitelju!«

Tanaka je položio mač na pod između njih dvojice i izmakao se jedan korak unazad.

»Uzmi ga«, rekao je. »Uzmi ga i pokušaj da me udariš!«

»Ali, učitelju...«

»Uzmi ga!«

Glas senseija Tanake odjeknuo je kao prasak biča i mladić je shvatio da se njegovi mišići pokreću pod delovanjem te komande sami od sebe, bez svesnog delovanja njegovog mozga. Leđa su se savila, leva noga načinila mali korak, šake su se raširile i skupile oko duge drške mača.

Digao je mač sa obe ruke nad glavu, onako kako je video da to čine učenici koji su već zaslužili privilegiju da vežbaju borenje katanom. Da, čak je i zamahnuo prema starčevoj glavi, ali oprezno, oprezno, da ni slučajno ne bi mogao dokačiti gnezdo bele kose, uvek razbarušeno kao na vetru.

I...

Tek mnogo kasnije shvatio je šta se dogodilo, pošto je i sam savladao tehniku odbrane od napada mačem. Brzinom neshvatljivo velikom za tako starog čoveka, Tanaka mu je priskočio, uvio desnu ruku i istrgao dršku mača tako hitro da je došao sebi tek kada je katana ponovo ležao na onom istom

mestu na podu odakle ga je samo trenutak ranije podigao.

»Da li je ovaj mač opasno oružje?«, upitao je sensei Tanaka mirno. Nije bio čak ni za dihan posle podviga koji ne bi uspeo ni mnogo mlađem čoveku od njega.

»D-da...«, procedio je mladić. »Ili, možda...«

»Ne«, gromko je rekao starac. »Nije opasno oružje, dečake! To je samo komad dobro iskovanog čelika. Komad čelika koji će postati opasan samo u rukama opasnog čoveka!«

Odmahnuo je glavom, ali mu je iznenada sve postalo kristalno jasno...

Nema više ili manje opasnog oružja. Ima samo više ili manje opasnih ljudi...

Tu lekciju Solano i njegove ubice nikada nisu naučili. Oni još uvek veruju da čovek bez oružja ne može biti opasan po njih.

Varaju se, naravno. I to će shvatiti, veoma brzo...

— Hej, šta je? Uplašio si se, dragi?

Dorin je stajala sa rukama na kukovima, izbačenih grudi i taj ih je položaj činio dvostruko privlačnijim, bez obzira što je bio gotovo uveren kako taj uzbudljivi oblik potiče od silikona ubrizganih pod kožu.

Lagano je zatvorio vrata za sobom i osvrtnuo se po navelikoj prostoriji čiji su zidovi bili prekriveni tapiserijama razbludnih prizora iz starog Rima. Ipak, dobar rad; ma ko da je uređivao ovu kuću dobio je najbolje za uloženi novac.

— Ovde ćemo se presvući — kazala je žena tiho, pokazujući glavom vrata na bočnom zidu.

— Kupatilo je tamo.

— Idemo zajedno?

— Ako to želiš, dragi...

— Onda zajedno. Krajnje je vreme za to predjelo, zar ne?

Nasmejala se promuklo i smakla naramenicu haljine sa levog ramena, a zatim i sa desnog. Bili su to spori, proračunati pokreti iskusne striptizete koja zna način da dovede do ludila svojih publiku...

Uvijajući senzualno kukovima, ona je lagano svlačila usku haljinu naniže, otkrivajući grudi.

Kao magnetom privučen, ništa načini korak napred i šake mu padoše na uska ramena žene. Privukao je sebi tako naglo da je izgubila ravnotežu.

Načik čednom čoveku koji je konačno stigao do izvora, on zari lice među njene krupne, prave dojke sa uzdrhtalim mrkim vathovima. Ona mu zari prste u kosu, uvijajući kukovima da bi se oslobodila haljine, ali je ona

bila suviše uska da bi joj to uspelo.

— Oooo! — prostenja ona promuklo, glasom uzbuđene mačke. — Kako mi to dobro radiš, čoveče!

Njegove usne protraživale su kožu, ali na njoj nigde nije bilo traga operacije koja je tim grudima dala tako čudesno uzbudljiv oblik. Ne, ovo što ljubi, što steže rukama, samo su grudi lepe žene i ništa više od toga!

Zabacujući gornji deo tela unazad, isturajući grudi naviše, ona sklopjenih očiju i otvorenih usta, još jednom snažno zastjenja, pritiskujući trbuh o nje gov trbuh. Ruke su joj slepo pipale, kidajući dugmad košulje na gradima muškarca.

Jednim naglim pokretom on strže haljinu niz duge, duge butine i pade na kolena pred nju. Posti mu se zariše pod providnu svilu priljubljenu za mlečnobelu kožu i otkidoše je tako munjevito da žena nije ni shvatila da je ostala potpuno naga, sve dok nije osetila njegov dodir na nežnim, zlatnim dlačicama.

— Čekaj — zacvilela je. — Čekaj, proklet bio... Idemo prvo u kupatilo!

On se uspravi, puštajući njenim veštim rukama da zbace sa njega sako i pocepanu košulju.

Sada je ona klečala pred njim, drhteći čitavim telom, i raskopčavala mu pantalone.

Poluzatvorenih očiju, ninda ispita pogledom sve uglove male prostorije. Da, televizijska kamera je tamo i neko sada bez sumnje napetim pogledom prati većitu igru muškarca i žene, čekajući pogodan trenutak da će znak za napad.

Ko će to biti?

Sam Solano? Otkot?

Ili neko treći?

— Oh, bože! — krliknu žena pred njegovim nogama. — Oh, kako je veliki! Lep! Kako je...

Zgrabio je za kosu da bi je sprečio da učini ono što je želela, jer ako joj to dopusti, neće biti u stanju da munjevito odgovori na napad koji može uslediti svakog časa.

Haragei je tutnjao u njegovoj podsvesti, pulsirajući kao džinovsko srce koje, umesto krvi, kroz čitav organizam goni samo jednu jedinu reč.

Opasnost... opasnost... opasnost...

— Idi u kupatilo — reče tiho ženi, gurajući je od sebe. — Ja odmah dolazim.

Poluzatvorenih očiju, teturajući se, Dorin prođe kroz vrata.

— Da ih... ostavim otvorena?

— Zatvori. Dolazim za minut...

Ona poslušno zatvori vrata za sobom, upitno gledajući. Morala je znati da je samo mamac u komplikovanoj zamci, ali se još nije odavala, nijednom reči, nijednim gestom. Žene poput nje mogu postati zaista dragoceni pomoćnici u opasnim poslovima...

U trenutku kada su se vrata kupatila potpuno zatvorila, ninda se odbaci od poda, koncentrišući svu energiju svog tela u munjeviti skok i udarac dlanom desne šake. Njegov cilj bilo je mesto na zidu gde se sočivo miniaturne televizijske kamere skrivalo među oblicima na tapiseriji.

Udarac smrskao sočivo, ostavljajući u zidu udubljenje veličine pesnice iz koga se diže oblak crvenkaste prašine. Dočekujući se ponovo na noge, ninda se užurbano baci na posao koji bi sigurno jako iznenadio skrivenog posmatrača da je još uvek mogao da prati Lesliejeve pokrete na svom monitoru.

Koliko vremena ima pre nego što napad započne? Pet sekundi? Deset?

Više vremena, možda. Možda oni ipak ne shvataju da svaka nova sekunda koju poklone nindi smanjuje mnogostruko njihove izgleda da iz obračuna koji skodi izađu kao pobednici!

Precizni osećaj za proticanje vremena reče nindi da je prošlo tačno četrnaest sekundi od trenutka kada je smrskao kameru. Dovoljno vremena da obavi ono što je želeo.

Njegovi nevidljivi protivnici, naravno, sada već znaju da je izveo nešto što njihovi pogledi nisu mogli slediti. Otuda i ovo zakašnjenje planiranog napada, odlaganje koje će, možda, potrajati i još punih nekoliko minuta.

I haragei to tvrdi, uostalom. Umesto malopredašnjih snažnih impulsa upozorenja, iz podsvesti sada stiže samo signal da mu neko u neposrednoj blizini ne želi dobro.

Osmehnuvši se, ninda sleže ramenima i odgurnu vrata kupatila. Ako se njima ne žuri, ne žuri se ni njemu. A on će svakako mnogo lepše od nevidljivih napadača provesti minu te koji tek dolaze...

Ostavio je vrata kupatila odškrinuta da bi kroz šum vode mogao čuti ako neko uđe u srednju prostoriju, a onda zastao da bi se još jednom divio lepoti ridokose.

Odaja je bila verna kopija rimskih kupatila, dopunjena najsavremenijim instalacijama, skladno uklopljenim u ambijent. Dorin leži u plitkom bazenu u podu, a tolo joj skriva gusta bela pena prijatnog mirisa.

— Oh, konačno! — reče ona pružajući ruke. — Dođi!

Davolska žena, odista! Još uvek nigde ni traga napetosti u njenim očima, iako mora biti svesna da su njeni prijatelji osudili na smrt čoveka koga u ovom trenutku toliko želi.

Osmehnuvši se, ninda stupi korak bliže, izlažući proplanulo teo njenom pogledu. Međutim, nije to bilo sve što je sada mogla videti.

— Š-šta je to, za ime boga? — progovori ona užasnutim glasom, izdižući se u sedeći položaj. — Šta to nameravaš da učiniš?

Ninda podiže desnu šaku, sa stavljajući prste. Kandže od čelika, nalik kandžama tigra ti ho zvečnuše.

— Ovo? — upita sa osmehom na licu. — Ovo nije za tebe, mala moja.

— N-nego?

— Za tvoje prijatelje koji vrebaju trenutak da me napadnu.

Ona preblede, oči joj se raširile od straha. Prvi znak da

je konačno izgubila kontrolu nad situacijom.

I dalje se široko osmehujući, ninda zaobiđe bazen u podu. Sa glasnim zveketom kandže se sudariše sa zidom na jednom mestu i na mermernj pod sručiše se komadići cigle, stakla, metala.

— Kamera — objasni ninda nonsalantno. — Nisi znala da je tu, je li?

Dorin ukočeno odmahnu glavom.

— N-ne... zaista...

— Sad znaš — on zatvori krug oko bazena, pažljivo proučavajući svaki palac prostora oko sebe.

Ova mermerna površina nije naročito pogodna ako dođe do borbe, ali to je činjenica koja se ne može izmeniti. Važno je da utvrdi položaj svakog vlažnog mesta na podu i pokuša da ga izbegne ako to bude moguće.

A postoji jedan veoma pouzdan način da se to učini...

Još uvek se široko osmehujući, on se okrete Dorin.

— Koliko će ih biti?

— K-koga?

— Koliko će me ljudi napasti, Dorin! I nemoj pokušavati da me slažeš... to se ne isplati, a može biti i veoma opasno!

— N-napasti? Za boga miloga, o čemu to govoriš?

— O zamci u koju si me dovela. I tebe plaća Solano, zar ne?

Sagnuvši se nad nju, on joj lagano dotače obraz vrhovima kandži i ona se trže od dodira ledenog čelika.

— Pitam se — reče ninda zamišljeno — kako će izgledati tvoje lice ako svih pet kandži zarijem ovde i povučem ruku naniže, Dorin...

Ona se trže, pritiskujući naga leđa o mermernu ivicu bazena. Oči su joj se lagano širile, ali je uspela da se uzdrži od vriška.

Ninda pojača pritisak i nežna koža se ugnu pod ostrim čeličnim vrhovima.

— Dakle, Dorin?

— Nemoj — šapnu žena užasnuto. — Nemoj... molim te!

Osmeh ninde sada je bio hladan kao led.

— Koliko ih je, Dorin?

— Šest... šestorica...

— Upašće ovamo?

Ona uplašeno klimnu glavom.

— I neće se uzbuditi ako ne ki metak zakači i tebe. a?

— Obecali su mi da... da će paziti...

Ninda se glasno nasmeja, osluškajući kako njegov smeh odjekuje od zidova. I to je jedan od testova koji će mu do-

sta reći o debljini zidova i materijalu od kojeg su načinjeni.

Za većinu ljudi zid je solidna prepreka kroz koju ne može doći nikakva opasnost. Ninde to, međutim, vide sasvim drukčije: prepreka od kamena, cigala ili betona ne može zaštititi od protivnika koji ima ozbiljne namere i ozbiljna sredstva da te namere i ostvari. Uostalom, čak i oklop savremene tenkova postaje smešan ako ga pogodi raketa sa kumulativnim punjenjem...

— Da, obećali su ti — reče podrugljivo. — Ipak, moj savet je da ostaneš dole, na dnu tog bazena dok stvar ne bude gotova...

Ona klimnu glavom, sledeći ogromnim očima, punim straha, svaki njegov pokret. Oskušavajući, on se lagano primače vratima kupatila i nasloni uho na drvo.

Da, vibracije što ih je bosim tabanima osetio kroz mermerne pod sada su se pretvorile u bat koraka.

Tri čoveka napred, nekoliko koraka za njima još trojica. Dorin ga nije slagala.

— Dole! — reče tiho. — Najbolje će biti da zaroniš, ovo ne će dugo trajati...

Ukočenog vrata, žena se lagano suljala niz zid bazena, sve dok joj voda ne dođe do usta!

Ostala je u tom položaju, očiju punih straha.

Solanovi ljudi koji dolaze naći će se pred uobičajenim problemom napada kroz uski prolaz koji, u najboljem slučaju, može da propusti dva čoveka istovremeno. U takvim situacijama brojčana prednost ne znači ništa, jer u jednom trenutku može delovati samo onoliko boraca koliko je propusna moć prolaza.

Dvojica. Možda čak i sva trojica, ako znaju način da se to izvede.

U redu, recimo da znaju. Kao i teorija igara, i ninduca polazi od toga da će protivnik povući najjači potez u optimalnom trenutku.

Sledeća trojica ostace nekoliko koraka iza njih, sa spremnim puškama. Ako neko od prve trojice padne, a ta mogućnost se realno morala planirati u strategiji ovog napada na nindu, kroz tako stvoreni prostor rafali će zasuti neveliku unutrašnjost kupatila.

Još nešto se mora uzeti u obzir: metalak koji pod malim uglom pogodi neku od mermernih ploča po zidovima ili podu, neće se zariti u nju, već odskočiti, povećavajući tako opasnost za sve koji se nađu u unutrašnjosti kupatila...

Da, i to je jedna od tajni fantastičnih uspeha koje ninde sa gotovo natprirodnom lakoćom postižu čak i u obračunima sa mnogo nadmoćnijim protivnikom. Oni znaju sve što se može znati o borenju, jer iza njih stoji vekovima duga istorija niščuua u kojoj su rešene gotovo sve moguće varijante sukoba dveju strana. Ako se tom iskustvu generacija nindi doda potpuna koncentracija na svaki određeni problem i brzina reagovanja nedostupna običnim ljudima, objašnjenje neprestanih uspeha nindi postaje mnogo jednostavnije.

Faktor iznenađenja takođe je uvek na strani nindi, što njihovi protivnici najčešće prekasno shvataju.

Osluškujući korake u hodniku, ninda uzimaće korak ili dva prema ivici bazena. Sluh mu je bio sasvim dovoljan da kontroliše ženu u vodi, ionako već sledena strahom.

Vrata hodnika. Još četiri kratka koraka i prvi napadač će udarcem noge širom otvoriti i ova vrata i sasuti kroz njih kišu olova iz svog automatskog oružja.

Ninda je već nekoliko trenutaka disao duboko i pravilno, obogaćujući krv kiseonikom po

trebnim da u kratkom vremenu sagori rezerve u telu i tako stvori energiju neophodnu za predstojeću borbu. Čitavo njegovo telo napelo se kao čelična opruga, kao tetiva luka sa koje će u narednom trenutku poleteti smrtonosna strela...

Udarac. Vrata odleteše do samog zida, sudariše se s njim i lagano počese da se vraćaju na trag, škripeći pokomljenom šarkom.

Tri ružne crne cevi stвориše se u okviru vrata. Strelac u sredini je klečao na jednom kolenu, druga dvojica zastali su rame uz rame, noseći puške u visini grudi.

Nije potrebno veliko znanje matematike da se izračuna da tri puške u nekoliko sekundi mogu izbaciti ogromnu količinu vrelog metala, doslovno ispunjavajući prostor kupatila smrtonosnim projektilima...

— Pali! — dreknu onaj koji je klečao. — Pali!

Zaglušna buka, odbijana mnogo puta u uskom prostoru od glatkih zidova, zajedno sa deformisanim komadima vrelog metala, ispuni neveliku prostoriju. Ni od čuda vida nije bilo mnogo koristi, jer je posle nekoliko prvih hitaca zagušlj-

vi plavi dim ispunio vazduh, potpuno skrivajući detalje u ku patilu...

Tišina.

Samo napeto disanje trojice ljudi koje tupo odzvanja kada se odbije od mermernih zidova...

Ne, ipak još jedan šum. Šum pokreta jednog tela u bazenu...

Novi trostruki rafa!, završen složnim trostrukim škljocanjem mehanizma zatvarača koji strelac govori da je okvir puške ispražnjen.

— Idemo li unutra? — šapuće neko u gustom oblaku dima.

— Sačekaj, do đavola. Neka se najpre ovaj prokleti dim razide...

Ponovo zveket metala o metal. Tri nova, puna okvira čvrsto su uglavljeni u ležišta puške, prvi meci ubačeni u cev.

Puške su spremne za novi smrtonosni koncert, iako su sva tri strelca ubeđena kako niko u prostoriji pred njima nije mogao preživeti.

Lagano, nalik jutarnjoj magli, plavi barutni dim diže se prema tavanici, otkrivajući de

talje poda i zidova, izbrazdanih blistavobelim tragovima metaka...

Voda u bazenu još jednom se pokrete, prenoseći komešanje pod površinom. Sada neprozirnom, jer voda u bazenu-kadi više nije bila bezbojna, već tamnocrvena.

— Unutra je, a?

— Polako, Japanac je rekao da moramo biti đavolski oprezni. Neka se dim još malo razide...

Stajali su, ukočeni, napeti do krajnjih granica, sa prstima na orožima pušaka. I najmanji pokret u prostoriji biće dovoljan da izazove novu provalu besa njihovog oružja.

Površina bazena umirila se i svetlost sa tavanice, prigušena dimom, pokazivala je samo prirodno kretanje lakše težnosti sa dna bazena prema površini.

— Prokletstvo, koliko krvi — prošaputa neko. — Misliš da su oboje unutra?

— Ne mislim ništa dok ne vi dim tipa sa rupom u glavi. A čak i tada ću mu napraviti još jednu rupu. Za svaki slučaj! Ne zaboravi šta je matori rekao, boga mu!

— Matori je rekao mnogo gluposti, ako mene pitaš — frknju onaj koji je klečao. — Prokletstvo, i ninde su ljudi, je li tako? Metak u glavu prouće i

njihov mozak kao mozak svakog od nas!

— Je li? Idi onda i pogledaj u bazen, Dejv!

— A zašto da ne?

Drsko otpljunuvši na pod, čovek se uspravi, isturajući pušku pred sebe. Bez obzira na ono što je rekao, koračao je oprezno, nalik lovcu koji se približava lavu skrivenom u visokoj travi.

— Ništa se ne vidi — reče potmulim glasom, nadvirujući se u bazen sa same ivice. — Suviše krvi.

— Pusti vodu da istече, glupane!

Gurajući cev puške pod zlatni lanci, Dejv povuče navise i smeša vode i krvi zaklokota, naglo se izlivajući u kanalizaciju.

— Boga mu! — reče užasnuo. — Boga mu!

Divno telo žene meci su doslovno raskinuli, ostavljajući ne dirnutim samo donji trbuh i duge noge. Po crvenoj kosi prilepljenoj za dno bazena sivali su se sivkasti komadići mozga nakvašenog smesom krvi i vode, a jedno nepovređeno oko optužujući je fiksiralo svoje u bice kao da ih pita da li su zaista morali da zajedno sa životom uzmu i njenu lepotu.

— Šta je bilo. Dejv? Je li ON tu?

Dejv odmahnu glavom.

— Ne, nije — reče. I gotovo istog trenutka shvati značenje onoga što je izgovorio...

Prekasno!

Otpuštajući naglo kandže kojima se sve do tada čvrsto držao za tavanicu, oslonjen bosim tabanima o zid iznad vrata, ninda se bešumno dočeka na prste desne noge.

Levica se već dizala navise, u zamahu kojem je bio potreban još samo čvrst oslonac. U trenutku kada ga je dobio na drugoj nozi, ninda ostrim udarcem odozdo pogodi obe cevi, odbacujući ih navise, u dim što se još uvek kolutao pod tavanicom.

Dva čoveka vrisnuše istovremeno, od straha i od iznenađenja. Savlađujući šok, Dejv se okretao, zgrčenog lica, tražeći pogledom razlog za taj užasnu ti krík svojih prijatelja.

Sve to bilo je previše za nerve trojke koja je napeto čekala u susednoj prostoriji. Jedan od njih instinktivno pritisnu obarač svoje puške. Reagujući refleksno, još dva prsta zgrčiše se na komadima fino obrađenog čelika, šaljući u prostor ispred njih novi talas čelika i vatre.

Dva tela sa vrata bila su doslovno oduvana do sredine kupatila. Hitro odskačući u stra-

nu, ninda pogledom isprati komadiće tkanine, kože i mesa koji su odskakali sa Dejvovih grudi pre nego što se poleduške sručio u ispražnjeni bazen, ukoso preko tela svoje žrtve.

— Čekaj! — zaurla neko u susednoj prostoriji. — Stani!

Šum odeće po koži natopljenoj znojem sasvim jasno reče nindi da su sva trojica naglo spustili cevi pušaka, zabuljeni u tela svojih prijatelja koja su izrešetaali u jednom jedinom delu sekunde neopreznosti.

Da, i to je jedna od prednosti nindi. Oni najčešće deluju potpuno sami, oslobađajući tako sebe velikog problema koordinacije koji se javlja čak i kod najbolje uigranih ekipa.

Jedan od ove trojice doneo je pogrešnu odluku i povukao za sobom preostalu dvojicu. Po sledice...

Fatalne, naravno. Ninda je već bio u napadu.

Odbacujući se bosim nogama o pod, on prelete kroz vazduh, pružajući ruke napred. Izbio je tako brzo kroz okvir vrata da su ona trojica imala vremena koliko da rašire oči i otvore usta.

Čelične kandže na levoj šaci sklopiše se oko grla čoveka u sredini, kidajući kožu, grkljan i žile kao da su načinjeni od vlažne hartije. Odbacujući te-

lo u stranu, prema onome koga nije mogao dosegnuti u prvom skoku, ninda kandže desne ruke zari u lice žrtve najbliže njemu.

Oštri čelični vrhovi prodreše kroz očne duplje do mozga, do noseći trenutnu smrt. Koristeći mrtvo telo kao jastuk koji će ublažiti silinu njegovog nleta, ninda se otkotrlja po podu, hvatajući obe, a nogama, kao makazama, polkolenicu trećeg ubice koji se već zaluturao pod naletom prvog mrtvog tela.

Potpuno izbačen iz ravnoteže, čovek pada poloduške, uzaludno široći ruke. Potiljkom je snažno tresnuo o zid, i taj bi udarac možda bio fatalan po njega da već nije bio mrtav.

Desna šaka sa tigrovim kandžama dočekala je njegova leđa u padu, zarila se kroz odeću, kožu i rebra, šćepala mu srce i istrgla ga kroz načinjeni otvor napolje, pre nego što je prestalo refleksno da se grči.

Uspravljaajući se na noge, ninda s prezirom odbaci od sebe komad krvavog, žilavog mesa.

Krv mu se slivala sa obe šake, kapljući u teškim kapima po podu, ali on na to nije obraćao pažnju. Uspravljen, skloppljenih očiju, koncentrisao se na čulo sluha, tražeći njime u

okolini vibracije koje bi najavile nailazak novih protivnika.

Kuća oko njega, međutim, bila je avelinjski tiha, iako je znao da je puna zastrašenih žena.

Odmahnuvši glavom, on se hitro pokrete i jednim skokom nađe ponovo kraj bazena, zaobilazeći lokve krvi na mermernom podu. Kandže zazveketale na slavinu, ali mlazevi tople vode za tili čas sprae i poslednje tragove ubijanja sa njegovih ruku i tela.

Šta sada?

Da li da krene u nepoznato, u poteru za onim koji je sve ovo zamislio i pokušao da izvede uz pomoć jedne uzbudljive žene i šestorice ubica.

Stari Japanac, rekli su maločas. To je loše.

Ako je Solano angažovao nekog Japanca da mu pomogne, onda je taj Japanac dobar poznavalac ninducia, svakako, a to će mu otežati posao.

Međutim, ova zamka ipak je nevesto bila postavljena. Ako zaista nešto zna o nindama, tajanstveni stari Japanac morao je biti svestan da nikakvo žensko telo ne može umanjiti koncentraciju ninde i učiniti ga neopreznim...

Sem ako...?

Sem ako ovo što se dogodilo nije sve što je prokleti Japanac zamislio!

Naglo se pokrenuvši iz ukočenosti nalik transu koja karakteriše ninde kada duboko razmišljaju, Lesli još jednom proleće kroz otvorena vrata u proštoriju u kojoj je ostala njegova odoća.

Ne, ovo što se dogodilo ne može biti sve što ga ove noći čeka u ovoj kući. Mora biti spreman na novi napad, a taj novi napad, znao je, biće i suptilniji i opasniji nego prvi!

Zamka u zamci, a ova opet u novoj zamci i tako u beskraj. Upravo onako kako i ninde smišljaju svoje poduhvate...

Da!

I haragci pojačava svoje signale, sa svakim novim otkucanjem srca ninde. Vreme je da se skloni odavde, izbegavajući tako mesto koje su odabrali njegovi protivnici i gde će, po prirodi stvari, oni imati sve prednosti.

Ostavljajući odeću, on se baci prema vratima hodnika. Biće zaključana, svakako, ali čak ni palac tvrdog mahagonija nije prepreka za nindu u punoj snazi, a naročito kada su mu na rukama čelične kandže.

Čelik zaškripa po čeliku i ninda ustuknu, buljeći u otrebotine na sjajnoj čeličnoj ploči

učvršćenoj između dva sloja drveta. Prokletstvo, ova su vrata specijalno pripremljena da zadrže jednog od onih za koje drvo debelo dva palca nije nikakva prepreka!

Suženih očiju, koncentrišući se, ninda uzmače do suprotnog zida, a onda se odbi leđima od njega i polete ponovo prema vratima.

Noge su mu se kretale brzinom klipova u atutomobilskom motoru; čitava ogromna energija tog tela u jednom jedinom deliću sekunde isprazniće se u udarcu obema nogama kada se baci prema vratima, lebdeći paralelno sa podom!

— HAI!!!

Krik iz punih pluća nekoliko puta se odbi od zidova, zajedno sa potmulim treskom su dara ljudskog tela sa čeličnom pločom prekrivenom drvetom.

Vrata se zatresuše, komadići zida otkidoše se od ragastova i šušteći zakotrljaše po podu, ali čelik ne popusti...

Uspravljaajući se, ninda ispu ni pluća vazduhom. Njegove oči već su pretražile delove zi da sa kojih su spali boja i malter. Ispod njih jasno se videla hrapava betonska površina.

Prišao je bočnom zidu, strgao tapiseriju sa njega i opipao glatku površinu vrhovima prstiju.

Lak udarac pesnicom bio je dovoljan da otkrije kako je i iza ove površine solidna ploča od betona ojačanog čeličnom žicom.

Taj beton je relativno svež, štavije. Prošlo je manje od dva deset četiri sata kako su dovršeni radovi u prostoriji u kojoj se našao!

Što znači da nema razloga da ispituje i preostale zidove. Klopka je čvrsto zatvorena i on će ostati u njoj sve dok još uvek nevidljivi protivnik ne bude spreman za novi napad.

U redu, zidovi se ne mogu probiti, sa njima ne treba gubiti vreme. Maločas, međutim, njegove čelične kandže bez većeg napora su prodrle u tavanicu i dale mu čvrst oslonac dok je visio pod njom.

On podiže obe ruke sa kandžama nad glavu i odbaci se nogama od poda. Za jednog nindu uobičajena visina tavanice od devet ili deset stopa nad podom ne predstavlja posebnu prepreku.

Na glatkoj beloj površini pojavila se zvezdasta pukotina, ali tavanica odole prvom udarcu. Ponovo napinjući mišiće za novi skok i novi udarac, ninda za stade.

Haragei mu vrrio jasnim signalom dade do znanja da je ono što čini opasno i on se na-

peto zagleda u tavanicu nad sobom.

Zašto bi ono što pokušava da izvede bilo opasno?

Zato što u prostoriji iznad njega čekaju ljudi sa spremnim oružjem koji će otvoriti vatru čim mu se glava pojavi u načinjenom otvoru?

U redu, neka tako i bude. On je spreman na taj rizik i svestan da je suviše brz da bi takav napad imao uspeha.

Kao dve čelične opruge, mišići njegovih nogu odbaciše ga naviše. Sastavljajući pesnice sa kandžama u nešto nalik mehaničkom čekiću, ninda zadade snažan udarac, osećajući kako materijal tavanice nad njim na glo popušta.

Odskočio je u stranu, opomenuvši vriskom iz podsvesti. Zgrčen, otkotrljao se po podu, van domašaja metaka koji su se zarili u pod.

Crna cev puške još je virila iz načinjenog otvora, podsećajući na glavu slepe zmijske koja traži cilj u koji bi zarila svoje otrovne zube. Oblačič plavog barutnog dima oštrog mirisa lagano se spuštao u prostoriju u kojoj se ninda nalazio.

Bešumno se uspravljajući, on ispuni pluća vazduhom, spremajući se na novi skok. Za njega će biti prava dečja igra da u skoku ščepa cev puške i

istrgne je strelcu iz ruku. S malo sreće, i podlaktica će pući posle takvog zahvata, čineći protivnika nad njim gotovo bespomoćnim.

Ali, do đavola, zašto haragei ponovo urla?

Opuštajući mišiće već spremne na skok, ninda se zagleda u otvor u tavanici, u crnu cev, sve gušći oblak dima koji pada prema podu...

Sve GUŠĆI oblak?

Barutni dim koji PADA, umesto da se diže?

Te dve činjenice u njegovom mozgu skladno se uklapiše u mozaik koji daje sasvim drukčiju sliku od one koju je do sada imao o onome što se događa.

»Stvari nikada nisu onakve kakve izgledaju«, rekao je jedinom prilikom sensei Tanaka. »Ne dopusti da te tvoja rođena čula prevare, sine moj«!

»Stvari nikada nisu onakve kakve izgledaju« ponovi ninda u sebi, odstupajući oprezno unazad i zadržavajući dah.

Prekasno.

Udovi su mu se naglo ukočili, kao pogođeni gromom, i on se sručio na pod, licem naviše. Iako mu se pred očima već maglilo, on u otvoru u tavanici vide fantastično ružno

lice sa dva ogromna riblja oka kako se saginje da bi ga bolje videlo...

Nomura odmahnu glavom, lagano, ali odlučno.

— Ne, Ne dovodite ga ovamo. Nipošto!

Solano se zadovoljno zacerekala.

— Ali, zašto, do đavola? Momak je lepo spakovan u lance koje ni slon ne bi mogao da rasquine, a oko njega su ljudi naoružani do zuba.

— Svejedno. Radije bih dopustio da ovamo unesete gomi lu živih zvečarki, senjor Solano i pustite ih da mile po ovoj prostoriji!

Berni Olkot se takođe nasmeja, ali mu se u očima video strah.

— Ja ne mislim da je on baš toliko opasan — dobaci — ali isto tako ne mislim da je mudro prebacivati ga ovamo. Stvar se bez potrebe komplikuje, a to uvek povećava rizik.

— Ne plašim se rizika — sleže Solano ramenima. — Hoću da vidim tog Eldridža. Tačka.

— I da šikujete nad njim — konstatova suvo Nomura. — Vaša stvar, senjor Solano. I vaša koža.

— Šta to treba, do đavola, da znači?

— Isplatite ostatak mog novca da mogu da odem. Ne želim da budem ovde kad ga dovedu.

— Kakvog TVOG novca, Nomura? — zasmija se Solano, lagano odlazeći čašu na sto. — Ovde nema nikakvog tvog novca. Ovde je samo gomila MOJIH para koje treba da isplatim za nešto što, kad se malo bolje razmisli, ne vredi ni deseti deo te sume!

Izborano lice ostade nepokretno. Nekoliko trenutaka, Nomura je proučavao Solanovo lice, a onda klimnu glavom.

— Ne, to nije šala — reče, više za sebe. — Vi stvarno ne želite da isplatite ugovorenu sumu, iako je moj deo posla obavljen.

— Izvanredan zaključak — nasmeja se Solano. — Sad shvatam zašto ste vi, Japanci, toliko napredovali u poslednje vreme. Brzo kapirate, nema šta!

— Polako, polako — pokušava Olkot da se umeša. — Senjor Solano, hajde da još jednom malo razmislimo o vašoj želji. Ni meni se ne dopada da imamo

tog tipa u blizini, ali, što se tiče posla mister Nomure, ja...

Solano je zainteresovano proučavao njegovo lice jednim okom, dok je drugim uživao u boji penušavog pića u visokoj, uskoj čaši.

— Ti si prokleta kukavica, Berni — reče. — Hoću da vidim tog momka ovde i s tom temom smo završili. Što se Nomure tiče, u redu; biću veliko dušan. Dobio si dvesta somova, Nomura. Dobićeš još toliko, va-

— Ugovor kaže još osam stotina kad posao bude obavljen. Posao je obavljen, senjor Solano. Ja čekam novac.

— Onda čekaj — Solano baci pogled na teški džepni sat čiji poklopac škrljocnu kad ga otvori. — Eldridž će biti ovde za najviše dvadeset minuta. Ako sve bude u redu, kroz jedan sat dobićeš još dvesta hiljada. Kad Eldridž bude mrtav.

— Zašto niste naredili da ga likvidiraju u Ki Vestu, senjor Solano?

— Pre svega — Solano se lagano proteže — želim to da učinim ovim rukama. Nisam oдавно nikoga ubio, do đavola, ali ovoga puta želim to stvarno da učinim sam. Jasno?

— Nepotreban rizik.

— Možda, ali ne i veliki rizik. Uostalom, kad već tako mi

sliš, Nomura, zašto to nisi Ti učinio? Umesto gasa za uspavlivanje mogli smo odmah uzeti otrovni gas, zar ne?

— Ne, nismo — odmahnu Japanac glavom. — Haragei bi upozorio nindu da mu preti smrtna opasnost. Upozorio ga je i ovako, ali gas za uspavlivanje nije mogao kod njega izazvati tako snažnu reakciju. Niko ne zna šta je sve u stanju da učini ninda kada mu preti smrtna opasnost. Možda to ne zna čak ni on, jer mnogi smatraju da su ninde u stanju da u svoje telo apsorbuju slobodnu energiju iz okolnog prostora, a tada ih ne mogu zadržati nikakvi lanci i nikakvi zidovi, senjor Solano. U svakom slučaju, ne želim da budem u blizini kada to budete proveravali!

— Haragei! — frknu prezirivo Solano. — Rekao bih da preteruješ, Nomura. Pokušavaš da me zaplašiš, a? Ne pali!

— Mislite li da sam ja hrabar čovek, senjor Solano?

Miljačnuvši usnama, Solano odloži ispražnjenu čašu sa šampanjcem. Njegove sitne oči proučavale su izborano lice starijega.

— Da — reče konačno. — Mislim da jesi. Ili bar đavolski drzak, kad misliš da ćeš izvući od mene milion dolara.

— Pogledajte.

Nomura ispruži ruke koje su sasvim vidljivo drhtale, iako se videlo da ulaže mnogo napora da bi to sprečio...

Berni Oskot promeškolji se na svom mestu. Obema rukama držao se za ručke fotelje, očigledno i sam nastojeći da spreči neugodnu drhtavicu.

— Ta predstava neće ti pomoći, Nomura, iako priznajem da je đavolski dobro odigrana — nasmeja se Solano. — Nećeš dobiti ni centa više od dvesta hiljada.

Japanac duboko uzdahnu.

— U redu — reče, — Dvesta hiljada. Neka tako bude.

Solano ga sumnjičavo pogleda.

— Čekaj malo, taj nagli pristanak mi je sumnjiv, Nomura...

— Razuman, to je reč koju bih upotrebio. Vidite, senjor Solano, kad Eldridž jednom bude u vašoj neposrednoj blizini, lako se može dogoditi da zaista ne dobijem više ni centa. Ne želim da se zanosim nadom da ću ostatak novca uspeti da naplatim iz vaše zaostavštine.

— Neka si proklet! — prasnu Solano, upola se dižući iz fotelje. — Hiljadu puta proklet!

Nomura se lagano nakloni.

— Hvala na lepim željama — odvrati tiho. — Molio bih vas, senjor Solano, da mi date taj novac. Želim da odem pre nego što dovedu Eldridža!

— E, nećeš! — zloslutno reče Solano. — Nećeš, Nomura. Hoću da vidiš svojim očima kako se postupa sa momcima koji tebe bacaju u panični strah. Jasnije?

Nomura sleže ramenima, okrete se i bez žurbe pođe prema liftu podzemne prostorije.

Oskot pogleda u Solana, ali je ovaj mirno sedeo, zadovoljno se cereći. Vrata lifta otvorilo se bez šuma, a samo tiho zujanje odavalo je da je kabina sa starim Japancom krenula prema površini zemlje.

— Puštate ga da ode, senjor Solano? — tiho upita Berni. — Tek tako?

— Neće on nikud otići. Flores je gore i ima naređenje da nikoga ne pusti iz zgrade bez moje dozvole.

— Pamelno — klimnu Oskot glavom. — Plašim se tog Japana, do đavola. On ionako već previše zna.

— I previše traži — suvo dodade Solano. — Milion dolara! Ha! Ta prokleta žuta kopilad misle da po Americi milioni dolara lete unaokolo i treba ih samo uhvatiti i gurnuti u džep!

— Moramo i njega eliminirati — tiho reče Olkot.

— Da, svakako. Zajedno sa njegovim prijateljem, nindom. Flores već ima sve instrukcije.

Bernijevo lice se na trenutak ponovo zgrči.

— Sigurni ste da ste se obezbedili od nepotrebnog rizika, senjor Solano? Čuli ste šta je sve Eldridž izveo pre nego što ga je gas savladao. Ona šestorica nisu bili nikakvi amateri. Naprotiv!

— Čuo sam. A ti si čuo kako su ga posle toga spakovali vezanog lancima u helikopter i poslali ovamo. Flores ima uputstva i za njega: njegovi ljudi preuzeće ga čim helikopter sleti i dovesti ovamo. A Flores zna svoj posao.

— OVDE ćete ga ubiti, senjor Solano?

— Baš ovde... sa uživanjem reče Solano. — Do sada si se veoma dobro čuvao da ovo mesto ne bude kompromitovano ničim što bi ti moglo ugroziti buduću karijeru, Berni. I suviše dobro, možda. Kad Eldridž i Nomura umru, imaću još nešto opipljivo čime te mogu kontrolisati, zar ne?

Berni se blede osmehnu.

— Ne mislim da sam vam dao razloga da sumnjate u mene, senjor Solano...

— Ne, nisi. Još uvek. Ali bi ti to jednog dana moglo pasti na pamet, budući senatore. Ili, možda, pomisao da od mene možeš izvući milion dolara. Ljudi se menjaju, dragi moj Berni. Ponekad iznenađujuće brzo, zar ne?

— Da... složi se Olkot. — Pa u redu, senjor Solano... neka bude kako vi želite...

— Tačno. Onako kako JA želim. Sada i ubuduće, Berni. Neka ti ono što će se dogoditi Eldridžu i Nomuri posluži kao dobar primer, Berni.

— Jasno, senjor Solano. Nego... hteo sam da izdam neka uputstva svojim ljudima i...

— Sedi tu, Berni — osmehnu se Solano. — Flores će se pobrinuti i za njih.

— Jasno — ponovi Berni, vraćajući se u fotelju. — Pa da, nema potrebe. Flores je vrlo sposoban momak.

Sedeli su neko vreme ćuteći, izbegavajući da im se pogledi sretnu. Dohvativši telefon, Solano je obavio nekoliko kratkih poslovnih razgovora koji su se ticali detalja trgovine drogom na jugu Floride. Ipak, Berniju ne promakoše česti Solanovi pogledi na džepni sat koji je uvek s naporom izvlačio iz džepa prsluka.

— Uskoro će stići — reče tiho kad Solano odloži telefon.

ski aparat i zabavi se sipanjem šampanjca u svoju čašu. — Do bro je, do svanuća ima još do sta vremena...

— Tačno, Berni. Nomura je sve vrlo brižljivo isplanirao, ne ma šta. Zaboravio je jedino da predvidi moje postupke, ha-ha-ha!

— Zaboravio, senjor Solano?

— Šta, do đavola, znači to pitanje?

— Nomura je opasan čovjek. Treba ga neprestano držati na oku.

— To i činim, zar ne? Flores...

— Da li je Flores dovoljno lukav za to? Šta ako je Nomura ipak predvideo ovakav razvoj događaja i pobrinuo se da za sebe zadrži nekoliko aduta?

Solano ga zamišljeno pogleda, a onda klimnu glavom.

— Da, u pravu si, Berni... Protivnike ne treba potcenjivati, zar ne? U redu, šta predlažeš da učinim?

— Likvidirati Nomuru što pre — hladno odgovori drugi čovjek. — Što je situacija jednostavnija, lakše je držati konce u rukama.

— Dobra zamisao — klimnu Solano glavom. — Misliš, još pre nego što Eldridž stigne?

— Što pre, to bolje. Neka to Flores obavi odmah, senjor Solano; kad Eldridž jednom sti-

gne, imaće pune ruke posla pa-zeći na njega.

Solano se nasmeja, ali je njegov pogled pokazivao da je i ovaj novi Olkotov predlog izazvao sumnju kod njega. Kod svih zločinaca paranoidno stanje duha je gotovo normalna pojava i zato je i sada Solano pokušao da otkrije pozadinu te zamisli.

— Hmm — reče glasno. — Zurimo da se otarasimo Japanca, a? Zašto, Berni? Zna nešto neugodno o tebi, a?

— Ma ne! — Olkot otre znoj sa čela. — Jedini razlog ste već čuli, senjor Solano, časna reč!

— TVOJA časna reč — prezirivo frknu Solano. — Ne, nema žurbe. Likvidiraćemo obojicu, svakako, ali najpre želim da govorim sa njima. Ljudi pred smrt postaju govordljiviji, naročito kada im se obećaju izgledi da spasu život ako budu iskreni, he-he-he!

— Kako god vi kažete, senjor Solano — složi se Olkot tihim glasom. — Kako god vi kažete...

Solano se još smejaao kada je telefon zazvonio. Iznenada ozbiljnog lica, on dohvati slušalicu i reče svoje ime u mikrofona.

Kada je vratio slušalicu na mesto, lice mu je blistalo neskrivenim trijumfom.

— Helikopter je stigao — ob-
javi svečano. — Za koji trenu-
tak imaćemo tog čuvenog nin-
đu pred sobom, Berni!

Naipre zujanje lifta, zatim
jedva čujan uzdah pneumatsk-
og mehanizma koji je otvorio
vrata.

Berni je bio na nogama, ali
ga je podigao strah, ne rado-
znalost. I sam upola van fote-
lje, Solano primeti kako se Ber-
ni bledeg lica izmiče prema bo-
čnom zidu.

Tri čoveka pridržavala su čv-
rtog, zbijeni kao sardine u
uskoj kabini lifta. Taj četvrti
bio je potpuno nag, a vrat, ru-
ke i noge bili su mu obavijeni
glomaznim brodskim lancima
koje je neko na brzinu snabdeo
katancima da bi ih postavio u
željeni položaj.

— Ahhh! — ispusti Solano
vazduh kroz stisnute zube. —
To je on, dakle...

Nagi čovek klatio se pod te-
retnom lanaca, tako da su ga sa
da dva čoveka sa strane jedva
zadržavali na nogama. Oči su
mu bile sklopljene, preplanulo
lice bez izraza.

— Još nije došao sebi? — u-
pita Solano tiho, kao da se pla-
ši da ne uznemiri nindžu.

— Ne, senjor Solano — od-
govori s poštovanjem u glasu
onaj koji je stajao iza nagog
čoveka, prislanjajući mu cev
pištolja velikog kalibra na po-
tiljak. — Bilo je muke da ga
izvučemo iz helikoptera. Jedva
se drži na nogama.

— Vrlo dobro, Flores — kli-
mnu Solano glavom. — Bilo je
problema sa Nomurinim ljudi-
ma?

— Nikakvih. Čak imam uti-
sak da su se obradovali što smo
ovaj paket preuzeli od njih!

— To me ne bi iznenadilo
— promrmlja Solano, prouča-
vajući maslinasto lice sa ogro-
mnim crnim brkovima. Flores
je bio visok i krupan, ussih ku-
kova i širokih ramena, sa on-
om varljivom mačjom sporošću
u pokretima koja bi mogla da
zavara neiskusnog protivnika.

Njegove oči, međutim, upo-
zoravale su na opasnost sasvim
otvoreno. Sitne i crne, sa pla-
mičkom nekog ludila u sebi, is-
krom koja odaje da taj čovek
nalazi uživanje u prizorima ko-
jih se normalni ljudi groze...

— Koliko još ljudi imaš go-
re, Flores?

— Još trojicu. Otero pazi na
ulaz, a Lin i Martin na Japan-
ca.

— Vrlo dobro — zadovoljno reče Solano. — Vrlo dobro. A Olkotovi ljudi?

Na Floresovim usnama zaigra osmeh.

— Učinio sam kako ste naredili, senjor Solano. S njima neće biti problema.

Solano se glasno nasmeja, okrećući se Berniju.

-- Kao što vidiš, mladiću, sve je u najboljem redu, i ni tvoj, ni Nomurin strah nisu bili opravdani. Hajde, smesti se udobno, pa da zajedno pogledamo koga to imamo ovde...

Ninda otvori oči i njegov pogled sukobi se sa Solanovim.

Od časa kada su ga grubo izvukli iz helikoptera bio je spreman za akciju, vrebajući samo pogodan trenutak. Na nesreću, takva prilika nije mu se pružila: ljudi koji su ga vezali čvrstim lancima i sproveli do ovog mesta znali su svoj posao i bili veoma, veoma oprezni, očigledno znajući s kim imaju posla.

Znao je gde se nalazi, naravno; u rezidenciji Bernija Olkota, kući sagrađenoj na usamljenom delu obale u blizini Flaminga, najjužnijeg većeg naselja na kopnu Floride. Znao je to još od trenutka kada je delovanje uspavljujućeg gasa prestalo i on počeo da se vraća svesti.

Let helikopterom i onih stotinačakardi pešačenja kroz mrak iskoristio je da potpuno povрати kontrolu nad svojim telom, duboko i ravnomerno dišući i uklanjajući i poslednje tragove dejstva gasa iz svog organizma. Pretvarao se, naravno, da još nije došao sebi, u nadi da će pažnja pratilaca popustiti, ali nije polagao ni pre više nade u takav razvoj događaja.

Ustalom, sada je bio tamo gde je i želeo da stigne: u Olkotovoj jazbini, na samo nekoliko koraka od čoveka koga je osudio na smrt onoga trenutka kada je otkrio njegovu ulogu u trgovini smrću na jugu Floride. Da bi stvar bila još lepša, Solano ga je sam doveo do sebe.

To što je on okovan i pod pretnjom pištolja ne menja mnogo stvar. Jer...

Jer stvari nikada nisu onekve kakve izgledaju.

— Solano — jednostavno reče Ninda. — Ružniji si nego što sam mislio.

Veliki šef zatrepča očima. Okovani čovek pred njim nije pokazivao nikakvog znaka straha, a to je bilo nešto na šta nije navikao...

Ninda pređe pogledom i po ostalim licima u prostoriji. Berni Olkot, naravno. I tri telo-

hranitelja. Opasni momci, sva kako, ali i oni se previše uzdaju u čelik okova i svoje oružje.

— Neko ovde nedostaje, zar ne? — reče ninda vrativši pogled na Solana. — Gde ti je Japanac, Solano?

Solano se pomeri u fotelji, tako da ona zaškripa pod njegovom težinom.

— Pre svega — reče dubokim, brundavim glasom — da raščistimo jednu stvar: ovde JA postavljam pitanje, a ne ti!

Ninda se nasmeja, veselo, čitavim licom.

— Još nisi shvatio situaciju. Uveren si kako kontrolišiš situaciju. Grešiš, Solano.

— Šta?!

— Dovedi Japanca! — zapovedi ninda oštro, ne dopuštajući Solanu da se sredi. — Hoću da i on bude ovde kada počne ozbiljan razgovor!

Solano ga je nekoliko trenutaka netremice posmatrao, a onda sleže ramenima.

— Zašto da ne? — reče. — Ionako sam to nameravao da učinim. Biće zabavno posmatrati matorog; plaši te se kao zmije... nindo!

... I u pravu je. Zna da će ga ubiti. To što se ti ne bojiš odaje da nisi previše inteligentan, Solano!

Veliki šef se zagleda u njega, na trenutak zaboravljajući na slušalicu telefona u svojoj ruci.

— Pri pazi na jezik, ortak! — reče preteći. — Ili si možda pošakšavio od onog Nomuri-nog gasa?

— Naprotiv. Dubok san prišao mi je i dao mi, posle dužeg vremena, priliku da se potpuno opustim. Hvala mister Nomuri za to. Uzgred, koliko je naplatio svoje usluge?

— Previše — zacereka se Solano. — Previše, zaista. Na nesreću, dobiće manje nego što je i očekivao. Ili više, zavisi od tačke gledišta, he-he-he!

— Ti misliš da ti više nije potreban i želiš da ga se otarasiš? I ti si u pravu, ali... i to zavisi od tačke gledišta, a?

Solano skupi obrve.

— Dosta mi je tih dvosmislenih gluposti. Eldridž. Šta hoćeš da kažeš?

— Da ti Nomura odista nije više potreban. Niti bilo šta drugo. U ovom trenutku bio bi ti potreban jedino, možda, ispovednik. Takvi kao što si ti obično veruju u Boga. Ili se možda varam, Solano?

Solano se grohotom nasmeja, zavaljujući se u fotelju.

— Prokletstvo, kako si hrabar, nindo. Ili lud, što je obično svejedno... Dovedite mi

Nomuru — reče kratko u mikrofon slušalice i sporim pokretom je vrati na aparat. — Nisi me impresionirao, ako ti je to bila namjera, znaš.

— Sačekaj onda da čuješ šta će ti reći Nomura — osmehnu se ninda, prelazeći još jednom pogledom po okolini.

Dobro, sada zna šta može očekivati od svakog od petorice prisutnih kada dođe do obračuna. Onaj koji stoji iza njega, naslanjajući mu cev pištolja na potiljak, najopasniji je. Ne samo zato što ima već spremno oružje u ruci. On je ubica, i to govore njegove oči. Druga dvojica imaju pištolje zataknute za pojas, što znači da neće stići ni da ih upotrebe kada obračun počne.

To, međutim, ne znači da oni neće biti opasni. Naprotiv.

Berni Olkot...

Njega slobodno može zanemariti kao protivnika. Već je u panici koju samo s teškom mukom kontroliše. Taj ne bi bio opasan čak i sa oružjem u ruci, jer će ga njegov strah ukrotiti i učiniti nemoćnim.

Solano?

Solanova debljina nekoga bi mogla zavarati, ali oko ninde već je uočilo kretanje mišića pod skupocenom odećom. Izuzetna fizička snaga, spretnost i

brzina. Da, brzina. Solano brzo misli i brzo deluje.

Sem toga, on spada u onu grupu ljudi koji se pretvaraju u zveri kada budu uhvaćeni u zamku.

Solano je pacov, to je najbolje poređenje. Lukav, inteligentan, vešt, krvoiočan. I bezobziran.

Vrata lifta ponovo tiho uzdahnuše. Ninda se nije okrenuo; sluh mu je već rekao da dolazi jedan sitan, poguren starac, u pratnji dvojice naoružanih telohranitelja.

Zaobilazeći grupu na sredini prostorije, Nomura dospe u vidno polje ninde i zastade, pet-šest stopa desno od njega. Dvojica ljudi takođe zastadoše; na licima im se ogledala dosada, jer su očevidno smatrali suvišnom takvu opreznost prema sporom i slabom starčicu.

Siklopivši ruke pred grudima, Nomura se duboko pokloni nindi, i ovaj mu odgovori na sličan način, zveckajući okovima.

Pogledi im se susretoše. Jedan jedini kratki trenutak bio je dovoljan da svaki od njih shvati namere onog drugog...

— Ho-ho-ho! — grohotom se nasmeja Solano. — Pogledaj ti to, čoveče! Vidi samo ta dva klovna!

Nomura skupi obrve i okrete mu se.

— Čak i divlje životinje, mister Solano — reče tihim glasom — s poštovanjem se sklanja ju pred jačima od sebe. Vi, koji sebe nazivate čovekom, to još niste shvatili.

Iz tebe govori samo strah, Nomura — prezriivo reče Solano. — Treseš se od samog pogleda na tog tipa. Pogledaj ga bolje: nemoćan je, prepušten meni na milost i nemilost!

Nomura lagano odmahnu glavom.

— Pretpostavljam da vam je to i on već rekao. Svi mi ovde smo mrtvi. Ovo što činimo samo su besmisleni pokreti i trzaji poslednjih trenutaka naših života.

— Šta?!

— Ninda će nas pobiti. Sve do jednoga — produži Nomura mirnim glasom. — Trebalo je da me poslušate, mister Solano. Onoga trenutka kada ste to odbili, sve ste nas osudili na smrt!

— Flores! — riknu Solano, upola se dižući iz fotelje. — Flores!

Ninda oseti kako se cev pištolja odvađa od njegovog potiljka. Vide kako se Olkotovo lice grči, kako Nomura dostojanstveno diže pogled da dočeka smrt na jedini način na koji je

može dočekati japanski samuraj...

Sve to ostaće urezano u njegovu memoriju, radi analize koja će uslediti u nekom drugom, mirnijem trenutku. Sada nema vremena za nijanse osećanja na licima ljudi oko sebe.

Trenutak koji je dugo vremena, konačno je došao. Vreme je da konačno pobere plodove svog strpljenja i onih kratkih priprema u javnoj kući, trenutak pre nego što je ušao u kupatilo za ridokosom Dorin...

Tigrove kandže su mu skinuli sa prstiju dok su ga okivali, ali nijednom od ljudi nije palo na pamet da detaljno pregleda njegovo telo. Čak i da se Nomura tu našao, teško da bi došao na sličnu ideju.

Ono što je Lesli učinio druge ninde veoma su retko koristile, smatrajući to nepotrebnim...

Jedan šuriken bio je skriven pod kožom na unutrašnjoj strani butina, duga čelična igla sa oštrim vrhom duž potkolennice leve noge. Povrede koje je time sobi nanio bile su beznačajne, a već nekoliko puta pro-

tivnike je uspeo da iznenadi čak i kada su ga, kao sada, potpuno nagog imali pod svojom kontrolom.

Nijedno od ta dva oružja, međutim, neće upotrebiti odmah. Pre svega, mora se osloboditi okova koji mu sputavaju i otežavaju kretanje...

Okovane ruke saviše se pod naličjed nemogućim uglom, dugi prsti zariše se u kosu, izranjavajući iz nje sa dve minijaturne kuglice, umanjene verzije klasičnih kugli ispunjenih eksplozivom koje ninda koriste već stotinama godina...

Jednu je ispustio pravo naniže, prema lancu koji mu sputava noge. Sa drugom će biti mnogo teže i opasnije, jer mu mora eksplodirati doslovno pred očima!

Sklapajući oči, ninda ukruti telo, svestan da ga udarni talas dveju eksplozija može izbaciti iz ravnoteže, a to je ono što sada nipošto ne sme dozvoliti.

Pištolj mu grmnu kraj uha, na trenutak ga zaglušivši. Ta eksplozija, međutim, bila je mirolovanje nežnog zefira u poređenju sa dvostrukim praskom koji je usledio samo delić sekunde kasnije.

Minijaturne kuglice su, sasvim prirodno, bile očajnička mera. Čak i tako mala količina eksploziva u gotovo neposrednom

dodiru sa telom može imati fatalne posledice...

Lanac na rukama puče, zvonko odjeknuvši, ali ninda oseti udarac nalik onom kakav bi, na primer, zadala vreća peska koja se kreće brzinom od stotinu milja na čas.

Pokušao je da rastavi noge, još uvek sapete lancem, ali je čelik izdržao eksploziju. Prema zana lepljivom smesom, da bi čvrsto stajala skrivena u kosi ninde, kuglica je promenila pravac leta samo zato što je duže nego što je bilo potrebno ostala zakopljena za njegove prste...

Pao je unazad, šireći ruke i nastojeći da taj pad bude što mekši, uprkos udarcu vreće sa peskom i trzaju koji je delimično oštećeni lanac preneo na njegove noge. Nije potpuno uspeo u toj nameri, jer se sudario sa Floresovim telom.

Šake ninde instinktivno se sklopíše oko zglavka Floresove ruke; drugi ispaljeni hitac odlete prema tavanici, s perverznom preciznošću pogađajući široku staklenu traku ispod koje su se nalazile neonske svetiljke, glavni izvor svetlosti u podzemnoj prostoriji.

Najpre snažan električni ble-sak, a onda iznenadna tama. Ipak, ninda stiže da vidi kako je Nomura, nekim čudom, ostao na nogama iako ga je Flore

sov prvi hitac pogodio posred grudí. Štaviše, u ruci Japanca na trenutak je blesnulo usko čelično sečivo usmjereno prema trbuhu stražara koji mu je stajao sa leve strane.

On i Flores sručiše se na pod i ninda se nađe pritisnut pod teškim i hitrim telom koje je umelo da iskoristi sve prednosti položaja u kojem se našlo. Još uvek osamućen od eksplozije, Lesli se koncentrisa samo na to da zadržava ruku sa pištoljem da se cev ne okrene prema njemu.

U potpunom mraku, haragei upozori nindu da je druga Floresova ruka slobodna. Nije bilo vremena ni prostora da izbegne udarac; jedino što se moglo učiniti bilo je da taj udarac dočeka čelom, umesto nekim osetljivijim delom glave.

Duboko udahnuvši vazduh i sklapajući oči da bi se koncentrisao na čula od kojih u potpunosti ima više koristi nego od vida, ninda trzajem vrata ublaži još jedan Floresov udarac, prateći šta se događa u prostoru oko njega.

— Flores! — zaurao je Solano. — Ubij ga, Flores!

Posle toga, međutim, dva para nogu žurno su krenula prema liftu; nimalo siguran u ishod borbe u tami, posle tako spektakularnog preokreta, i So-

lano i Olkot potražili su bezbedniji ambijent za sebe, prepustajući Floresu i njegovim ljudima da biju bitku za njih.

A oni su to veoma dobro radili, posebno Flores...

Prevrnuvši se na bok, ninda konačno preuze inicijativu, izbegavajući novi udarac Floresove pesnice. Glava mu prođe gotovo kraj stopala jednog od one dvojice koji su ga do malčas držali za ruke; kao i drugi Floresov čovek, i on je zbunjeno obigravao oko dvojice boraca na podu, ne usuđujući se da se umeša kako u mrklom mraku ne bi pogrešio.

Tamo, kraj zida, Nomura je tiho umirao, ali do poslednjeg trenutka nije prestao da zariva svoj nož u telo već oborene žrtve. Drugi Nomurin čuvar naslepo je zamahivao kundakom, ne uspevajući da pogodi starog Japanca koji je već klonuo na pod zajedno sa svojim protivnikom.

Dižući obe noge uvis, ninda načini oštar trzaj, prebacujući lanac oko Floresovog vrata i ukrštajući noge tako da ga naglo skрати.

Flores prodorno vrisnu, shvatajući šta će se dogoditi. Pištolj u njegovoj ruci nekontrolisano opali, šaljući još jedan metak u pravcu zida.

Pucanj priguši suv, oštar zvuk s kojim prснуše Floresovi klčmeni pršljenovi. Osećajući kako se Flores naglo opušta pod njegovim stiskom, ninda se osloni na ruke, obrćući se na trbuh kako bi se lakše oslobodio tereta mrtvog tela.

Obrćući se na leđima, na tre nutak nalik jednom od onih akrobata čiji je hobi brejkdens, on udarcem sastavljenih nogu obori bližeg od Floresovih ljudi, prateći kretanje vazduha ko je će mu reći u kakvom je položaju čovek pao na pod.

Da! Ima nekoliko desetina sekundi vremena!

Podižući gornji deo tela u se deci položaj, on zamahnu desnom rukom, istovremeno s trzajem šireći noge kako bi što više zatogao lanac koji ih je još spajao.

Već načeti beočug pršte pod udarcem ivicom dlana. Nikakvo čudo; čak i prosećan majstor karatea bio bi u stanju da učini nešto slično, a udarac ninde mnogo puta je jači od udarca svakog karatiste koji je ikada živio na ovoj planeti...

Kratak, trenutni bol dok vrhovima prstiju izvlači oružje zavučeno pod kožu. U sledećem deliću sekunde već je bio na nogama, bacajući se prema drugom Floresovom čoveku.

Šum disanja, struganje obuće po podu, šuštanje tkanine na telu, čak i jedva primetno talasanje vazduha izazvano pokretima ljudskog tela, sasvim su dovoljni jednom nindi da i u potpunoj tami odredi položaj protivnika.

Duga igla sa savršenom preciznošću pronade srce žrtve, prodirući golovo bez otpora kroz rebra. Izvlačeći je naglim trzajem, ninda se obrće u mestu i preskoči nepokretno Floresovo telo na podu.

Šum prstiju koji klize po vratima lifta. Do đavola!

Ninda sklopí oči, znajući da će svetlost iz kabine, iako u stvari prigušena, delovati na optički nerv kao bešumna eksplozija posle naglog prelaza iz mrklog mraka.

Silujete dvojice ljudi na trenutak zakloniše osvetljeni pravougaonik, pre nego što se vrata ponovo zatvoriše i mehanizam lifta zazuja, odnoseći Solana i Olkota naviše.

Još ležeći na podu, nindin protivnik okrete glavu i zakloni oči rukama, potpuno zaboravljajući na pištolj u ruci. Drugi, onaj pored zida, imao je srce da bude okrenut bokom prema vratima lifta, tako da mu svetlo nije previše zasmetalo. Štaviše, iskoristio je tu priliku da kundakom smrska Nomuri-

nu glavu, ispuštajući kroz zube krik pomešanog gneva i trijumfa.

I dalje zatvorenih očiju, ninda izbacila šuriken iz desne ruke i šestokraka zvezda zazujala kroz vazduh. Pogodila je čoveka pored zida u sam potiljak, zarivajući jedan svoj krak u kičmenu moždinu.

Udarac baci pogođenog prema zidu i ninda jasno ču šum s kojim se njegovo lice sudarilo sa tvrdom površinom, da bi se zatim čitavo telo srozalo do poda gde se umirilo.

Nije još bilo potrebno da otvara oči. U njegovu savršenu memoriju položaj poslednjeg preživelog čoveka bio je urezan sasvim precizno.

Preskačući zgrčeno Floresovo telo još jednom, on se saže, zamahujući desnom rukom. Igla prodre u levo oko žrtve takvom silinom da njen vrh izbi na potiljak, razarajući mozak na svom putu.

Uspravljajući se, ninda obriše iglu o odeću oborenog, a zatim priđe zidu, nepogrešivo dohvatajući sa savršenom preciznošću šuriken zariven u potiljak čoveka koji je upola ležao, upola klečao pored samog zida.

Uzdah, jedva čujan, u neposrednoj blizini!

Zar je još neko živ u ovoj mračnoj podzemnoj prostoriji ispunjenoj zadahom krvi i nasilne smrti?

— N-n-nindo...

Pre uzdah, nego šapat, ali je Lesli već bio na koljenima pored opruženog Nomurinog tela. Hitri prsti opipali su najpre povrede na glavi.

— Ne — šapnu Nomura na japanskom. — Ne vredi.

— Da — odvrati ninda, takođe šapatom. Bilo je pravo čudo što je sa takvim povredama lobanje Nomura uopšte živ i pri svesti.

— Nisi... nisi povređen?

— Ne, nisam.

— Onda je dobro — u Nomurinom šapatu osećalo se veliko olakšanje. — Dobro je...

— Zašto? Učinio si sve da im pomogneš da me ubiju?

— Jesam. I sve vreme se pitao... da li... da li ću moći sebe da nateram da to zaista učinim...

— Iz straha?

— Ne iz straha... Novac... novac me je zaslepio... ali te se nisam bojao...

— Zašto si mi onda pomogao, Nomura?

Da li je to zaista smeh, taj šištav šum koji izbija između već pomodrelih usana?

— Hteo sam... da proverim... da li sam... u stanju da... da pobedim jednog... nindu...
 — Taština?

— Da...

Ninda klimnu glavom, iako u tami taj gest Nomuri ništa nije značio.

— Bio si blizu — reče tiho.
 — Veoma blizu, Nomura.

Odgovora nije bilo i ninda se naže nad opruženo telo. Nije se više čulo čak ni kloketanje krvi u rani na grudima.

Nomura je umro vrlo tiho. Verovatno srećan, ako je imao vremena da čuje ono što mu je ninda rekao...

Dotakavši, u znak pozdrava, rama mrtvog čoveka ninda se okrete i pođe prema liftu. Naravno, kabinu su Solano i Olkot ostavili na vrhu okna i sva kako blokirali da se ne može ponovo spustiti, ali to nije velika prepreka za jednog nindu. Čak i ako ne uspe da sa dna okna dosegne kablove lifta, betonski zidovi biće dovoljno hrpavi da se uz njih može uspeti, uz pomoć šurikena i čelične igle koji će mu, za nuždu, poslužiti kao planinarski klinovi.

Bio je na samo par koraka udaljen od vrata lifta kada ga je haragei upozorio na novu opasnost...

Bacio se u stranu, instinktivno sklapajući oči. Zvuk eksp-

lozije u oknu lifta stigao je istovremeno sa udarnim talasom koji je u zatvorenom prostoru imao strahovitu snagu.

Laka drvena vrata doslovno su nestala, pretvorena u gomilu sitnih otpadaka koja su kao karleč počistila prostoriju, zarivajući se u zidove, nameštaj i mrtva tela.

Uspravljaajući se na jedno koleno, ninda opipa prstima desno rama u koje se zario nepravilan komad drveta, testeraštih ivica.

Bol od povrede nije bitan, niti dobro poznaju veštinu indijskih jogija koji su u stanju da potpuno blokiraju nerve u određenom delu tela. Ipak, ako ponovo dođe do borbe, komad drveta u mišiću može usporiti njegove pokrete, a to se ne sme dozvoliti.

Zario je bez oklevanja vrh šurikena u kožu i povukao kratk rez, paralelno sa ivicom rane, da bi zatim naglim pokretom istrgao drvo iz mišića, sležući zube.

Znao je da će krvarenje uskoro prestati, a ako je koji komadić drveta i ostao u rani, on ga ne oseća, što znači da mu neće ni smetati. Kad sve ovo prođe, detaljno će pregledati ranu i prepustiti se veštim rukama Sumiko koja će je očistiti

isto onako dobro kao svaki hirurrg.

Sumiko...

Prsti ninde dotakoše jedno mesto, gotovo pod samim pazuhom. Pre samo tri dana Sumiko je već imala priliku da proveri svoju hiruršku veštinu. I veštinu u minijaturizaciji složeni elektronskih uređaja, naravno, jer ono što je sakrila pod kožu ninde bilo je pravo malo čudo moderne elektronike, radio-predajnik dometa deset milja, ne veći od zrna graška.

Predajnik je radio od trenutka kada je ušao u javnu kuću sa ričokosom Dorin i njegova minijaturna baterija uskoro će se isprazniti. Sumiko i Tabasko Pit, međutim, imali su dovoljno vremena da utvrde tačan položaj predajnika i približe se tom mestu, spremni da pomognu nindi.

Ovoga puta ta pomoć biće neophodna, bez obzira na želju ninde da ih drži van domašaja oružja Solanovih ljudi s kojima tek treba da se obračuna...

Gust sivi dim izbio je iz okna lifta, gušeći i grebući mu grlo i pluća. Loš znak.

Da je okno ostalo otvoreno sa gornje strane, dim bi izbijao napolje, kao kod svakog dimnjaka. To što se gomila u podzemnoj prostoriji govori da je okno zatvoreno eksplozijom.

Udahnuvši nekoliko puta punim plućima, ninda zaroni u dim. Svega nekoliko sekundi bilo mu je dovoljno da utvrdi kako je okno potpuno blokirano tonama betona, kamena i zemlje zarušenih bombom postavljenom na samom njenom vrhu.

Lagano se povukao do najdaljeg ugla prostorije, zadržavajući dah. Seo je tu, leđa oslonjenih o zid, procenjujući hladnokrvnim pogledom brzinu prodiranja dima i njegovu gustinu.

Koncentracija dima ni u jednom trenutku neće postati opasna, ali ni boravak u podzemlju, sada kada je eksplozija zaustavila i klima-uređaja, neće biti nimalo prijatan.

Naročito zato što može potrajati i vrlo dugo dok njegovi prijatelji ne pronađu način da ga oslobode...

— Ja sam dala kontakt — reče Sumiko kroz smeh. — Tvoj džinovski prijatelj nije imao nerava za to. Staviše, okrenuo je leđa i buljio u mene sve dok ga nisam prodrimala i povukla za sobom!

— Ti se nisi uplašila? — ninda nežno pređe rukom po nagim grudima devojka koja je

klačala na postelji pored nje-
ga, tako da ona uzdrhta.

— Čekaj... Naravno da sam
se uplašila, ludače. Izračunala
sam da je potrebno osam funti
eksploziva, a onda mi se, kada
je sve bilo već gotovo, učinilo
da sam pogrešila u proračunu.
Pit me je ubedio da nisam, ali
sam prosto umirala od straha
dok smo silazili u to okno.

— I bilo je dovoljno, zar ne?

— Jedva. Pit je golim ruka-
ma raščistio nekoliko poslednj-
ih stopa krša pre nego što smo
prodrli u Otkotovu jazbinu.

— Dva sata posle prve eks-
plozije... klimnu glavom. —
Radili ste veoma brzo, Sumiko.

— Zahvaljujući tome što su
Solano i njegovi ljudi isparili.
Da smo morali još da se bori-
mo sa njima, ko zna koliko bi
još morao da nas čekaš!

Ninda se nasmeja. Njego-
va ruka još jednom skliznu po
glatkoj, preplanuloj koži zlatne
boje.

— Meni je bilo vrlo udobno,
u stvari. Usporio sam rad srca
i metabolizam, tako da mi je
bilo potrebno veoma malo ki-
seonika.

— Ali ga nije bilo dovoljno,
Les — glas devojke sada je bio
potpuno ozbiljan. — Da si mo-
rao da provedeš u toj jazbini
još tridesetak minuta, stigli bi
smo prekasno.

— Ne govorimo o tome — on
je nežno privuče sebi. — I ja
sam pogrešio u proračunu, ne
vodeći računa o vatri koja je
izbila u oknu... Najvažnije je
da se sve dobro završilo, zar
ne?

Prelazio je rukama i usnama
po njenoj nežnoj koži, po hilja-
diti put se diveći delikatnoj le-
poti te devojke. Sitna i krhka,
ali građena tako da kao magnet
privlači poglede muškaraca, sa
raskošnim oblinama koje kao
da prkose zakonu gravitacije...

Nindarna je ljubav zabranje-
na, isto kao i prijateljstvo, ali
je on to strogo pravilo prekr-
šio bez oklevanja. I još nijed-
nom se nije pokajao zbog toga.

— Les...

— Da, devojčice?

— Da li si imao onu ridoko-
su?

— Ne, nisam — osmehnu se
on. — Solanovi ljudi su me pre-
kinuli.

— Inače bi je uzeo?

— Da. Bila je vrlo privlačna.
Fantastične grudi.

Zabacujući dugu crnu kosu
unazad, Sumiko raširenih noga
kleče nad njega. Lice joj je bli-
stalo od sroće.

— Bolje od mojih?

On odmahnu glavom.

— Ne. Tvoje su više nego fa-
ntastične.

Devojka se naže, dopuštajući mu da joj usnama pomiluje vrhove napetih bradavica. Pomerila je blago kukove i primakla mu se, ali ne tako blizu da bi mogao prodreti u nju.

Cesto su igrali tu igru odugovlačenja, puštajući da uzajamna strast raste do one granice posle koje više nema povratka. Možda je stalna opasnost u kojoj su živeli delovala kao afrodizijak, nagoneći ih da svaki slobodan trenutak posвете jedno drugom, ljubav opasnija od bilo kakve konkurencije većitog trećeg...

Pre samo nekoliko trenutaka vodili su ljubav kao mladi, ne strpljivi i neiskusni ljubavnici, hitajući da što pre ugase obostanu želju. Sada, kad je konačno dopustila muškarcu da prođe u nju, devojka sklopi oči i umiri se, prepuštajući se milovanjima njegovih osetljivih prstiju.

Sada više nema razloga za žurbu. Sada je jedini cilj zadovoljiti ono drugo i na taj način i sam doći do vrhunca o kojem većina parova najčešće samo sanja...

Sklopljenih očiju, ninda je uživao u prisnom dodiru sa tako lepim telom, ali je to uživanje bilo mnogo dublje od onog koje bi izazvao čist fizički do-

dir. Sa ridokosom Dorin, na pri-

Nadneta nad njega, devojka zastenja, stežući zube. Znao je da oseća bol kada do kraja prođe u nju, ali je i taj bol deo osećanja kojem su se oboje sa toliko žara prepustili.

Ninducu je usavršavan stotinama godina, gomilanjem iskustava stotina i hiljada nindi po mnogobrojnim školama srednjovekovnog Japana. A, opet, sama činjenica da su te škole bile tajne, i da nisu razmenjivale iskustva među sobom, doprinela je da drevna veština postane retka. I pređe u legendu, obogaćenu fantastičnim izmišljotinama za kakve je sposobna samo neobično živa mašta japanskog naroda.

Da li je sensei Tanaka shvatio tu istinu kada je primio u svoju školu izmučenog mladog Amerikanca, sa još svežim ranama na telu i u duši ponetim iz Vijetnama?

Ninducu je zahtevao svežu krv i iskustvo jedne druge rase da bi se održao i napredovao, bez obzira što su sve škole spremno prihvatale savremena otkrića u tehnici borenja.

To što se vezao samo za Japan bila je prva krupna greška ninducia. Druga se sastojala u tome što je od svojih učenika

ta disciplina zahtevala da prestane da budu ljudi i postanu samo mašine za ubijanje...

Mnogo kasnije, kada je Sumiko zadremala, iscrpljena slatkim ljubavnim umorom, Leslie se vrati na malopredašnje razmišljanje.

Sensei Tanaka imao je dovoljno hrabrosti da najveću tajnu starog Japana poveri jednom strancu. Taj isti stranac, neopterećen japanskom odnosom prema autoritetima, imao je hrabrosti da sruši još jedno važno pravilo ninducia.

— Osmehuješ se? — upita devojka, dižući glavu i upitno ga gledajući. Oči su joj bile ogromne, tamne, nalik skrivenim planinskim jezerima čija voda mami da zaronite u nju i ronite beskrajno duboko u potrazi za nedostižnim dnom.

— Budna si? Da, osmehujem se... Nešto neobično palo mi je na pamet, znaš.

— A to je?

— Pomisao da je sensei Tanaka sasvim svesno insistirao na obavezi ninde da se odrekne ljubavi i prijateljstva, znajući sve vreme da ga neću poslušati.

Sumiko zavrte glavom. Ona sama bila je veoma dobar poznavalac perioda istorije Japana u kojem je ninducu doživeo najveći procvat.

— Teško mi je da poverujem u to, Les. Koliko si mi rekao o njemu, Tanaka je bio jedan iz klasične škole ninducia.

— Jeste, ali je ipak imao hrabrosti da me primi u svoju školu. I prosto me zatrpa razlozima zbog kojih sebi ne mogu dopustiti tako nepraktična osećanja kao što je ljubav.

— Ne znam. — Lice devojke bilo je zamišljeno. — Ja, ponekad, još uvek mislim da si pogrešio i da te moje, a i Pitovo prisustvo, izlaže većim opasnostima nego kada bi radio sam.

— To jeste tačno, jer kada bih radio sam, mogao bih da mislim samo o sebi i svojoj bezbednosti — klimnu ninda glavom. — Ali, to je samo jedna strana medalje, devojčice. Ti i Pit ste u isto vreme i veliki dobitak za mene.

— Sada nam laskaš — nežno reče Sumiko. — Znaš da to nije potrebno.

— Ne, ja odista tako mislim. Hajde, seti se svega što znaš o nindama. Na primer, šta klasični japanski ninda radi kada nije angažovan na nekom zadatku?

— Vežba, uglavnom — zakikota se devojka. — Kao i ti. Znam da je potrebno mnogo rada da se telo ninde održi u savršenoj fizičkoj kondiciji...

— To je takođe u vezi sa onim čime se ninde obično bave — prekide je Leslie. — Kao i proučavanje starih rukopisa i strategije velikih vojskovođa. Hteo sam da mi odgovoriš šta ninde rade kada žele da zabore da su ninde!

— Ako je to uopšte moguće... Hmm... Koliko znam, često su odlazili u javne kuće. Kao jedan američki ninda koga poznajem!

— Kakve javne kuće, Sumiko?

— Ahh, znam šta želiš da kažeš. Obična uzbuđenja nisu im bila dovoljna i davali su gomile novca za ono što bismo mi danas nazvali perverzijom. Mnogi od njih imali su veoma čudne ukuse, zar ne?

— Tačno. A znaš li zašto?

— Rekla sam, želja za jakim uzbuđenjima koja...

— Ne, devojčice. Nije to. Čitav problem je u tome što su klasično obučene ninde okrenute smrti, a ne životu.

— Smrti? Čekaj, svaki od njih ubio je mnogo drugih ljudi pre nego što bi sam stradao!

Lesli se osmehnu, milujući joj nago rame.

— Svejedno. Smrt je stalni pratilac ninde, još od prvog dana njegove obuke. Svaki od nas naučio je da živi i deluje ruku pod ruku sa smrću. I da je se

ne plaši. Čudan odnos, zar ne? Ne čini li ti se mogućnim da se svaki ninda, u jednom odrođenom trenutku, jednostavno zaljubi u smrt?

— Zaljubi u smrt? Ma hajde, Les...

— Džon Herši — reče on liho. »Čovek koji je voleo rat«. Dobra knjiga, zar ne?

Ona ga je nekoliko trenutaka netremice posmatrala, a onda lagano klimnu glavom.

— Da — šapnu. — To bi zaista bilo moguće...

— I neprestano se događa nindama, Sumiko. Sa jednim izu-jetkom... Tvoja ljubav i prijateljstvo Tabasko Pita učinili su me imunim na takav odnos sa smrću. Drugim rečima, dok su svi moji japanski prijatelji okrenuti smrti, moje lice gleda na drugu stranu — prema životu!

Neko vreme su ćutali, zagledani u danas mirno more pod prozorima kuće koju su iznajmili na ostrvu Islamorada, da im posluži kao stalna baza za operaciju protiv Solana i njegove bande.

— Divno je — šapnu konačno Sumiko, privijajući se uz njega. — Mislim da tek sada shvaćam šta si maločas želeo da mi objasniš. Japanski ninda ne bi umeo da uživa u lepoti ovog prizora, je li tako?

— Ne, ne bi. A ja otkrivam da žalim što ćemo uskoro morati da odemo odatle. Bez obzira što San Francisco i dalje smatram najlepšim gradom na svetu!

— Uskoro? — ona ga začuđeno pogleda. — Po onome što mi je Pit rekao pre nego što je krenuo, imam utisak da će потрага za Solanom i Olkotom potrajati prilično dugo. Najzad, mi smo ovde ipak stranci! Pito veze sa podzemljem na Zapadnoj obali ovde nam neće mnogo pomoći, kao što bi pomogle u San Francisku!

On joj usnama dotiče mesto gde se vrat. spaja sa ramenom.

— Hoćeš da se opkladimo, devojčice?

— S tobom? Ni slučajno! Još nisam čula za slučaj da je jedan ninda izgubio opkladu!

— U redu, ali hajde onda da se kladimo da će telefoni zazvoniti pre nego što prođe deset minuta i da će Tabasko Pit...

Začutao je i pogledao u Sumiko, a ona se glasno nasmejala, pružajući ruku prema telefonskom aparatu koji se upravo oglasio melodičnim tonom...

Lice Bernija Olkota bilo je obliveno znojem, iako je kli-

ma-uređaj u kabini jahte radio punom snagom.

— Do đavola, mister Eldridž, moje veze sa Solanom nisu tako intimne kao što vaš čovek ovde tvrdi! U redu, poznajemo se dugo, često se viđamo, ali je sve to striktno radi zabave. Mislim, zajedno idemo u ribolov, po noćnim lokalima, na golf. Te priče da on posluje sa drogom samo su...

Tabasko Pit se prigušeno nasmeja i odmahnu glavom. Ninda je ćutao, filisirajući Olkota pogledom koji nije obećavao ni šta dobro.

Pretpostavljam da je ovo što je Solano uplatio na tvoj tajni račun u banci, Olkot — reče Tabasko — lova koju je izgubio na golfu?

— Šta je to? Šta je to? — nervozno upila Berni, grabеći izgužvani list hartije koji je Tabasko izvukao iz zadnjeg džepa tesnih farmerki.

Pit namignu Lesliju, udobnije se smeštajući u stolici, koja zaškripi pod njegovom težinom. Pomilovao je prstima konzervu sa ledenim pivom, prince je ustima i otpio dug gutljaj sa izrazom ekstaze na licu.

— Ti si divan momak, Berni — reče sa uzdahom. — Poslednje što sam očekivao bilo je da ću u tvom frižideru naći austrijsko pivo!

— Otkuda vam ovo? — upita Olkot prigušenim glasom. Znoj mu je sada u krupnim kapima sa čela padao po hartiji.

— Imam neke prijatelje u Majamiju — nemarno dovraća Pit. — I u Fort Loderdejlu, i u Orlando, i u Dejtoni, zamisli. U po jednoj banci u tim mestima postoje tvoji računi, Berni. Nezgodno je jedino što one čuvaju i čekove sa Solanovim potpisima, tako da su moji prijatelji uspeali da ih fotokopiraju. Pogledaj, recimo, i ovo. . .

On baci na sto još svežanj iz gužvanih hartija izvučen iz džepa, na što se Olkotovo lice zgrčilo.

— U redu — reče vrlo tiho. — Šta hoćete od mene, do đavola?

— Solana — progovori ninda.

— N-ne znam gde je. Časna reč!

Osmohnuvši se, Lesli sleže ramenima.

— Bojim se da nisi pažljivo slušao Pita, Olkot, kad je rekao da ima puno prijatelja po Floridi. Neki od njih su novinari, od one vrste koja se ne može kupiti. Moglo bi se lako dogoditi da već večeras vidiš na televiziji i u novinama fotokopije ovih bratija, znaš.

— To je ucena! — slabašno se pobuni Olkot. — Ja neću dozvoliti da. . .

Nagnuvši se preko stola, Pit ga ščepa jednom rukom za reveru belog tropskog odeva.

— Sporo kapiraš, prijatelju — reče zloslutno. — Stvar je u tome što više nisi u situaciji da nešto dozvoliš ili ne dozvoliš! Misliš da se mi plašimo one trojice tvojih gorila pred vratima i na palubi? Pre nego što oni i shvate da se nešto događa, mogli bismo te živog odrađati, ispeci i baciti ribarnal!

Olkot je belom maramicom brisao znoj sa lica, gledajući oko sebe kao pacov sateran u ugao.

— S tvojom karijerom političara je gotovo, Olkot — reče ninda. — Ma kako ova stvar da se okonča. . .

— U redu — prostenja Berni. — U redu, prokleti billi. . . reći ću vam. . .

— Bez laži! — upozori Tabasko. — Ovaj moj prijatelj ovde ima ugrađen detektor, znaš!

— Neću lagati. Pre toga: šta dobijam za ovu informaciju?

— Šta bi želeo, Olkot? — na smeja se ninda.

— Da napustite moju jahtu čim dobijete tražene informacije. Ništa više.

— Ništa više? — podiže Tabasko Pit obrve. — Skromna želja, a, ortak? Misliš da mu možemo to obećati?

— Odmah. Dogovoreno, Olkot. Možeš da počneš priču.

— Potrebna mi je karta ovog dela obale da bih vam pokazao tačan položaj Solanovog skrovišta na Ki Biskejnu, Eldridž.

— Samo ti govori. Znam svaki detalj Ki Biskejna!

— U redu... Na istočnoj obali postoji most koji ostrvo spaja sa državnim rezervatom na jugu. Solanova kuća je u prvom zalivu severno od tog mosta, odvojena od ostalih šumicom kiparisa. Pazite, među drvećem je ugrađena gomila senzora, tako da se sa te strane ne može neopaženo pričuti...

— A sa morske strane?

— Da, kuća ima malo pristanište za jahte i čamce... ali je pogled otvoren prema pučini, a dva čoveka neprestano osmatraju horizont.

— Naoružanje?

Olkot pokuša da se isceri.

— Sve što možete da zamislite — odgovori. — Solano ceni svoju kožu. Čak i protivavionske rakete, za slučaj da neko pokuša da ga napadne iz vazduha...

— Takve probleme volim — lupi Tabasko šakom po stolu. — Do đavola, kakvo je zadovoljstvo uhvatiti nekog ovako lako kao što smo uhvatili tebe, Berni!

— Koliko ljudi?

— Manje nego obično. Izgubio ih je mnogo u ova dva-tri dana... Petorica, najviše šesteroica.

— A danas će izgubiti i njih — nasmeja se Tabasko, ustajući. — Ortak, da li smo od ovog momka čuli sve što nas zanima?

— Jesmo — kljnu ninda glavom, takođe ustajući.

— Ja sam svoj deo pogodbe ispunio — reče Olkot kroz stisnuto grlo. — Idite sada... i ostavite me na miru, prokleti bili!

— Zovi svoje težohranitelje, Olkot — reče ninda.

— Zašto? Zar nećete...?

— Hoćemo. Čim svršimo sa njima. I sa tobom, Olkot. Obećanje je obećanje!

— Ali...

— Čini mi se da nisi bio dovoljno precizan, prijatelju — široko se isceri Tabasko Pit. — Rekao si samo da napustimo tvoju jahtu, a ništa o stanju u kojem ćemo tebe ostaviti pre nego što odemo, je li tako?

Naglo odskočivši od stola, Berni Olkot se povuče do zida kabine, izvlačeći pištolj ispod sakoa. Stisnutih zuba, stajao je, stežući oružje nervoznom šakom.

— Idite — reče. — Odlazite, ili pucam!

— Zovi i onu trojicu — osmehnu se ninda. — Dobro ih plaćaš, vreme je da nešto i urade za tebe, zar ne?

— Mič! — zaurla Olkot iz sve snage. — Mič, upomoć! Hoće da me ubiju!

Jednim munjevitim skokom ninda se stvori na vratima kabine. Prateći njegov pokret, Olkot ispali hitac u tom pravcu, ali je metak proleteo beznadežno daleko od cilja.

Iskoristivši to što se koncentrisao na Leslija, smatrajući ga svakako opasnijim, Tabasko brzinom neshvatljivom za tako krupnog čoveka, pređe rastojanje do zida i ščepa obema rukama Olkolu za zglavak šake koja je držala pištolj.

Gotovo bez napora, Tabasko otrže oružje iz šake, odbijajući ramenom neefikasnij udarac levicom koji je Olkot pokušao da zada.

— Ovo je kraj, Olkot — reče tiho, približavajući lice licu protivnika prikovanog za zid. — Ipak, imaš priliku da najpre vidiš kako će proći tvoji plaćenici!

Ninda je na vrhovima nožnih prstiju stajao pred samim vratima kabine, osluškujući tutnjava tri para nogu na drvenim stepenicama.

Ščepao je vrata i otvorio ih munjevitim pokretom u času

kada je onaj koji je leteo prvi uzeo zalet da ih probije ramenom.

Čovek zaurla, gubeći ravnotežu, ali je to potrajalo samo trenutak. Stojeći čvrsto na levoj nozi, ninda desnicom zadade strahovit udarac odozdo na više, pogadajući cilj vrhovima nožnih prstiju tačno u vrh brade.

Udarac ne samo da zaustavi u naletu masu od sto osamdeset funti, već vrati čoveka čitav jard unazad. Počeo je da pada na leđa, raširenih ruku, sa donjim delom lica koje je udarac pretvorio u bezobličnu krvavu masu, saterujući kosti donje vilice kroz mozak gotovo do potiljka.

Drugi čovek nije takođe imao vremena da se zaustavi. Ninda jasno ču kako se sudaraju dva tela, jedno mrtvo i jedno živo, pre nego što je načinio korak napred, motreći pokrete trećeg čoveka, onoga koji je malo zaostao na stepenicama.

Taj je imao vremena da podigne pištolj prema čoveku na vratima, ali ništa više od toga. Šuriken kratko zazvižda, kao zloslutna ptica smrti, zarivajući se u vratnu arteriju žrtve.

Pogođeni piskavo vrisnu, hvatajući se obema rukama za vrat, ali mlaz krvi bio je tako jak

da mu se probi kroz prste, zalivajući zid stepeništa.

Produžavajući zamah desnom rukom, ninda preko mrtvog tela, srozanog na pod, povuče prema sebi poslednjeg od trojice, još ošamućenog od sudara sa svojim mrtvim prijateljem.

Držeći ga obema rukama za uši, ninda izvede zahvat koji poznaje svaki borac keč-oz-keč-kena. Međutim, dok ta disciplina služi uglavnom za zabavu publici željenoj nasilja, ovaj zahvat imao je mnogo teže posledice po žrtvu.

U trenutku kada je telo čoveka dobilo maksimalno ubrzanje, ninda olabavi stisak, povlaćeci se korak u stranu. Zaurlavši od iznenađenja i bola, čovek polete napred, kao cirkuski artist izbačen iz topa.

Zid Olkotove jahte bio je od debelog, solidnog drveta, ali i ono glasno prasku kada se lobljanja žrtve sudari sa njim. Začu se i drugi, mnogo potmuliji prasak.

Ležeći potrbuške na skupoćenom tepihu, telo načini još nekoliko refleksnih pokreta rukama i nogama, odižući glavu čiji je gornji deo jednostavno nestao u sudaru sa zidom...

— Kako ti izgleda? — isceri se Tabasko Olkotu, unoseći mu se u lice. — Gadan ovaj moj ortak, a?

Olkot otvori i zatvori usta, nemoćan da progovori. Mrtvačko bledilo obli mu lice, a čitavo telo se opusti, tako da je Pit imao muklo da ga zadrži u uspravnom položaju.

— Do đavola! — reče iznenađena da Tabasko, sa gađenjem na licu. — Do đavola, Les, vidi šta je ova prokleta kukavica učinila od sebe!

Prednji deo Olkotovih pantalone bio je mokar, pod nogama mu se stvorila već čitava barića, a oštar smrad govorio je da to nije jedino što mu se dogodilo.

Pit se izmače, jedan korak, i dalje ga pridržavajući levom rukom.

— U stvari — reče kroz zube — možda i nisi zaslužio ništa bolje nego da se udaviš u sopstvenim govnama, Berni. Prosto mi se gadi da te ubijem!

Udario ga je najpre desnicom u pleksus. Previjajući se u pojasi, Olkot naglo izbaci vazduh iz pluća, savladan iznenadnim užasnim bolom. Srećom po njega, taj bol trajao je vrlo kratko spuštajući se kao oštrica se kire, Pitov levi dlan pogodi mu vrat, mrveći jedan od pršljenova u njemu.

— Idemo — reče izmičući se kako bi Olkotovom telu dao prostora da padne. — Ovde smrdi, ortak! Uostalom, imamo još

posla, treba da se spremimo za napad na Solanovu rezidenciju.

Ninda odmahnu glavom.

— Posebne pripreme nisu po trebne — reče. — Što pre stignemo do njega, to bolje. Ako dozna šta se dogodilo Olkotu, moglo bi mu pasti na pamet da kidne nekud gde bismo mu posle mnogo teže ušli u trag.

Pit ga sa nevericom pogleda.

— Misliš da napadnemo... odmah? Bez izviđanja, planiranja... pre nego što padne mrak?

— Ti misliš drukčije? — nasmeja se Losli.

— Ja? Taman posla! Znaš da sve to šunjanje kroz mrak u crnom kostimu nije moj stil, čoveče! Hmm... kladim se da na ovom brodu ima puno oružja koje bismo mogli iskoristiti, a?

— I ja. Ovoga puta ne napadamo u mom stilu, Pite, već u tvom: usred dana, pravo na cilj. I sa što više galame i pucnjave, naravno!

— Ji-piii! — vrisnu Tabasko Pit kao kauboj. — Samo ga tako drži, ortak, još nekoliko sekundi.

Klečeći na pramcu brzog motornog čamca koji je punom br

zinom jurio prema malom pristaništu Solanove kuće na Ki Biskejnu, Pit se borio sa cevima i lansera za rakete, pokušavajući da je umiri dok je čamac poskakivao na talasima.

— Dvesta jardi — upozori ga ninda. — Budi spreman, Pite!

On je stajao za upravljačem, izdižući se da bi kroz staklo vetrobrana osmotrio šta se zbiva oko bele kuće sa svih strana okružene zelenilom i raskošnim bugenvilijama.

Nije se još video nikakav pokret, ali to nije značilo ništa. Solano i njegovi ljudi do sada su morali čuti urlanje snažnog motora, a osmatrači utvrditi da on juri pravo prema pristaništu.

— Još malo! — prostenja Tabasko. — Još samo malo... Ah-ha!

Aktivirani raketni motor zagrmе, bacajući plameni jezik daleko unazad.

Strela sa dugim plamenim repom jurnu prema kući. Odbacujući nepotrebnii lanser u talase, Tabasko šćepa ručice teškog mitraljeza, učvršćenog na postolju pored njega.

— Previsoko! — uzviknu ninda, već procenivši let rakete. — Ali ćeš pogoditi vrh krova, Pite!

— Do đavola! — zaurla Tabasko. — Ali, nije ni to loše, nije!

Lopta od belog plamena na trenutak zakloni srednji deo krova, a onda tutnjava eksplozije dopre do njih. Beli plamen pretvori se u oblak sivog dima iz kojeg su izletali komadi krova i pravi pljusak raskomanih crepova.

— Ji-piii! — vrisnu Tabasko još jednom. Mitraljez u njegovim rukama zaštekta, zasipajući metodično kišom metaka čitavu fasadu.

Iako je do mola bilo svega pedesetak jardi, niko još nije uzvraćao vatrom. Da li su to uspeli da iznenade Solana i njegove ljude, ili ovi imaju tako dobre nerve da ih vrebaju iz zasede, čekajući da im se još približe?

Haragei ćuti... nema još uvek nikakve opasnosti za njih...

-- Pite, budi spreman! — upozori ninda, puštajući upravljač.

Izbacujući poslednje hice iz redenika, Tabasko se uspravi.

Vođen sigurnom rukom ninde, motorni čamac je u punoj brzini načinio luk koji će za neko vreme biti paralelan sa kratkim drvenim molom uz koji stoji privezana ljupka jahta sve toplave boje.

Međutim...

— Sad! — uzviknu ninda, bacajući se dugim skokom ulevo. Tamo na pramcu, Tabasko učini to isto.

Daske mola zatutnjaše pod njihovim nogama. Produžujući paralelno sa njima, čamac u punoj brzini kljunom pogodi dok jahte, zarivajući se u njega, uz lomljavu drveta i metala.

— Dole, Pite! — uzviknu ninda, bacajući se na mol. Nekoliko koraka pred njim, Tabasko učini to isto, samo trenutak pre nego što rezervoar motornog čamca planu, rasipajući unaokolo čitav talas zapaljenog goriva.

Uspravljaajući se, osećajući vrelu linu plamena na lako odevenim telima, oni izleteše sa mola na stazu posutu blistavobelim šljunkom. Kaoiskusni komandosi odmah su se bacili u stranu, jedan levo, a jedan desno od staze, nestajući u gustom tropskom zelenilu.

U pravi čas, jer rafali iz dve automatske puške zasušes mesto gde su stajali samo delić sekunde ranije.

Pit još jednom trijumfalno zaurla, uzvraćajući vatru iz pištolja velikog kalibra istrgnutog iz pojasa. Ovakav način ratovanja potpuno mu je odgovarao: sa što više pucnjave, buke eksplozija, urlanja snažnih motora, otvorenim jurišima na

protivnika koji već drhti od straha.

Međutim, Solanovi ljudi, u zaklonima oko kuće, nisu drhtali od straha. Ako i jesu, to se nije primećivalo u njihovom gađanju. Ninda ču kako Tabasko tiho psuje, zarivajući glavu dublje u zelenilo, a i on sam morao se pomeriti nekoliko sto pa ulevo da bi izbegao mecima koji su kao osice zazujali i nad njegovom glavom.

Sklopivši oči, on je nekoliko trenutaka osluškivao pucnjavu. Iako nije detaljno poznao okolinu, već je u svojoj glavi stvorio sliku rasporeda protivnika.

Trojica sasvim napred, u nekoj vrsti strlejačkog stroja koji štiti prednju stranu kuće.

Još jedan razlog da požuri sa obračunom; policija i vatrogasci mogli bi stići svakog časa. To ne samo da bi ga omelo u akciji već bi izložilo opasnosti ljude koji rade svoj posao, a nemaju ništa sa obračunom između Solana i njega.

Držeći se zaklona tropskog žbunja, on potrča. Nije to bio ravnomeran trik čiji je cilj samo da se savlada prostor; bilo je to kretanje sa prekidima, munjeviti skokovi po brisanom prostoru, nekoliko sekundi mirovanja u zaklonu, pa zatim novi skok.

Dva strelca su usredsredila vatru na njega, onaj sasvim desno pred kućom i jedan novi, koji ga je gađao iz sve veće blizine, skriven iza ugla građevine.

Dvadeset i petnaest jardi, to je bilo rastojanje sa kojeg su ga gađali rafalnom vatrom modernih automatskih pušaka, ali nijedan od njih nije shvatao da besmisleno rasipa municiju. Pogoditi nindu iz puške na takvom rastojanju, pa makar i usred dana, doslovno je nemoguće.

Motreći kroz lišće strelca iza ugla, ninda je u sebi brojao ispaljene hioe. Čak i da nije čuo zveket čelika po čeliku, znao bi da je okvir puške ispražnjen i da strelac sada pokušava da stavi novi.

Ne mareći za drugog strelca, on naglo izroni iza žbunja i je dnim jedinim skokom se stvori kraj ugla zgrade, nestajući iza njega taman na vreme da izbegne rafal koji ga zasu belom prašinom od maltera.

Usta crnca u čijim je rukama automatska puška izgledala kao igračka, otvoriše se kad shvati šta se dogodilo. Odbacujući okvir, on ščepa pušku za cev obema rukama, u nameri da kundačkom prospe mozak čoveku koji se na volšeban način pojavio pred njim.

Podižući obe ruke, ninda izblokira udarac pre nego što je puška uopšte i dobila zamah; uvijajući se čitavim telom, on je bez napora istrže crncu iz ruku, a onda sa sasvim kratkim zamahom zari njenu cev protivniku u trbuh, doslovno ga priključujući za zid.

U redu, a sada — Solano!

Gde je on? Nije imao vremena da umakne daleko od kuće, ako je uopšte pokušao da pobegne. Ovde, u svom gnezdu, svakako se oseća sigurnijim nego na drugim mestima.

A onda, napad je započeo tako brzo da još uvek nije imao vremena da donese plan za odbranu koja bi imao izgleda na uspeh...

Pogled ninde lagano je klizao po okolini. Velika garaža, za četvora kola. Sva vrata su zatvorena, dobar znak da Solano još uvek ne pokušava da pobegne.

Po svemu sudeći, Solano je ipak u kući. Ili možda...

Nema tako tihog šuma da može promaći sluhu ninde. Na vrhovima prstiju, on se odmaće od zida i potraži zaklon u žbunu bugenvilije, kraj same asfaltne staze koja je sa prostora ispred garaže vodila prema širokoj kapiji imanja, čitavih stotinak jardi dalje.

Neko je koračao po betonu garaže, iza zatvorenih vrata, trudeći se da bude vrlo tih. Bez uspeha, naravno. Čak i ne trudeći se previše, ninda oceni da su iza zatvorenih vrata četiri čoveka koji se sada šapatom dogovaraju šta da učine.

Glupo je što nastoje da budu tako tihi, naravno. Kola su njihova jedina šansa da se izvuku, a još nije pronađen bešumni automobilski motor.

Ipak, Solano je lukav... treba biti oprezan...

Četiri motora proradila su gotovo istovremeno i ninda klimnu glavom. Rasipanje snaga protiv se dobroj ratnoj strategiji, ali je u ovom slučaju opravdano. Ako sva četiri automobila istovremeno jurnu napolje, neće biti baš jednostavno zaustaviti ih...

Bilo bi mnogo lakše ako bi izlazili jedan po jedan, ali verovatno i Solano to zna.

Zguren u zaklonu, ninda je čekao, osluškujući turiranje snažnih motora i procenjujući po zvuku s kakvim će kolima imati posla.

Džip će biti najsporiji, nje ga može ostaviti za kraj. Jedna od tih kola, ona u drugom boksu sa leve strane, je sportski »porše«; taj će kao munja izjuriti iz garaže. Veliki »mercedes«, znak Solanovog statusa,

neće biti mnogo sporiji, kao ni glomazni »ševrolet« koji su Solanu bliski ljudi verovatno često koristili i za prevoz većih količina droge.

U kojim će kolima biti Solano? Najbržim ili najsigurnijim?

Vertikalna vrata od debelog lima pokrenula su se istovremeno na signal daljinskog upravljača ugrađenog u svim Solanovim kolima. Četiri motora nestrpljivo zaurlaše, čekajući da otvor bude dovoljno veliki da bi mogli da prođu.

Na vrhovima prstiju, suženih očiju, ninda je nastojao da prođe pogledom u polumrak garaže, tražeći poznato Solanovo lice iza vetrobrana...

Da, tamo je... iza volana svog omiljenog »mercedesa«!

Ninda obrte šuriken među prstima desne ruke. Nema tog neprobojnog stakla koje može zaustaviti šestokraku zvezdu bačenu sa malog rasbojanja.

»Mercedes« jurnu prvi, ali »porše« ga prestiže već posle desetakardi. Sreća je htela da krene putanjom između ninde i njegovog cilja.

Kao strelica odapeta iz luka, ninda iskoči nasred asfaltne staze, suprotstavljajući se zahuktalim vozilima. Staza se sužavala, propuštajući samo dvojica kola uporedo, tako da je sa-

da pred sobom imao samo »mercedes« i »porše«.

Čovek za volanom sportskog automobila imao je puno prisustva duha. Svaki vozač refleksno će pokušati da zaobiđe priliku koja tako naglo iskrsne pred njega, a on je učinio upravo suprotno.

Okrenuo je kola pravo prema nindi, tako da se Lesli morao spašavati hitrim skokom u stranu, propuštajući kola pored sebe, tako blizu da mu je bok »poršea« gotovo dotakao levu nogu.

Dočekujući se na noge, on zavila šuriken prema vetrobranu »mercedesa«, usmeravajući pogled prema razrogačenim Solanovim očima iza njega.

Solano refleksno obrte volan, brzinom koju može roditi samo bezgranični strah. Probivši ukoso vetrobran, šuriken mu prohuja nad glavom, ostavljajući samo duboki urez na Solanovom skalpu. Dovoljan da mu poremeti koncentraciju, naravno, ali...

Krajičkom oka video je kako je »mercedes« naglo skrenuo i zario se u žbunje, lomeći sve pred sobom, ali nije bilo vremena da prati pogledom njegovo kretanje.

Džip i »ševrolet« jurili su na njega, gotovo se dodirujući bokovima. Zahvatali su toliki pro-

stor da je bilo prekasno za bilo kakav skok u stranu.

Ninđe mogu da ponesu mnoge jake udarce, ali...

Skok uvis, jedini izlaz!

Koncentrišući svu energiju svog tela u nožne mišiće, ninđa se odbaci pravo uvis, kao je dan od onih cirkusnih akrobata na elastičnoj trambulini.

Snaga i brzina njegovog skoka bili su fantastični; da je mogao videti ovaj prizor, svaki atletski trener ostao bi bez daha.

Ipak, vetrobran džipa gotovo mu dokači stopala, nagoneći ga da u vazduhu načini još jedan dodatni trzaj, skupljajuć i noge da to izbegne. Umesto da načini salto u vazduhu i meko se dočeka na noge, kako je planirao, ninđa bi izbačen iz ravnoteže.

Pao je na desno rame i zakotrljao se po tvrdom asfaltu, vrelo od sunca. Dvoja kola projurila su ispod njega, ali su im kočnice jezivo škripale dok su se zanosila, u pokušaju da se što pre zaustave.

Podigavši se, on se dugim skokom baci u stranu, prema mestu kroz koje se »mercedes«

maočas probio u šibljje. Još uvek je jasno čuo njegov motor; zaobilazeći krupnije drveće i lo meci žbunje pred sobom, Solano je zaobilazio kuću u širokom luku u pokušaju da se sa njene druge strane ponovo dočepa asfaltna staza i spasonosnog prolaza u ogradu.

Trčeći po tangenti tog luka, ninđa će stići do staze mnogo pre njega. Međutim, treba misliti i o ostaloj trojici protivnika.

Džip je već kao tenk kršio sve pred sobom probijajući se kroz žbunje prema njemu. »Porše« već nije građen za tako nešto, ali ako njegov vozač bude produžio, naći će se u blizini da pomogne Solanu kada se ponovo vrati na stazu.

Treća kola takođe su krenula za ninđom; njihov vozač sva kako je primetio neki pokret u žbunju i pojurio u tom pravcu.

Zaleći što ovoga puta uz sebe nema nijednu od svojih eksplozivnih kuglica, ninđa se bešumno pomeri nekoliko stopa udesno, tražeći stopalima tvrde tle.

Ovo mesto odgovara; ako vozač »ševroleta« skrene prema njemu, imaće priliku da ga se reši...

Da!

Vozač »ševroleta« trijumfalno kriknu, uveren kako taj neverovatno hitri protivnik sada nema kud da mu umakne. Oči gledno nije ništa naučio u malopredšnjem sukobu...

Ninda je ovoga puta skočio na vreme, hvatajući se ispruženim rukama za granu drveta nad sobom. Propustivši da prednji deo kola projuri pod njim, on naglo otpusti ruke, pojačavajući energiju pada naglim opružanjem nožnih mišića.

Krov od solidnog lima popusti kao vlažni karton, otvarajući put sastavljenim nogama ninde koje kao klip parne mašine pogodiše glavu iznenađenog vozača, obarajući je napred ta ko brzo da je lobanja prsila od udarca o volan kao prezrela lubenica.

Oslanjajući se rukama za ne oštećeni deo krova, ninda izvuče noge kroz nepravilnu rupu u limu i elastično odskoči u stranu. Automobil bez kontrole, sa papučom gasa još pritisnutom težinom mrtvog vozača, odjuri pravo prema kući iz koje su se sada dizali visoki plameni jezici.

Kotrljajući se po zemlji, ninda po sluhu proceni gde se nalaze ostala tri vozila.

Pucnjava na drugoj strani kuće je prestala još maločas. Da li je Tabasko Pit uspeo da sre-

di svoje protivnike, ili se sada i oni šunjaju kroz žbunje, u pozrazi za napadačima?

Ne, sve je u redu. Dugi zvižduk objavi mu da je Pit obavio svoj deo posla...

Nešto drugo, međutim, pretilo je da ponovo zakomplikuje situaciju; na putu koji vodi o vamo iz središta ostrva čule su se policijske i vatrogasne sirene. Za dva ili tri minuta i oni će se pojaviti ovde, a to je poslednje što želi.

Potrčao je onim istim karakterističnim trkom koji guta prostor, a ne odaje nindu nijednim pokretom žbunja kroz koje se se probio.

Da, »mercedes« je tamo, na travnatoj čistini pored staze. »Porše« je opet pred njim, kao niski štit, dok je vozač džipa, sudeći po zvuku motora, odlutao na pogrešnu stranu.

Solano i vozač »poršea« nešto se dogovaraju. Nešto što se ne može čuti od buke motora, ali su njihovi gestovi potpuno razumljivi.

»Porše« će krenuti napred, prema kapiji, Solano za njim. Vrlo dobro...

Pomerajući se kao senka među rastinjem, ninda se vešto uspuza uz drvo nadneto nad stazu. Njih dvojica sada mogu da dođu...

»Porše« je krenuo lagano, u maloj brzini, uz zaglušnu buku motora. Druga kola, međutim, krenula su na sasvim drugu stranu!

Ah, lukavi, lukavi, Solano!

Ninda dozva iz memorije vojnu sekciju i fotografije iz vazduha Ki Biskejna. Bile su tako detaljne, da je još tada zapazio Solanovu kuću, ne znajući da će uskoro baš tu morati da vodi borbu na život i smrt.

Ako Solano produži pravcem kojim je krenuo, bez teškoća će se probiti kroz šumicu od kiparisa i izbiti na susedno imanje. Odatle je samo pedesetak jardi travnjaka do puta koji će ga odvesti na sever, prema ostrvu Virdžinija i dugog mosta koji se završava u mravinjaku Majamija.

Neće mu umaći, naravno, jer nije umakao još niko kome je ninda bio na tragu, ali to može čak i za nekoliko dana odložiti povratak u San Francisko.

Postoji samo jedan način da stigne Solana...

Odbacivši se sa grane, ninda skoči na sedišta pored vozača otvorenih sportskih kola. Grabeci desnom rukom volan, on levicom zadade strahovit kratak udarac u slepoočnicu čoveku koji nije stigao čak ni da se okrene kada je smrt sa neba došla po njega.

Izbacujući ga napolje preko vrata, ninda pritisnu kočnicu i iskoristi tu priliku da se prebaci na mesto vozača. Okrenuo je kola u uskom luku i jurio za Solanom koji mu se već izgubio iz vida iza ugla zapaljene kuće.

Još jedan pokret, tamo uza zid. Da li je neki od Solanovih telohranitelja ipak preživeo i sada pažljivo prinosi pušku ramenu da bi kišom olova zasuo čoveka u sportskim kolima?

Ne... to je Tabasko Pit koji uzbuđeno maše sa obe ruke!

»Porše« se zanese na travnjaku od naglog kočenja, ali je ninda uspeo da ga zadrži na pravcu. Ne baš spretno, ogromni Tabasko stvori se na sedištu pored njega u trenutku kada su se policijske i vatrogasne sirene začule na samom ulazu u imanje.

— Hej! — zadihano uzviknu Tabasko. Naglo ubrzanje prilepilo ga je za sedišta pre nego što je uspeo da povрати ravnotežu posle skoka.

— Veži sigurnosni pojas — nasmeja se ninda. — Znaš valjda propise!

— Do đavola sa propisima! — prezrivo reče Tabasko. — Hoće li nam taj tip umaći?

— Samo ako je đavolski srećan. A i tada ne zadugo...

— Ova mašina je brza — klimnu Tabasko glavom — a on mora biti vozač »formule 1« da bi ti umakao. . .

— Tačno. Plaši me nešto druga. . .

Jureći za Solanom, »porše« projuiri već raskršćenim putem između vitkih kiparisa. Pred njima se otvori travnjak; tragovi guma na njemu pokazivali su da je »Mercedes« nekoliko sekundi ranije doslovno pokosio baštensku garnituru i sunčobrane poredane pored otvorenog bazena susjedne kuće.

— Šta te brine, ortak?

— Ovo — ninda glavom pokazala prema bazenu. — Nekoga je moglo biti na tim stolicama, znaš. Solano je kao pacov u zamci, spreman da sruši sve pred sobom da bi se spasao. Put je u ovo doba dana prepun vozila: bojim se da neko ne strada zbog njegovog ludila!

— Dvostruka traka — sleže Pit ramenima. — Ne bi trebalo da se to dogodi.

— I ja se nadam. Možda bi čak bilo bolje da ga pustim malo da odmakne. Pite. . . Ako pomisli da je umakao, smanjiće brzinu. . .

— A ja to ne bih uradio, do davola! On ovaj kraj poznaje mnogo bolje od nas. I sigurno ima telefon u tom prokletom »mercedesu«. Može nam se ne

gde izgubiti ili pozvati pomoć, a onda sve počinje iz početka.

— U pravu si — klimnu ninda glavom, smanjujući brzinu. Sa uskog i praznog puta koji je vodio duž obale, oni su izbijali na glavni put Ki Biskejna koji ide od severa ka južnoj strani ostrva.

— Nećemo ga stići pre mosta — promrmlja Tabasko, procenjujući rastojanje.

— Nećemo. Ali možda će zastati da plati putarinu — osmehnu se ninda.

— Ha! Te rampe su kao palidrvca — sleže Pit ramenima. — A ipak kladim se da bi sad dao milion dolara da pređe preko tog mosta ne izgubivši ni delić sekunde.

Bili su na samo stotinak jardi iza zabuktalog »mercedesa« kada je on, dva minuta kasnije, stigao do mosta između Ki Biskejna i Ki Virdžinije, prešavši Ki Biskejn gotovo čitavom njegovom dužinom.

Samo dve naplatne rampe su radile i pred njima je disciplinovano stajalo nekoliko vozila.

Solana takve formalnosti nisu brinule; čak i ne smanjujući brzinu, on polomi rampu spuštenu na jednom od slobodnih prolaza i izlete na drugi most koji će ga preko ostrvceta Virdžinija dovesti do drugog na-

sipa iza kojeg je Majami sa svojim spletom ulica punih vozila.

— Stići ćemo ga na nasipu — uzdahnu Pit. — E-hej! — doviknuo je i mahnuo rukom ljudima sa naplatne rampe koji su otvorenih usta zevali za kolima što su tako iznenadno narušila njihov mir.

— Dobro mesto. Nema kud da nam umakne, zar ne?

— Možda je dobar plivač?

— Bolji od mene?

— To ne.

— Onda ne brini. Ako pokuša da se spase plivanjem, biću mu i dalje za petama. Mnogo me više brine situacija u kojoj on neće morati da pliva.

— A to je?

— Pomenuo si telefon u kolima. Možda negde u blizini ima ljude na brzom čamcu koji mu mogu priteći u pomoć i odneti ga odavde...

— Uhh! — naroguši se Tabasko. — Bolje da mi to nisi pominjao, ortak! Taman sam bio ubeđen kako još ove noći možemo uhvatiti avion za San Francisko!

— Karte su rezervisane.

— Šta?

— Ostavio sam Sumiko da rezerviše let u deset i petnaest iz Majarnija. Dotle bi trebalo da stignemo na aerodrom.

— A... Solano?

— Ne brini — osmehnu se ninda. — Čak i ako mu taj čamac stine u pomoć, neće umaći.

Skrećući prema zapadu, put sa ostrvceta Virdžinija pređe na niski nasip koji ga zapravo čini poluostrvom, spajajući ga sa kopnom Floride. Solano je još uvek imao prednosti od stotinačardi pred njima, ali se ta prednost neprestano smanjivala.

— Znao sam — progunda Tabasko. — Znao sam!

— Šta je sad?

Plavokosi džin ćutke pokaza prema površini mora desno od njih.

Brzi gliser hrlio je prema nasipu, vozeći gotovo paralelno sa njima. Procenjujući njegovu brzinu i brzinu »mercedesa«, ninda u mislima odredi mesto gde će Solano početi da koči da bi iskočio iz kola.

Pola milje pred njima je proširenje puta, bez zaštitne ograde. Smešeći se za sebe, on smanji gas.

— Šta to radiš, do đavola? — zaprepasti se Tabasko. — Umaći će nam!

— Vruće je — objasni ninda. — Baš sam nešto raspoložen za plivanje. A ti?

— Plivanje? Ni slučajno! Neće me mokrog primiti u avion,

znaš, a ovde nemam druge odeće!

— Žao mi je, Pite. Sada je prekasno da te pustim da izađeš na suvo. Gledaj!

Solanov »mercedes« naglo je gubio brzinu, skrećući na krajnju desnu traku. Grmeći motorom, gliser je takođe usporavao, njišući se na talasima odbijenim od nasipa.

— Umaci će nam! — dreknu Tabasko. — Umaci će nam, proklet bio!

Procenjujući rastojanje, ninda dodade gas. Sve se odvijalo onako kako je i zamislio...

— Neće — reče. — Samo se ti drži dobro... i spremi se za plivanje!

Još pre nego što su se kola zaustavila na ivici nasipa, Solano iskoči iz njih, jednom posrte, ali ostade na nogama. Ninda jasno vidé kako se za njim diže oblak prašine dok se sulišao niz nasip, ali je i gliser stajao upravo na tom mestu.

— Hej! — zaurla Tabasko. — Šta to radiš, ludače?!

Dvojica ljudi naginjali su se sa palube glisera da pomognu Solanu da se izvuče iz vode. Treći je stajao nad njima, sa puškom u ruci, a četvrti ner-

vožno izvirivao iz kabine, sa rukom na ručici gasa, spreman da krene čim operacija izvlačenja velikog šefa iz mora bude završena.

Motor glisera zaurla i čamac poskoči, kao dobro obučeni trkački konj na znak startera...

Prekasno!

Odvajajući točkove od vrelog asfalta, sportski automobil polete kroz vazduh po plitkoj paraboli. Ipak, bilo je sasvim jasno da će preleteti visoko iznad palube i sručiti se u more na drugoj strani!

Odupirući se jednom rukom o sedište, ninda se baci uvis i načini salto; najbolji način da se istroši kinetička energija koju je njegovo telo nakupilo krećući se istom brzinom kao i »po

Cuo je jasno još jedan krik Tabasko Pita i pljusak, sa kojim su se kola sručila u vodu, ali sada više nije bilo vremena da misli o sigurnosti svog prijatelja.

Paluba pod njim je već jurila kad se dočekao na noge, tako da je na trenutak izgubio ravnotežu. Ipak, još dok je padao prema njoj, jednim pogledom uočio je sve bitne detalje...

Čovek sa puškom je još zbunjeno, jer jedan točak kola mu zamalo nije zakačio glavu. Ona dvojica pridržavaju Solana ko-

ji kleči na palubi, očiju raznogačenih od iznenađenja.

Dobro... ninda će još jednom biti onaj koji će prvi stupiti u akciju.

Odbacujući se od palube, on se usireni na strelca sa puškom; cev se već spuštala prema njemu, ali za refleksu ninda taj pokret izgledao je kao usporeni film.

Udarac prođe paralelno sa puščanom cev; dva ukrucena prsta desne ruke kao nož probiše grudi protivnika, bacajući ga čitav jard unazad.

Obrćući se na prstima desne noge, kao balerina, ninda zamahnu levom, paralelno sa palubom. Vrhovi nožnih prstiju pogodiše iza uha jednog od onih koji je stajao kraj Solana i baciše ga reko ograde. Nije se pojavio na površini, ako se ne računa malo krvi i sive moždane mase iz probijene lobanje...

— Ne! — vrisnu Solani. — Neee!

Ignorišući taj krik, ninda se baci na drugog Solanovog čuvara. Ovaj je imao vremena da zauzme stav za borbu, čak i da podigne obe ruke u neuspješnom pokušaju da zaustavi protivnika u naletu.

Neefikasni gard popusti skoro bez otpora: grabeći sa obe ruke čoveka za vrat, ninda na-

glo čučnu i okrete se u mesta, postavljajući telo čoveka pred sebe kao štit.

Haragei ga je upozorio na opasnost, ali je i pod nogama osjetio da čamac više nije pod kontrolom. Čovek iza upravljača iskočio je na palubu, dižući sa obe ruke pištolj velikog kalibra, ubeden kako sa ovog rastojanja ne može promašiti.

I nije promašio: u svojim rukama ninda oseti kako se telo protivnika trza od udara teških metaka.

Odbacio ga je od sebe prema strelcu, brzinom kojom kamen izleće iz jake pračke. Glava već mrtvog čoveka sudari se sa licem onoga koji ga je ubio; glasan prasak, kao kada pukne drvena dasčica.

Na palubu su pala dva mrtva tela.

— Krma! — vrisnu Solani.

Osmehnuvši se, ninda se okrete. Već je znao šta se događa.

Bez kontrole, gliser ja načinio luk na površini mora i sada je punom brzinom jurio pravo prema nasipu.

— Skoči, Solano! — reče ninda mirno. — Hajde, voda je ipak mnogo mekša od tog nasipa!

— Ne! — urlao je ovaj, oči su prikovanih za nasip. — Ne! Neću!

Procenjujući brzinu glisera, ninda klimnu glavom i iskoči preko ograde. Zapravo, Solano ovime ne gubi mnogo; skok u vodu produžio bi mu život samo za nekoliko sekundi...

Tresak sudara izgubi se u tu tajnu eksplozije koja je u deliću sekunde pretvorila gliser u loptu od usijanog plamena. Ništa što je živo ne može izaći iz tog plamenog pakla.

Ninda pod vodom sačeka da udarni talas eksplozije protutnji iznad njega, a onda izroni na površinu.

Glava Tabasko Pita njihala se na talasima nekoliko jardi dalje, ali njegovo lice nije obećavalo ništa dobro.

— Hej! — javi mu se ninda. — Šta nije u redu?

— Ništa — Tabasko Pit izbacila iz usta dug mlaz vode. — Ništa nije u redu. Mogao sam i ostati u onim kolima, znaš. Na dnu. Da pravim rakovima društvo...

— Zaista? A zašto nisi ostao? Mislim... kad već nisi umeo na vreme da iskočiš?

— Nisam hteo — Pit obema rukama ukloni dugu plavu kosu sa lica. — Nijedan od tih

rakova nije mi poverovao kad sam mu ispričao da sam u kolima nadleteo brod...

— I ne čudim se — nasmeja se ninda. — Ko bi i mogao poverovati u takvu glupost, a?

— Niko — složi se Tabasko Pit posle kraćeg razmišljanja.

— Ni slučajno. Ne bih hteo da me nazovu lažovom — odmahnu ninda glavom. — Hajde da otplivamo do Majamija, a? To je svega milja i po plivanja u toploj vodi. Ugodnije nego da odgovaramo na glupa pitanja onoj gomili što se već skupila na obali da posmatra Solanovu lomaču!

— Što da ne? — Pitov pogled naplrenutak se zadržao na ostacima glisera koji su dogorevali uz nasip. — I vreme je da odemo odavde, do đavola... ovaj kraj suviše je lep da bi u njemu trebalo da postoje tipovi kao što je bio taj Solano...

— I ninde.

— Šta?

— Ovaj kraj toliko je lep — nasmeja se Lesli — da jedan ninda može samo da pokvari njegovu lepotu. — Hajde, plivaj! Nemoj da avion odleti bez nas u San Francisko!

SUPER KONKURS

PLAVI, PLAVI U ITALIJI 1990.

Reprezentacija Jugoslavije učestvovala je na više Mundijala i postigla prosečne rezultate. Na Svetskom prvenstvu u Čileu 1962 godine PLAVI su postigli svoj najveći uspeh:

PLAVI su u Čileu osvojili:

DRUGO mesto

ČETVRTO mesto

SEDMO mesto

Svoje odgovore upišite na NAGRADNOM KUPONU broj 1, sačuvajte i pošaljite zajedno sa NAGRADNIM KUPONOM broj 2 i 3, zaljubljenim na dopisnici na adresu:

DEČJE NOVINE, – 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4.

Dopisnice sa vašim odgovorima treba da stignu u Redakciju najkasnije do 1. maja 1990. godine.

SREĆNO, PLAVI U ITALIJI!

NAGRADNI KUPON br. 1

Tačan odgovor: _____

Ime i prezime: _____

Adresa: _____

Roto-roman NINJA

